

КЕРМЕС

Джоун Брами

ДОКОСВАНЕ В МРАКА

Нови
любовни романи

ДЖОУН БРАМШ ДОКОСВАНЕ В МРАКА

Превод: Росица Германова

chitanka.info

Пристигайки на стаж при известния фотограф Матю Дънкан, Били Теодор с изумление и болка открива, че нейният кумир е ослепял при автомобилна катастрофа. Враждебността и озлоблението на Матю постепенно изчезват, защото Били се оказва това, което лекарите са му предписали — възхитителна и сърдечна, преливаща от жизненост. Тя споделя болката на Матю в неочаквания му недъг, чувства неговата мъка и му въздейства като никоя друга жена.

Любовта на Били окриля сърцето му, но Матю не е сигурен, че тя няма да го напусне.

1.

— По дяволите, защо не ме оставят на спокойствие? — Мъжът се затътри към входа, вбесен, че е прекъснат така нужният му следобеден сън само защото някакъв глупак не спираше да тропа по вратата. Препъна се с босите си крака в пейката в тъмното антре и въздухът се изпълни с люти ругатни, които сякаш бяха ехо от тряскащите гръмотевици на приближаващата лятна буря. Тъмният белег над дясното му слепоочие диво пулсираше, когато отвори рязко вратата и впи гневен поглед в безочливия натрапник.

Жената стреснато се отдръпна назад; тъкмо вдигаше ръка, за да почука за четвърти път.

Продължи да се взира в нея откъм тъмния вход.

— Кой е, дявол да го вземе? — изкрещя. — Не можете ли да четете? — И посочи табелката „Не ме безпокойте“, закачена на дъбовите перила.

Без да обръща внимание на гневния му изблик, жената се съвзе от първоначалната си уплаха и мило се усмихна на сърдитото му изражение.

— Матю Дънкан! Как се радвам най-последно лично да се срещна с вас. Толкова време чаках и едва сега това се сбъдва. Виждала съм само снимката ви по обложките на вашите книги.

Той рязко махна с ръка, показвайки раздражението си.

— Е, аз пък не мога да кажа, че се радвам да ви видя. — Изруга под носа си. Само това му липсваше на всичкото отгоре — някаква си тъпа групарка... или наредена манекенка, готова на абсолютно всичко, за да получи работа. Нищо, веднага щеше да отпрати нежеланата посетителка. Умееше да се справя с всяка ситуация, а повечето бяха по-трудни от тази. — И все пак коя сте вие, по дяволите?

Уверената усмивка не слизаше от лицето ѝ. Разбира се, той щеше да се извини за рязкото си държане веднага щом научи коя е тя. Освен това беше пътувала толкова дълго, че сега нищо не беше в състояние да я спре.

— Аз съм Вилхелмина Теодор — спокойно отговори тя. — Не получихте ли последното ми писмо?

По слабото му лице се появи израз на досада, примесена с известно безпокойство, когато си представи купчината неотворени писма върху бюрото. През последните седмици беше престанал да обръща внимание на всичко около себе си, особено откакто вече го нямаше неговия асистент, за да му помогне да се пребори с цялата кореспонденция. Сега се налагаше сам да се оправя с тази личност.

— Вижте какво, мис Теодор. — Това име сякаш му напомняше нещо. — Не ви познавам, а непременно бих си спомнил всяко писмо от „непозната“ жена. — Нарочно наблегна на думата непозната. Беше готов да си послужи със заплахи, за да се отърве от нея.

— Аз съм новата ви стажантка. — Тя дори се изчерви, когато той ахна недоверчиво. — Бях подписала всичките си писма като Били Теодор — добави тихо тя.

На Били ѝ беше интересно да наблюдава как в присвитите очи на Матю се появи някакъв проблясък. Той изви вежди и белегът на слепоочието му застрашително се изкриви. Лицето му, притежаващо повече сурова красота, отколкото се виждаше на снимките, отблизо напомняше на пътна карта, където се е запечатало всяко разочарование, всяко предизвикателство и борба срещу съдбата. Искаше ѝ се да го снима... на естествена светлина, изведнъж реши тя, като в същото време се питаше какво ли е причинило скорошната му травма. Но моментът на съзерцание отмина.

— Нима вие сте Били Теодор? — Гръмогласният му въпрос беше съпроводен от тътена на приближаващата буря.

Тя си наложи да изглежда по-убедителна, макар че цялото ѝ тяло потрепери от вълнение. Постара се обаче гласът ѝ да не трепне.

— Да.

Той отново вдигна вежди, този път изпълнен с подозрение.

— Какъв е този номер, мис Теодор? Аз не приемам жени за асистенти. Несъмнено сте знаели това.

— Разбира се, че знаех — отвърна тя, пристъпвайки крачка напред, като всъщност се приближи доста близо до него, но той не помръдна и не отстъпи. Помисли си, че в този момент трябва да събере всичката си сила и увереност. — Реших, че е дошло времето да стажувам при най-добрия фотограф в страната. Може би и в света. Не

разбирате ли, мистър Дънкан? — попита настойчиво. — Толкова е ясно. Вие одобрихте моите материали. Моята работа ви хареса. Насърчихте ме да пропътувам през половината Съединени щати заради този тримесечен стаж, защото сметнахте, че съм достатъчно напреднала, за да мога да се уча от вас. Толкова ми се иска да работя...

— Не, не ви разбирам! — извика той, прекъсвайки я по средата. — Едно ми е само ясно, че сте малка измамница. Просто вие сте момиче, което с лъжи нарушава моето спокойствие и уединение.

По лицето на Били се изписа презрение. Поизправи се и пое дълбоко дъх, за да се овладее. Но пламналите ѝ очи се присвиха, подготвяйки се за предстоящата битка.

— Не съм малка, мистър Дънкан. Навярно сте забелязали. Висока съм почти колкото вас. И отдавна не съм момиче. Аз съм трийсетгодишна жена. И страшно добър фотограф — добави, като гласът ѝ се снижи с цяла октава. Нямахте намерение да се поддава на подобен номер за мъжкото превъзходство и да крещи като улична продавачка.

— Не можете да отхвърлите представените мои препоръки — твърдо продължи тя. — Вие сметнахте, че за мен ще бъде чудесна възможност да уча при вас. Все още вярвам в това. Не можете да си затваряте очите пред способностите ми само защото съм жена. Толкова години съм се борила с този отживял манталитет, а шанса да се уча при вас съм си спечелила сама. — Гласът ѝ беше изпълнен със силна решимост да се бори докрай. Отново пое дълбоко дъх, застанала спокойно пред своя кумир, очаквайки неговите възражения.

Матю Дънкан с мъка се стараше да прикрие усмивката, прокрадваща се по правите му сериозни устни, но не успя докрай. Не можеше да отрече, че се възхищава от войнствения ѝ дух. Нейното държане му напомняше за самия него, когато дълго трябваше да се бори за творческото си признаване. Неочаквано порив на влажния вятър разроши тъмната му гъста коса над челото и заедно с него го лъхна мускусното ухание на парфюма ѝ. Ноздрите му трепнаха от упойващия аромат и той трябваше да си признае, поне пред себе си, че тя го заинтригува... като ученичка, която има волята и желанието да се учи, а и нещо в нея бе започнало да го вълнува. Тази жена беше някак си по-различна от всички други, които бе срещал в миналото си.

Отново вятърът задуха срещу лицето му, довявайки не само нейното ухание, но и първите влажни пръски на бурята.

— Влизай вътре, диво коте! — заповяда той. — Този облак май ще охлади горещия ти нрав. — Той се обърна и тръгна напред, подхвърляйки още една заповед през широкото си рамо, опънато в синьо меко поло: — Затвори вратата и ме последвай! — Поведе я към всекидневната и веднага седна в голямо, удобно кресло.

Били се затътри след него, като мърмореше под носа си и се възмущаваше от невъзпитаното му държане. Но недоволството ѝ мигновено се изпари, когато влезе в просторната дневна с таван като на катедрала. Тихо обходи страхотната стая. Единствените звуци, които се чуваха, бяха на вятъра и дъжда, блъскащи отвън, и лекото шумолене на отърканите ѝ кадифени джинси. Чувстваше как напрегнатият му поглед я следи и мина зад него. Спря се до големия прозорец с изглед на запад и погледна навън към хълмовете на планината Озарк, зървайки проблясването на светкавица над зелените долини, а съпровождащият гръм разтърси стените от яки дървени трупи. Гледката просто поразяваше. Къщата беше надвиснала край самия край на планинския връх.

Били отново обгърна с поглед стаята, възхищавайки се на внушителната каменна камина, разположена на отсрещната стена и заобиколена от удобен диван и три стола, до които имаше тежки дъбови маси и месингови лампи. Килими в приглушени цветове, които приличаха на ръчно тъкани, бяха застлани по дъсчения под. Ефектната мазилка на стените беше подчертана от големи фотографии на Матю Дънкан в дъбови рамки. Няколко от тях бяха сред любимите на Били. Вдигайки поглед, тя проследи грубо отсечените напречни греди до началото им, където те крепяха отворена галерия. Видя уютно пространство за почивка, спартански обзаведен кабинет и затворена врата, която реши; че е за банята. На основното ниво, вляво, стъклени врати с домашнотъкани бежови завеси водеха към привлекателна и голяма старомодна кухня. Другата част от къщата беше тъмна, но тя предположи, че коридорът натам води към спалнята на стопанина. Спокойното ѝ оглеждане на интериора беше рязко прекъснато, когато Матю въздъхна неспокойно.

— Е, харесва ли ти? — Във въпроса му имаше както настойчивост да бъде искрена, така и някакъв копнеж.

Тя отново обиколи стаята, спирайки се до камината.

— Прекрасно е — отвърна със задъхан шепот, от който настръхнаха тъмните косъмчета по ръцете на Матю. — Домът ви е като селска къща, но е удобен. Всичко е добре съчетано, а и самата къща е в хармония с околната гориста местност. Имали сте чудесен архитект и дизайнер на интериора.

Той не можа да скрие доволното си изражение. Дори в полумрака тя виждаше усмивката му.

— И двете неща са мое дело. — Бързо махна с дясната си ръка. — Седни тук на дивана. — Когато тя се разположи, попита я дали трудно е намерила къщата.

— Никак — засмяно отвърна тя. — Естествено всички магазинери и служители в бензиностанцията в Юрика Спрингс знаят накъде съм се запътила. Вие наистина добре сте се скрили.

— Така ми харесва. Далеч съм от всички натрапници. — Когато тя не отговори, той я попита дали се чувства удобно.

— Добре ми е, благодаря — спокойно рече тя. Сега не му беше времето да се чувства неловко, макар че беше уморена от пътуването, а джинсите и златистата ѝ памучна блуза бяха измачкани след дългите часове зад волана на нейния микробус.

Тъмните му очи сякаш я изгаряха, докато тя наистина започна да се чувства неудобно. Лицето му беше в сянка и тя не можеше да види ясно изражението му. „Защо този човек не запали поне една лампа?“ — чудеше се тя. Реши, че се опитва да приложи нещо като психологически трик. В такъв случай нека да го видим, каза си. И почти подскочи от изненада, когато той изведнъж заговори.

— Добре. Да започнем от самото начало... и никакви лъжи повече.

— Аз не лъжа, мистър Дънкан — възрази тя възмутено. — Не сте ме питали за пола ми и затова не съм ви го съобщила. Всичко е толкова просто.

Той отново се подсмихна и кимна, признавайки умениято ѝ да защити принципите си.

— Значи един малък пропуск — съгласи се той. — Ясно, Били. Сега ми разкажи останалото.

Той си спомни как бе започнал изкачването си към върха. Редакторите на списания и босовете от рекламните агенции бяха така

завладени от неговите снимки, че не си направиха труда да го питат къде е учил, а той самият не ги осведоми, че всъщност беше самоук. Беше прочел почти всички книги за фотографията в обществената библиотека на Сейнт Луис и често посещаваше най-добрите магазини за фотографски материали в града, събирайки безплатни съвети от собствениците при всеки удобен случай. Вечер работеше като сервитьор в един скъп ресторант в центъра, използвайки малка част от надниците и бакшишите си, за да преживява, а с останалите пари купуваше оборудване и материали. Да, можеше да разбере нейните доводи и сега се отпусна в креслото си, очаквайки разказа ѝ.

Когато Били разбра, че поне ѝ се дава възможност да изложи аргументите си, тя се облегна назад върху възглавничките. Осъзнаваше, че това ще бъде единственият ѝ шанс да го убеди, за да остане. Трябваше да се възползва докрай от решението му да я изслуша.

— Вече сте виждали образци от работите ми — започна тя. — И знаете, че съм завършила с отличие Калифорнийския институт по фотография преди година. Може би се чудите защо съм завършила образованието си по-късно от обичайното.

— Мина ми тази мисъл.

— Първо трябваше да издържам по-малката си сестра в колежа — обясни Били. — Сега тя е учителка — на деца с недъзи.

— И е страшно добра учителка, предполагам — обади се той закачливо, повтаряйки предишното ѝ изявление за самата себе си.

— Анди е една от най-добрите — гордо рече тя, пропускайки леката му закачка. — Учениците ѝ много я обичат.

Той се подсмихна, възхитен от готовността ѝ като лъвица да защити своята сестра. „Сестра ли?“ — помисли си той неочаквано.

— Каква е тази странна особеност във вашето семейство? Ти наричаш себе си Били, а сестра ти е Анди? Ама че работа!

Тя отвърна на шегата му с чувствен смях, от който сякаш тръпки полазиха по гърба на Матю.

— Не е толкова странно, мистър Дънкан. Всеки път, когато майка ми забременявала, баща ми очаквал момче. Нали разбирате, момчето е продължител на рода и така нататък. Затова когато Анди и аз сме се появили, мама го е утешила, като ни е дала умалителни имена първо от неговото име — Уилям, а после от името на своя баща — Андрю. А

татко всъщност ни наричаше Били и Анди. Разбира се, ние си мислим, че мама е очаквала точно такава решение.

— Дарили ли са ви и с брат вашите родители?

— Не. Това сме ние — цялото семейство.

— А и двете доста си ви бива, доколкото разбирам.

Тя веднага се хвана на въдицата му.

— Не е справедливо, мистър Дънкан. Ние със сестра ми сме съвсем свестни хора.

Той отново ослепително се усмихна, но не обърна внимание на защитните ѝ думи.

— Мисля, че е по-добре да ме наричаш Матю. Караш ме да се чувствам като старец.

— Вие не сте стар. Дори нямате още четиридесет години.

— Тук си се объркала в проучването си, малката. Навърших ги преди няколко месеца. А ти кога си родена? — попита той.

— Станах на трийсет миналата седмица... и знам, че имам много още да уча. — Малко скромност няма да е зле, помисли си тя.

Макар че Матю никога не бе проявявал интерес към астрологията, пресметна набързо и разбра, че тя е зодия Лъв. Обикновено високи, чувствени, със светлокафяви очи и царствени маниери, техните коси бяха често със светли кичури и гъсти. Интересно, помисли си той.

— Харесва ли ти да те наричат Били? — Той се понамести удобно в креслото, без да осъзнава, че избелелите му джинси, опънати от мускулестите му бедра, привлякоха погледа на Били към силните му крака и босите стъпала.

Тя сви рамене и насочи поглед отново към изваяните му черти, като все още се опитваше в полумрака да разгадае изражението му.

— Това е моето име. — Изведнъж нещо ѝ хрумна и тя добави: — Знаете ли, ние с вас имаме и нещо друго общо, освен интереса си към фотографията. Имената ни са подобни.

— Не разбирам — рече той, но показва, че е заинтригуван.

— Вашите две имена са собствени. Матю Дънкан. Моите имена също са две собствени. Вилхелмина Теодор. Това е на късмет. Знаехте ли го?

— Струва ми се, никога не съм чувал подобно нещо.

— Вашето първо име означава дар от Бога... и представете си, моята фамилия означава същото. Вашата фамилия пък означава храбър воин.

— А какво означава твоето собствено име?

— Решителна, целеустремена, непоколебима, смела и предана.

— Трябваше да се досетя — промърмори тихо той.

— Във всеки случай мама винаги казваше, че който има две собствени имена, ще бъде голям късметлия — завърши тя, усмихвайки се на вратата си в своята добра съдба.

На Матю му се искаше да ѝ възрази, но не сподели съмненията си. Точно сега късмет за него беше най-отвратителната дума.

— Говориш за майка си в минало време.

— Почина миналата година. Инфаркт — кратко отвърна тя.

— Страшно съжалявам, Били. А баща ти?

— Той умря, когато с Анди бяхме тийнейджърки.

— Значи и двамата ти родители не са живи.

Тя вдигна глава и тъжният ѝ поглед мина покрай Матю към проблясващите светкавици навън.

— Да.

— И затова си пожертвала собственото си обучение заради помалката си сестра. — Почувства, че разбира много повече неща, отколкото тя му разкрива.

— Нищо не съм пожертвала, мистър Дъ... Матю — каза тя. — Правя точно това, което желая. — Отново отправи поглед към спокойната му фигура. — Не можем ли по-скоро да приключим с това интервю? Искам да остана при вас. Искам да се уча. Мога да възприема всичко, което желаете да споделите с мен за похватите си във фотолабораторията, за техниката или стила. Ще работя здравата, Матю. Обещавам, че ще работя повече и по-бързо, от който и да е ваш асистент. — Гласът ѝ звучеше убедително.

Но мислите на Матю бяха тръгнали в друга посока. Той все още усещаше от време на време полъха от нейния парфюм. Сякаш в цялата стая се носеше това благоухание. Не беше някакъв силен аромат. Беше просто възбуждащ. А гласът ѝ звучеше приятно и изтънчено и все пак в него се чувстваше решителност и сила. В ума му се запечата една кратка фраза от цялата ѝ дълга реч: „Искам да остана при вас“.

С неочаквана сила, разтърсваща го до основи, той разбра, че иска тя да остане. Опитва се да се опомни, да се смъмри за това, че рискува уединения си начин на живот заради една жена, която ще трябва да живее горе, в неговата галерия, толкова близо... Отхвърли благоразумните предупреждения. Точно сега, в този труден момент от живота си, той се нуждаеше от някого като Били. Някой, който да отнеме част от болката на неотдавнашното му опустошение. Продължи да се взира в пространството към нея. В далечината се чуваше тътенът на гръмотевиците и слънцето се показва иззад облаците с отминаването на бурята. Полегатите лъчи затоплиха гърба му, преди да се скрият в пламтящия залез над далечните планински върхове.

— Работила ли си някога като модел, Били?

Изненадана от внезапния му въпрос, тя отговори колебливо:

— Всъщност да. Изкарвах си допълнително пари като фотомодел.

— Какъв вид? — рязко попита той.

— Портрет.

— О!

Тя се разсмя, когато схвана истинския смисъл на въпросите му. Той целият настръхна от гърления ѝ смях и объркано сви вежди.

— Предимно снимки на главата — обясни тя. — Защо питате?

— Просто се чудех дали имаш опит. — Само бързата му реакция го спаси от смущаващия показ на необяснима ревност и чувство за собственост, но не беше съвсем сигурен дали е успял да я заблуди. Когато тя се разсмя още по-силно при неговия отговор, той отстъпи, осъзнавайки нетактичността си.

— По дяволите! Не те разпитвам за личния ти живот, Били. — Заговори бързо и объркано, за разлика от обичайните си шеговити приказки. — Исках само да разбера дали си имала опит като модел. Вероятно ще се наложи да те използвам.

Тя веднага се хвана за думите му.

— Значи мога да остана?

На Матю просто не му се вярваше, че тя е така ентузиасирана и толкова силно желае да се учи от него. Но би ли могъл той да се справи? Сега, когато животът му беше нанесъл такъв ужасен удар?

— Още не знам. Трябва да видя костната ти структура. Ела насам, тук светлината е по-добра.

Тя веднага се изправи и застана пред него. Той вдигна поглед към лицето ѝ. По дяволите, ядосваше се вътрешно Били. Лицето му все още беше в сянка, докато нейното беше силно осветено от залязващото слънце. Искаше да го помоли да светне близката настолна лампа, но не ѝ се щеше да го прекъсва. Главната ѝ грижа беше да го убеди да я остави, за да се учи при него — големия майстор, какъвто той беше за нея.

Тя стисна зъби, когато ѝ каза да застане така, че да бъде на нивото на очите му. Колко уместно, помисли си жената. Точно там ѝ се искаше да бъде, да коленичи в краката на учителя, слушайки наставленията му, готова да даде всичките си сили, за да научи прилежно неговите уроци.

— Подай ми ръцете си — тихо ѝ нареди той. Тя послушно изпълни нареждането му. — Имаш силни ръце, Били. — Погали дългите тънки пръсти и опита ръкостискането ѝ. — Това са женски ръце, но силни и чувствителни. — Той плавно се поизправи в креслото и сложи ръцете ѝ върху бедрата си, притискайки ги здраво срещу твърдата тъкан на джинсите си.

— Сега да видим структурата на черепа ти. Да, това е много добро осветление за лицето ти — каза той, внимателно проследи линията на челото ѝ и прокара силните си пръсти през буйната ѝ коса. — Имаш гъста лъскава коса. Като коприна. Това е винаги предимство. — Нежно подхвана лицето ѝ от бузите до челото. — Така си и мислех. Имаш изящна костна структура. — Приятният му топъл дъх я галеше по кожата и заедно с докосването му я хипнотизираше, докато той изреждаше чертите ѝ. — Високо, интелигентно чело. Добре изразени вежди. — Беше принудена да затвори очите си, когато той докосна клепачите ѝ. Чу доволната му въздишка. — А, котешки очи. Великолепно. И изваяни скули. А носът ти е малко предизвикателен, така че чертите ти не могат да бъдат определени като напълно класически. Това ми харесва. — Тя се наежи от думите му, но той само стисна лицето ѝ по-здраво и продължи изследването си. — Имаш силна челюст. Навярно произлизаш от добър род.

— Сякаш съм кон, изложен за продан — рязко реагира тя. — Не искате ли да видите и зъбите ми?

— Шшт! — смъмри я леко той. — Не още. — Прокара нежно пръст по пълните ѝ чувствени устни. Неволно те се разтвориха от

въздишка. „Какво става тук?“ — чудеше се тя. В обърканото ѝ съзнание зазвучаха далечни тревожни камбани. Той сякаш нарушаваше спокойствието на вътрешния ѝ мир със своите удивително чувствителни пръсти. Тя трябваше да каже нещо — каквото и да е, — за да развали магията, с която я обгръщаше.

Но точно в този момент той вдигна ръцете си пак към очите ѝ, принуждавайки я отново да ги затвори.

— Имаш много дълги гъсти мигли. Обикновено те излизат добре на снимките. — После продължи към ушите ѝ. — Малки и хубаво оформени. Чудесно.

Тя повече не можеше да издържи на напрежението. Без да усети, че се е хванала здраво за бедрата му, премигвайки, отвори очи и изтърси язвително:

— Само не си въобразявай, че не чувам всяка дума, казана от учителя ми... първия път. — Беше твърдо решила да приключи това напрегнато преживяване и да се върне на основния за нея въпрос. — Моля ти се, Матю. Не ме отпращай. Моля те, кажи, че мога да остана.

С внезапно отчаяние той отпусна ръце върху нейните рамене и я притисна с пръсти.

— Не знам дали ще мога, Били.

Тя продължи да се взира в засенченото му лице, опитвайки се напразно да разгадае прикриваните му черти. Видя как той отпрати поглед в далечината. Тревожни камбани зазвъняха почти оглушително в главата ѝ. Какво беше това? Какво ставаше?

В този момент съдбата се намеси и разкри истината. Лъчите на залязващото слънце изведнъж се отразиха от месинговата лампа до нея, изпращайки ослепителна светлина точно срещу очите му. Той не помръдна, нито премигна срещу яркия лъч. Потресена, Били усети как сърцето ѝ се свива. Пипнешком тя намери ръцете му и трескаво ги допря до устните си, почти изкрепявайки от болка:

— О, боже мили! Та ти си сляп!

2.

— Да, аз съм сляп — тихо каза той. — Наивно е, че бих могъл да заблудя някого. — В гласа му се долавяше колко е отчаян от лековерието си.

— Не знаех... докато не видях как слънцето се отразява в очите ти, а ти не трепна. — Не можеше да обясни нищо повече, защото беше заплакала. Сълзите се стичаха по бледото ѝ състрадателно лице, докато продължаваше да притиска пръстите му до треперещите си устни.

Когато след малко Матю разбра, че тя плаче, първият му импулс беше да я помоли да не се измъчва заради него. Да го съжаляват беше последното нещо, което би искал, особено от тази прекрасна жена. Да, сега знаеше, че тя е така прекрасна, както си я представяше в своето въображение. Той тъкмо се надвесваше, за да докосне с устни косите ѝ, когато нова мисъл смути съзнанието му. Шестото чувство, което го закриляше в неговата уязвимост от света, сега предупредително сигнализираше да се усъмни в привидно искрената ѝ реакция към загубата на зрението му. Той бавно вдигна глава и се отдръпна от нея.

— Ужасно съжалявам, че си разочарована. Изминала си толкова път, а сега нямаш учител. — Гласът му беше студен и безизразен.

През лицето на Били премина буря от променящи се чувства. Имаше ярост, несигурност, но накрая всичко ѝ стана ясно, като вътрешната борба веднага пролича по лицето ѝ.

Разбра, че според него тя плаче заради самата себе си. Той бе загубил всякаква вяра дори в уменията си да преподава. Матю Дънкан беше като голямо ранено животно, затворил се в себе си в желанието да се скрие от света, докато отново устрои живота си, мислеше си тя, притегляйки пак ръцете му в своите. Приблужи скованите му пръсти до разтворените си устни и нежно ги целуна. Той трепна от неочакваното докосване, но Били продължаваше да го държи здраво за ръцете. Преглътна, за да овладее гласа си и заговори с нисък, мелодичен тон:

— Матю, когато ме опознаеш по-добре, ще разбереш колко много можем да си помогнем един на друг. — Той се опита да протестира, но тя допря меките си устни до свитите му пръсти. — Аз съм точно там, където искам да бъда, Матю Дънкан. Не можеш да ме отпратиш. Сега се нуждаеш от мен толкова, колкото и аз от теб. Ще учим заедно. Мога да бъда твоите очи... а ти ще бъдеш моят учител.

— Учител! Как смяташ, че ще те уча да виждаш, когато самият аз не виждам? — Гласът на Матю беше рязък, каквито бяха и думите му.

— Другите ти сетива не са притъпени — леко го подразни тя. — Както и словесните ти умения, които са доста силнички. Едва не ми спуска тъпанчето на ухото.

Тогавя Матю малко се поотпусна. Усмиввайки се, стисна леко пръстите ѝ в отговор.

— Упорита жена си, Били Теодор.

— А ти можеш да бъдеш доста твърдоглав. Подозирам, че си и ужасно взискателен учител. — Бавно седна, но не го пусна. Сега ролите някак си бяха разменени и той държеше ръката ѝ. — Предполагам, че можеш да започнеш от самото начало и да ми кажеш как си загубил зрението си, Матю. — Гласът ѝ беше тих и спокоен. Тя инстинктивно чувстваше, че за него ще бъде по-добре, ако разкаже за обстоятелствата, довели до слепотата му.

Той потръпна и с дълбока въздишка се отпусна на облегалката на креслото си.

— Това се случи преди два месеца. Автомобилна злополука. Шофираше Тед Дженингс, моят асистент. Прибрахме се насам за заслужен отдих, след като проведохме едноседмичен семинар в Чикаго. Решихме да караме непрекъснато и когато това се случи, беше около два часа сутринта. — Сграбчи силно ръката ѝ и затвори очи, напразно опитвайки се да пропъди от ума си страшната сцена. Дишането му се учести и той сякаш забрави, че Били е седнала в краката му. Изведнъж отново се бе озовал в колата, полетяла над скалите.

Усещайки ужаса му, Били се надвеси и бързо прокара пръсти по скованата му от напрежение ръка, докато стигна, милвайки, наболата му брада. Неочакван въпрос възникна в съзнанието ѝ. Дали сега той

използва електрическа самобръсначка? — почуди се. Помъчи се да отклони тази нелепа мисъл.

— Не се бой, Матю — тихо рече тя. — Просто ми разкажи, ако можеш, какво се случи.

Нейното докосване сякаш му даде сили и той продължи:

— Движихме се към планинския хребет на север оттук, когато срещу нас се появи камион, чиито спирачки бяха отказали. Шофьорът му се опита да го отклони встрани. Боже мой, той наистина се опита! Но камионът беше натоварен и му трябваше доста пространство, за да ни избегне на завоя. Колата ни беше просто пометена; нямаше къде другаде да отиде, освен да излезе от платното. Летяхме във въздуха като че ли цяла вечност. После с гръм и трясък се затъркаляхме по планинския склон, събаряйки дърветата, сякаш бяха кегли. Когато се блъснахме в един огромен камък играта приключи. Камъкът излезе победител. Тед загина при удара. — Отново си пое дъх. — Излязох от кома едва след като го бяха погребали. Толкова ми беше мъчно. Това момче имаше страхотен талант. И голямо желание да се учи и да помага... — Гласът му заглъхна, потънал в спомени и неосъществени планове.

На Били й се струваше, че разбира чувствата му.

— Ти си го обичал като по-малък брат, нали?

Той кимна.

— По същия начин бих се чувствала, ако нещо се случи с Анди. Би било такава загуба.

— Да, по дяволите! Това е ужасна загуба. — Той с мъка се опитваше да обуздае болката си.

— Защо не съм чула нищо за тази катастрофа в телевизионните новини? — почуди се гласно Били. — Наистина работех като бясна, за да оправя нещата си, преди да дойда тук, но не е възможно да съм пропуснала някаква новина за теб. — Тя озадачено се мръщеше.

Матю се позасмя иронично. Долови боготворенето към идола.

— Това може да ти се стори шокиращо, малка фотографке, но не всички ме познават или пък се интересуват от мен. — Той се усмихна, когато тя промърмори недоверчиво. — Така е, Били. Във всеки случай аз съм лежал в безсъзнание и лекарите повече са се интересували как да ме извадят от комата, отколкото да разберат кой съм всъщност. В портфейла ми намерили името и номера на моя агент и му се обадили.

Джек наел веднага самолет и дошъл в болницата на Спрингфийлд още същия ден. Отбил се само по пътя, за да домъкне най-добрия неврохирург в Ню Йорк, преди да отлети за средния запад. Първото нещо, което сторил, било да заблуди болничния персонал и да насочи по лъжлива следа вестникарите, дочули името ми от съобщението за катастрофата и душещи наоколо. По-късно ми каза, че не искал да допусне вестниците да публикуват предварителен некролог за мен само защото съм бил като дълбоко заспал. — Подсмихна се на тази му дързост. — Джек Гилбърт е най-добрият агент, който може да съществува. Повечето време действа като някоя квачка, но не бих искал да съм противната страна по време на договаряне. Може да бъде като костелив орех.

— Колко време си бил в безсъзнание?

— Девет дни. Когато се събудих, разбрах, че не виждам. — Този път Били го стисна здраво. Когато и Матю отвърна на докосването, жената разбра, че той е в състояние да продължи. — През следващата седмица ме тъпчеха с опиати, защото заплашвах да опустоша болницата. Известно време бях като обезумял... толкова яростен... потресен... така страшно отчаян. — Докато говореше, удряше с юмрука си по страничната облегалка на креслото. — Просто загубих борбата. Вече нищо не ме интересуваше. Бях загубил добър приятел. И бях загубил зрението си. Искаше ми се да се нахвърля срещу целия свят. — Престана да удря по креслото и болезнен израз се появи на лицето му. — Както сама виждаш, това още не съм преодолял.

Тя пропусна край ушите си споменаването на собственото й умение да вижда и се замисли над споделеното. Той не можеше да признае, че е рухнал и е плакал, а просто заяви: „Загубих“. Жалко, мислеше си Били. Матю все още смяташе, че сълзите са предателство спрямо мъжествеността. Беше затворен човек, блъскайки се срещу другата страна на същата стена, която Били се надяваше да изкачи. Докато тя се стремеше да развие своите външни изяви — да се реализира и да работи, Матю, който беше вече постигнал своята независимост, не беше в състояние да се справи със собствения си вътрешен мир. Нима той, подобно на толкова много мъже, си мислеше, че е недостойно да изрази истинските си чувства и преживявания? А дали тя можеше да му помогне? Били не знаеше.

Отърсвайки се от собствените си размишления, тя зададе въпроса, който я тормозеше:

— Какво каза неврохирургът за очите ти? Има ли шанс да възвърнеш зрението си чрез операция или някакво лечение?

— Уместен въпрос, Били. Само да знаех отговора — прошепна с болка той. — Изглежда, има някакво поражение на зрителните нерви според офталмолога, когото бяха довели. Не се налагала операция, поне засега. Отначало смяташе, че може да страдам от слепота на нервна основа, но добрият лекар установи, че наистина има сериозен проблем. Той просто не беше в състояние да направи нищо съществено. Ето защо всичко е въпрос на шанс. Може да възвърна зрението си; може и да остана сляп. Възможно е да започна да виждам още утре. Може и догодина, а има вероятност изобщо никога да не прогледна отново.

Вдигна ръката си, за да докосне нейната, която беше останала на рамото му. Нежно приближи пръстите ѝ към устните си и целуна връхчетата им.

— Тази неизвестност бавно ме подлудява — призна си той. — Боя се, че ти усети силата на яростта ми, когато се опитваше да разбиеш вратата. — Леката му усмивка ѝ подсказа, че той отново се опитва да я дразни, но тя реши да се включи в играта — само този път, защото разбра, че Матю прикрива чувствата си с непохватни извинения и пресилен хумор.

— Аз не разбивах вратата ти — театрално възкликна тя. — Ако си спял, беше достатъчно, за да те събуди.

— Трябва да спя всеки следобед. Нарезждане на лекаря.

Той се инати като малко момче, помисли си тя.

— В такъв случай май трябва да те върнем в леглото, а?

Матю се засмя, за първи път с някаква лекота, откакто бе разказал своята история.

— Я, виж ти, мис Теодор! Това да не е някакво неприлично предложение?

— Естествено не! — Били усети как лицето ѝ пламва от смущение, макар да осъзнаваше, че скандализиращите му думи са просто начин да се пребори с ужаса от слепотата. — Ти ще си легнеш. Аз ще внеса нещата си отвън. Бих искала да използвам галерията. Имаш ли нещо против?

Изправи се и той я последва. Застанал близо до нея, Матю не пусна ръцете ѝ и тя разбра, че беше настъпил решителният момент. Всъщност май доста си въобразяваше. Страшно много ѝ се искаше да остане, но дали той щеше да се съгласи?

— Предполагам, че оставаш? — Гласът му едва се чуваше.

Тя пое дълбоко дъх.

— Само ако ми позволиш, Матю. — Ала в гласа ѝ имаше умолителни нотки. — Много искам да остана. Знаеш това.

Той внимателно пусна дланите ѝ и леко прокара пръсти по ръцете ѝ, докато стигна до гладките ѝ бузи.

— Нямам представа как бих могъл да ти помогна да научиш нещо повече, отколкото ти самата знаеш, Били. Снимките ти бяха чудесни. Нужен ти е просто подходящ шанс. Какво можеш да научиш от един сляп фотограф? — горчиво запита той. — Няма да позволя да се размотаваш тук само от съжаление към мен.

Били с мъка преодоля обидата, която почувства от последните му думи, и гласът ѝ едва се чуваше.

— Ако ти не беше моят кумир, и по-възрастен от мен, Матю Дънкан, щях да ти кажа, че главата ти е пълна с червени мравки.

— Какво?!

Тя се разсмя и той усети движението под пръстите си.

— Това е един ироничен израз, който знам от баба си. — Стана ѝ весело от изненаданата му физиономия. — Казваше на нас с Анди, че сме пълни с червени мравки винаги когато се опитвахме да съчиним някаква история... или когато се пъхахме, дете не ни е работата.

— Това ми звучи, сякаш се е налагало всеки ден да се пръскате с ДДТ — рече той.

Тя отново се усмихна и той почувства как лицевите ѝ мускули започват да се отпускат.

— Струва ми се, че тя беше готова да използва всичко, което според нея би могло да помогне. Ще ти доверя една семейна тайна, Матю — сподели тя. — Аз и Анди бяхме доста буйнички като деца. — Сложи топлите си ръце върху неговите. — Не ме отпращай, Матю. В главата си имаш чудесни идеи, които трябва да споделиш с мен. Можеш да ме учиш, знам това. Ще разработим всички подробности. Какво ще кажеш?

Уверената усмивка изчезна от лицето ѝ, когато той започна да се надвесва все по-близо над нея. Устните ѝ обаче останаха отворени в изумление. Той я целуна нежно и помиряващо по устата, докато тя замръзна като статуя. Само устните ѝ реагираха неволно на неговата топлина, когато той я притисна до себе си, като доброволен пленник в ръцете му. Когато целувката свърши, Матю прошепна до устата ѝ:

— Можеш да останеш. Засега временно. Съгласна ли си?

— Съгласна! Матю?

— Да?

— Сам ли живееш тук, откакто са те изписали от болницата?

Той отпусна ръцете си отново върху раменете ѝ, преди да отговори:

— През последните две седмици съм сам. Джек настояваше да остане с мен отначало, за да се увери, че мога да се справям без чужда помощ. Не беше в особен възторг, когато го отпратих в буквалния смисъл на думата, след като упорито не схващаше намека ми да се върне в Ню Йорк. — Засмя се иронично. — Този кучи син, все едно че не е заминал. Обажда се по три пъти на ден и ме проверява как съм.

Очите на Били се замъглиха от сълзи.

— Изглежда, мистър Гилбърт е наистина като грижовна квачка. Късметлия си, че имаш такъв приятел, Матю.

— Да, знам — тихо каза той. — Прекрасен е.

Помълчаха за момент. После Били хвана ръката му.

— Време е за твоя сън, мистър Дънкан. Да ти покажа ли пътя?

Имаше известен опит с противоречивото държане на хора, загубили зрението си. Баба ѝ беше постепенно ослепяла поради диабет през последните седем години от живота си и Били помнеше как тя ставаше все по-зависима. Знаеше, че за хората с недъзи е важно да вършат колкото се може повече неща без чужда помощ. След много упражнения и настойчивост баба ѝ се научи да върши сама какво ли не. Но засега всичко беше още ново и ужасяващо за Матю; ето защо тя предложи своята помощ. Когато той не ѝ отговори, леко го побутна.

— Лекарят е казал, че трябва да си лягаш, Матю.

Лицето му се отпусна в широка усмивка.

— Ето това очаквах. Няма да отговарям на мистър Дънкан, нали разбираш. А между другото лекарят каза, че мога да направя това със сестрата — добави с надежда той, възвръщайки обичайния си навик да

прави неприлични намеци. Отдавна не се беше чувствал достатъчно уверен да го изпробва.

— Тук никъде не виждам сестра — рече тя. — Само аз съм тук, твоята малка стара стажантка. И трябва да си разтоваря багажа, преди отново да завали. Заоблачава се. Кажеш ли сам да се ориентираш?

— Само ме гледай. Аз съм бърз като стрела. — С тези храбри думи той докосна облегалката на креслото си, за да се ориентира, после направи шест крачки в права посока и се обърна рязко наляво. След още три стъпки протегна ръка и се хвана за рамката на вратата, водеща по коридора към спалнята му. Махайки ѝ със свободната си ръка, Матю продължи да върви. — Ще се видим след около два часа, Били. Съжалявам, че не мога да ти помогна да довлечеш багажа си, но за компенсация ще приготвя вечерята.

— Приятни сънища, Матю. Ще се опитам да пазя тишина.

Когато вратата на спалнята му щракна, тя се поотпусна.

Стъпвайки леко по голия дървен под, отправи се бързо към входната врата и излезе навън. Погледна към мътните тежки облаци, но сякаш забрави, че приближава нова буря. Вместо това, безмълвно се помоли, благодарна за шанса да остане при Матю, да се учи от него — а и да му помогне.

С няколко изящни стъпки Били се приближи до разнебитения си микробус.

— Ти се представи чудесно, мило старче — напевно рече тя, нежно потупвайки ламарината. — Успяхме заедно да пристигнем тук. — Старият фолксваген с три врати не ѝ създаде никакви грижи, освен един скъсан проводник. Не би могла да се надява на по-добра служба от негова страна. Май това беше свързано с новото преобоядисване на „Разцъфналият лотос“, преди да тръгнат от Калифорния по дългия път към Юрика Спрингс, Арканзас. Желаяйки да покрие петната от ръжда и да освежи външността на колата си, Били беше купила кутия синьо-зелен спрей емайл и след като закри прозорците и хромираните части, в продължение на цели четири часа напръска колата от покрива до гумите. Заслужаваше си труда, мислеше си тя усмихнато.

Отвори вратата и високо изпъшка. Вътре се намираха всичките ѝ земни богатства. В сравнение с това, което беше изхвърлила, преди да тръгне на път, те изглеждаха нищожни, но тя знаеше, че ще трябва да

направи много връщания до къщата и обратно. Вмъкна се вътре, разбутвайки кутии и кашони, и първо избра най-ценните вещи — фотографското си оборудване и кутиите, пълни със снимките и негативите си. Пресметна, че ще успее да ги занесе до галерията на четири пъти и се залови за работа. Оказа се, че ги пренесе на седем пъти. След това внесе дрехите и книгите си. Останалото може да почака до сутринта, реши тя. Вятърът отново се засили и не ѝ се щеше да се намокри до кости. С още два тура щеше да приключи работата си за вечерта.

След като се справи с това, мислите ѝ се върнаха към Матю Дънкан и страшната му злополука. Потръпна, като си представи каква мъка и болка е преживял, откривайки, че е ослепял. Навярно е бил като бесен, мислеше си тя... и много уплашен.

Баба ѝ имаше кошмари, след като ослепя, спомни си Били. Тя често сънуваше, че се опитва да се измъкне от буйна река, но все не успява, защото брегът е разкалян и хлъзгав. Този сън се повтаряше и тя го беше обсъждала с Били, като накрая реши, че той означава колко много се страхува. Били се замисли дали и Матю има кошмари сега. По-късно кошмарите изчезнаха, но баба ѝ започна често да си подремва през деня, както и да спи по-дълго нощно време. Беше толкова различно от обичайните ѝ навици за сън, че Били я попита дали сега се чувства по-изморена. Не, беше отвърнала тя, обичам да спя, защото когато сънувам, мога да виждам. Били тогава беше доволна, че милата ѝ баба не виждаше нейните сълзи.

Дали Матю щеше да започне да спи повече поради същата причина, чудеше се тя.

— Не! — изкрещя Били към планината. — Матю пак ще може да вижда! „Ще вижда!“

Гневни и безпомощни сълзи потекоха по пламналите ѝ бузи, когато тя с трясък затвори вратата на колата с последната купчина дрехи в ръце. С всяка измината минута вятърът ставаше все по-силен, мятайки косите в лицето ѝ, и тя отново се изкачи по стълбите пред входа. Беше доволна, че е под покрив, когато първите огромни дъждовни капки заудряха, а тя гледаше към изпълнената с мъгла долина, застанала на широката веранда пред яката дървена къща.

Блъсна я внезапен порив на вятър, проблесна светкавица, тресна гръм и последвалият кълтящ тътен извести яростния пристъп на нова

буря. Били не смееше да се обърне и да погледне. Разбра какво щеше да види. Вратата се беше затворила.

— По дяволите! — извика яростно, стискайки пакета с дрехи в една ръка, докато с другата блъскаше и дърпаше дръжката на вратата. — Защо тази проклета врата се затръшна сега? — ядосваше се тя. Не искаше втори път да събужда Матю. Този път можеше да ѝ откаже да остане. Нещо повече — той се нуждаеше от почивката си и тя нямаше намерение да го безпокои.

Стоически се свлече край вратата и се сви на кълбо. Огромният пакет в полиетиленова торба я предпазваше от шибация дъжд. Няма да се стопя, рече си жената. А и вечерта беше твърде топла, за да настине. Мърдайки неспокойно, тя се подготви за дълго чакане, примирявайки се, че трябва да си плати за своята несъобразителност. Трябваше да се сети — да подпре с нещо отворената врата! Докато седеше там и наблюдаваше природната стихия, започна да си подсвирква успокояващо.

Един час по-късно Били все още тихо си подсвиркуваше, когато вратата рязко се отвори и тя се търкулна върху чифт боси крака.

— Ауу! — възкликна. — Надявам се, че не те обезпокоих с моето свирукане, Матю.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика той. — От десет минути те търся и викам из цялата къща. Дори се качих горе.

Тя се изправи на крака и хвана ръката му.

— Извинявай, Матю. Не съм те чула. Гръмотевиците тук трещят като експлозии. Не трябваше да се качваш горе в галерията. Там навсякъде съм пръснала нещата си.

— Да, разбрах това — отвърна той, като я придърпа навътре и блъсна вратата срещу вятъра и дъжда. — Едва не паднах през перилата.

Изплашена, че той се е наранил, тя се огледа в антрето за електрически ключ. Когато го щракна, внимателно огледа лицето му и разбра, че е повече ядосан, отколкото наранен... а не беше ли и малко разтревожен, че може да си е тръгнала, докато той е спал? Усмихна се на навъсеното му лице и реши да внесе малко ведрина в ситуацията. Искеше и се той да може да се усмихва. И тя щеше да започне със самата себе си.

Смеейки се неловко, тя сграбчи и двете му ръце и ги доближи до мокрото си от дъжда лице.

— Матю Дънкан, пред теб стои една много мокра и много глупава жена — призна си тя. — Заключих се отвън.

Матю бързо поглади мокрите къдрици коса, залепнали по бузите ѝ, и разбра колко е вярна първата забележка. Тя беше мокра до кости.

— Ще ти дам ключ утре сутринта, но засега махни тези мокри дрехи и се подсуши. Ще започна да приготвям вечерята, докато се преобличаш.

— Няма ли да ми позволиш да ти помогна? — попита тя, тръгвайки към стълбите.

— Защо, Били? Смяташ, че ще изгоря месото ли?

— Нима съм казала подобно нещо! — възкликна тя.

— Би могла да изтръгнеш няколко усмивки с това изпълнение — рече той с раздражен тон. Изведнъж се бе почувствал безпомощен като малко дете, което маха с юмруци. За жалост Били беше единствената мишена наоколо.

— Матю! — Тя заговори със спокоен и разумен тон. — Ще ти бъда благодарна, ако престанеш да ми приписваш разни думи. Нямам намерение да ти се присмивам. Случайно имам няколкогодишен опит с моята баба, когато тя загуби зрението си. Дори съм се подготвяла при специалист, за да се науча да ѝ съдействам повече. Получавал ли си някаква професионална помощ?

Той поклати възмутено глава.

— Не. Джек прочете няколко книги по въпроса и заедно с него измъдрихме някакъв план за действие.

— Е, мога да ти помогна да научиш някои неща, за да стане животът ти малко по-лесен, докато си възвърнеш зрението. Ако се стремим към равностойно партньорство, ще се учим един друг. Съгласен?

Той вдигна ръце в знак, че се предава и се засмя.

— Упорита жена си, Били, но съм съгласен. — Потиснатото му настроение сякаш получи жизнерадостен прилив, когато се съгласи. Били Теодор вярваше, че загубата му на зрение е само временна. Той също трябваше да повярва в това. А тя не приличаше на жена, която ще си губи времето да съжалява някого. Матю реши, че тя ще се опитва много да помага, но няма да го лиши от относителната му

независимост. Въздъхна облекчено, чувствайки, че сякаш някой беше изпратил Били, за да му помогне в този тежък момент от неговия живот. Заедно те може би щяха да се справят, мислеше си той. — А сега върви да се преоблечеш — заповяда ѝ.

Когато Били влезе безшумно в кухнята, машинално натисна копчето за лампата и стаята се изпълни с ярка светлина. Тя се канеше да съобщи за своето влизане, за да не стресне Матю, когато осъзна, че той говори по телефона. Значи преди малко не ѝ се беше сторило и наистина телефонът е звънял.

— Не, не се шегувам. Били Теодор е жена... Да, знам. И двамата си мислехме, че е мъж, но сме сгрешили. Много е привлекателна... Откъде знам ли? С докосване, приятелю! Лицето ѝ, Гилбърт. Просто пипнешком проследих чертите ѝ. Страхотни скули, силна челюст и съвсем леко заострен аристократичен нос. Искам да я снимам веднага щом мога... Няма ли да престанеш? Тя ще ми бъде асистентка и това е всичко... Не! Няма да я нападам. Как, по дяволите, ще я хвана, ако побегне?... Стига, Джек. — Той тихо се засмя. — Имам работа. Били ще слезе тук след миг и трябва да приготвя вечерята... По дяволите, да, тя остава тук. Да не искаш да я запратя навън по онези стръмни завои през нощта след това, което ми се случи?... Да, Джек, ще внимавам. Не, Джек, няма да правя никакви глупави грешки... Джек, ходиш ми по нервите. Дочуване, утре пак ще си поговорим. — Използва свободната си ръка да намери вилката и затвори телефона от първия опит.

Изведнъж ноздрите му потрепнаха, усетили възбуждащия парфюм на Били.

— Били? Ти ли си? — Чудеше се колко беше дочула от разговора.

— Че кой друг — отвърна тя, като се приближи и сложи леко ръката си върху неговата, за да знае той къде се намира тя. — Не исках да прекъсвам разговора ти. Предполагам, че това беше Мама квачка.

— Да, истинска напаст е. — Той се засмя. — Може би няма да се занимава толкова много с мен сега, когато знае, че вече не съм сам.

— Или пък просто ще се побърка, защото няма да повярва, че нашата връзка е платонична, а?

— Аз съм пълнолетен, Били — тихо каза той, поставяйки ръката си върху нейната.

Тя почувства как пръстите му потръпват от желание върху топлата ѝ кожа.

— Аз също, Матю. Но преди всичко ние сме двама професионалисти, които имат да вършат работа.

Той се прокашля, за да прикрие неочакваното вълнение от нейните думи.

— И първата ни работа е да приготвим вечерята. Подреди масата, Били, а после си почини и ме гледай какво ще направя. Ще ядем омлет по тексаски, какъвто не си вкусвала... и никакви дяволии.

3.

След вечерята Матю и Били отидоха в дневната, за да се опознаят повече над чашка кафе. На нея ѝ направи силно впечатление сръчността на Матю в кухнята. Явно заедно с неговия агент и приятел Джек Гилбърт бяха постигнали чудеса в краткия си курс по елементарни умения. Матю беше запаметил разположението на кухненските прибори, които ползваше, както и съдържанието на фризера и хладилника. Когато тя изказа възхищение от придобитата му ловкост, той ѝ каза, че е бил подготвен за това от работата си в тъмната стаичка за проявяване.

— Опитът в тъмната стаичка и на теб би ти помогнал, ако някога изгубиш зрението си. — В този миг се намръщи. — Бог да те пази никога да не преживееш подобно нещо дори за час, Били.

— Благодаря ти, Матю — прошепна тя. Това ѝ напомняше преживяното от баба ѝ. — Когато всичко приключи, мисля, че ще откриеш как миналите ти успехи са нищо в сравнение с това, което имаш намерение да направиш. Надявам се, че все още ще бъде някъде наблизо, когато то стане. Дни наред няма да искаш да затвориш очите си. Ще бъде толкова вълнуващо отново да виждаш.

— Що за смахната оптимистка си ти? — сопна ѝ се. — Та това може изобщо да не стане, Били! Трябва да бъда подготвен за подобен изход. По дяволите, нямам такава сляпа вяра като теб.

— Какъв ужасен каламбур, Матю — скара му се внимателно тя и хвана ръката му, като разтвори пръстите му, свити в гневен юмрук. — Не е минало много време от злополуката. Не бива да се отказваш толкова скоро от надеждата. Необходимо е време, за да успее тялото ти да укрепне, но то почти винаги става. Вярвам в това. А аз съм способна да вярвам дори за двама ни, докато ти преодолееш всичко — тихо обеща тя. — Разбираш ли?

— Да, но ми е страшно трудно, когато не мога да видя очите ти — промълви той. — Невинаги съм сигурен какво наистина искаш да кажеш.

— Обикновено изричам това, което искам да кажа, Матю, затова няма смисъл да търсиш някакъв скрит смисъл.

— Добре, да проверим. Какво е мнението ти за мен?

Тя пусна ръката му и се обърна с лице към него на дивана. Единствената светлина идваше от трепкащите пламъци на огъня в камината, която бяха запалили заедно с Матю. Топлината прогони студа от дъждовното време. Били внимателно докосна лицето му.

— Всъщност ти си доста красив мъж — започна тя. — На снимките не е уловен магнетизмът, който се излъчва от теб. Не ми се вярва, че не си фотогеничен. Струва ми се, че ти е нужен друг фотограф.

— Искаш ли да се заемеш с това?

— При първа възможност — тихо рече тя, доволна, че ѝ позволява да изпълни едно от най-съкровения си желания. — Тук боли ли те? — Тя опипа тесния червен белег до посребреното му слепоочие.

— Да, и е отвратително на пипане — промърмори той. — Причинява ми и ужасно главоболие, особено когато вали дъжд.

— Мисля, че ти придава нещо характерно — каза тя. — Болеше ли те главата, когато се запознахме? — Това навярно би обяснило необичайната му раздразненост на входа, помисли си Били.

Той се разсмя.

— Онова беше нищо в сравнение с това, което ме чака отсега нататък с теб — пошегува се той.

Тя щипна правия му нос.

— Несправедливо съмнение, Матю. Страхотно ще се сработим заедно. — Приглади челото му и похвали гъстите му тъмни мигли. — Те си хармонират чудесно със страшните ти вежди. Сигурна съм, че погледът ти почти пронизва хората. Можех да го усетя, когато ме наблюдаваше как ходех из стаята преди това. — Изведнъж се порази от току-що изреченото от нея. — Ей, но все пак как успя да го направиш?

— Панталоните ти бяха от рипсено кадифе. Чувах те как свистиш, докато се движеше.

— Аз не свистя! — възмути се тя.

— Това ще разбере със сигурност едва когато повървя с теб и сложа ръце на бедрата ти — отвърна той. — Да опитаме ли?

— Не! Остави ме да продължа. — Тя се съсредоточи върху слабите му гладки бузи. — Харесват ми тези недълбоки гънки край устата ти. — Проследи всяка до устните му. — Значи често се смееш. Това е здравословно.

— Може би означава, че просто годините започват да ми личат.

— Глупости! — добродушно протестира тя. — Имаш и силна челюст. Както и трапчинка на брадичката. Всъщност си много привлекателен екземпляр, Матю Дънкан.

— Не си казала нищо за устата ми. Искаш ли да видиш зъбите ми? — Той широко се ухили, спомняйки си нейната забележка, че се чувства като кон, изложен на търг.

Тя разтри бузите му, за да се отпусне устата му, после нежно опипа устните му.

— Горната ти устна е доста тясна. Това означава, че си много умен и понякога може би хитруваш във взаимоотношенията си с другите хора. Умееш да се отбраняваш. Между другото зъбите ти са много равни и бели. — Изведнъж тя се смути от докосването и понечи да се отдръпне.

Той хвана ръцете ѝ, връщайки ги обратно върху бузите си.

— Не каза нищо за долната ми устна, Били. Да довършим нещата докрай. Какво ти говори долната ми устна за моята личност? Не че вярвам и дума от всичко това, нали разбираш.

Тя поглади устата му и сви очи, замислена сериозно.

— Долната ти устна е пълна и добре оформена. Подвижна и изразителна е. Съвсем мъничко е намусена, за да покаже, че можеш да бъдеш упорит и неотстъпчив, но, общо взето, умееш да се радваш на живота и лесно придобиваш добро настроение.

— Казвали са ми, че имам чувствена уста. Как мислиш? — Говорейки, той се придвижи към нея. Били въздъхна, но се опита с насмешлив отговор да прикрие колко я привлича той.

— Навярно всяка жена, която си познавал, ти е казвала това. Няма смисъл да повтарям подобно наблюдение. Суетността ще те погуби — тихо рече тя, усещайки топлината на тялото му, допиращо се до нея.

— Направи ми това удоволствие — прошепна той, като се приближи още повече.

Тя отново въздъхна.

— Добре. — Вълнението ѝ неимоверно нарасна, когато с отмалелия си натезжал поглед съзря устата му така близо до себе си. — Ти имаш много чувствена уста. — Не се поддава на описание, добави наум тя, докато жадните ѝ очи продължиха да се впиват в усмихнатите му устни.

— Радвам се, че мислиш така, Били. — Ръката му се придвижи към шията ѝ, погали тила ѝ, придръпвайки я още по-близо. — Искам да те целуна за лека нощ. — Той се надвеси над нея и Били се облегна назад върху възглавничките, докато полуотворените му топли устни се устремиха към нея.

Той съобразително потърси бузата ѝ най-напред и се приближи до устните ѝ. Не е по-различно от любенето на тъмно, помисли си той, като бавно се движеше към плячката си.

Когато устата му обхвана нейната и двамата почувстваха мощно разтърсване при допира на телата си. Сякаш някакво силно магнитно поле се бе концентрирало при тяхната среща; то неумолимо ги привличаше един към друг в ярък взрив от желание.

Били опита да се отдръпне, изненаданият ѝ вик бе заглушен от неговата все по-страстна целувка. Върхът на езика му се плъзна по кадифената мекота от вътрешната страна на разтворените ѝ устни. Тя усети как допирът му като ток премина по цялото ѝ тяло, което потръпна от пламъка на откритието. Неговата целувка ѝ доставяше наслада, по-голяма от коя да е друга целувка в живота ѝ досега. И тя скоро започна да участва активно. Беше толкова хубаво. Твърде хубаво. Решително се отдръпна.

— Мисля, че сега трябва да кажа лека нощ. — Гласът ѝ пресекна от потисканото желание.

— Аз не искам да ти кажа лека нощ, Били. — Той трескаво се опита отново да улови нейната мека и изплъзваща се уста.

— Не, Матю. Трябва.

Той не я пускаше и прошепна в ухото ѝ:

— Били... моя сладка Били. Ти също го чувстваш. — Топлият му дъх изгаряше пламналата ѝ вече кожа. — Има нещо между нас.

— Не особено много! — каза тя и леко се засмя, като се опита деликатно да го върне към реалността.

— Не ме дразни — сърдито промърмори той и я зацелува страстно по шията, спирайки се накрая върху точката, където пулсът ѝ

биеше, и не се откъсна от нея, докато тя не се задъха.

— Матю! Спри, моля те, спри. Трябва да погледнем на истинското положение на нещата.

— Вече знам какво е то — прошепна той, поглаждайки яката ѝ с пръсти. — Искам да се любя с теб.

Пламенните му думи ѝ подействаха като шамар по лицето. Изведнъж дойде на себе си. Успя да събере сили, за да се откъсне от прегръдката му и да се оттегли в другия край на дивана. С разтреперана ръка изтри потта по челото си. Когато в следващия миг отвори очи, видя, че Матю се опитва пипнешком да я открие сред възглавничките.

— Дявол да го вземе, Били. Не се дръж така с мен. Аз съм в неизгодно положение, ако ще си играем на криеница.

Хвана здраво търсеците му ръце.

— Матю, нека бъдем благоразумни. Току-що се натъкнах на нещо необичайно. Всъщност то има обяснение. Вероятно не си човек, който води монашески живот. — Тя поосвободи ръцете му и дълбоко въздъхна. — Аз съвсем случайно се оказах в момента, когато твоето либидо започна да се събужда. Толкова е просто.

Тя напрегнато се вглеждаше в лицето му с надежда да види искрица от съгласие в гневното му изражение. Ако не успееше да го накара да разбере, щеше да си тръгне. А на нея никак не ѝ се искаше. Толкова много желаше да остане при него.

— Преди това ми казваше, че си точно там, където си искала да бъдеш. Защо е този спор? — Той се придвижи към нея, докато тя не се окажа притисната до облегалката на дивана. Не беше забравил умението и тактиката си да прилага сила. Поне не когато искаше нещо. За първи път от месеци се чувстваше жизнен и енергичен. Преследванията и завоеванията винаги го караха да се чувства така. И някак си вярваше, че ще преодолее съпротивата на Били — ако не чрез упоритите му атаки, то тогава чрез по-фини ходове. — Ела да спиш с мен, Били.

— Не по този начин. — Тя се заблъска срещу твърдите му гърди, усещайки как сърцето му бие под меката риза. — Притежавам достатъчно себеуважение, за да не бъда просто едно топло тяло за твоите нужди. Дошла съм тук, за да работя с теб. Това е всичко. Ако не се овладееш, утре сутринта ще трябва да си замина. — Челото му още

повече се смръщи: — Матю, моля те. Не ме принуждавай да вземам такова решение.

Той изведнъж се облегна назад и насмешливо изсумтя.

— Момиче, ти наистина си упорита. Просто нямах представа колко упорита можеш да бъдеш. Нима никак не ти е жал за мен?

— Ако си очаквал съжаление, значи не си мъжът, за когото съм те смятала. Искаш да те съжаляват ли, Матю?

— По дяволите, не! — извика той. — Щях да те плесна по малкото ти задниче и да те изхвърля още днес следобед, ако смятах така. Просто накърни моето его, това е всичко. Отдавна не ми се е случвало някоя жена да ме е отхвърляла, особено толкова привлекателна като теб. А аз малко се поувляхох, когато ти отвърна на целувката ми. — Стори му се, че усеща смущението ѝ от последната му забележка.

Той не искаше тя да си прибере багажа и да замине. Държейки я в обятията си, беше почувствал нещо различно и по-невероятно вълнуващо от когато и да било с друга жена. Е, Дънкан, увещаваеше се той, щом не можеш да постигнеш нещо честно, хитрувай! Знаеш как да го направиш.

Вдигна ръка към слепоочието с белега и потрепна, преструвайки се, че го боли. После преглътна шумно и заговори мъчително и смирено:

— Извинявай, Били. Моля те, прости ми.

Тя веднага погали лицето му.

— О, Матю. И аз съжалявам. Разстроих те и сега пак имаш главоболие. Да ти дам ли нещо против него? — Гласът ѝ беше изпълнен с разкаяние и Матю с мъка сдържаше победоносната си усмивка.

— Не — прошепна той на пресекулки. — Ще ми мине. Но май е по-добре да си почина малко. Имаш ли всичко необходимо горе? — Той се изправи, като нарочно залитна, надявайки се, че Били ще го подкрепи — и тя не го разочарова. „Колко е лесно!“ — удивляваше се той.

— Ще ми позволиш ли да те заведа до твоята стая? — загрижено попита тя. — Ти си по-уморен, отколкото осъзнаваш.

Той кимна, не смеейки да се довери на гласа си. Били внимателно му помогна да се придвижи, без да подозира, че той я

манипулира, когато, вдигна ръката си и обгърна раменете ѝ за подкрепа. Тя му предложи помощта си при събличането и той едва не подскочи при този шанс, но навреме се осъзна. Реши, че тя ще си тръгне, ако тази вечер отново направи опит да я съблазни.

— Благодаря ти, Били, но мисля, че сам ще се справя оттук нататък. Надявам се да спиш добре. Понякога нощно време ставам и бродя из къщата. Сега ми е невъзможно да различа деня от нощта, затова спя по най-необичайни часове. Не се плаши, ако чуеш нещо... например ако сипя ругатни, защото съм се объркал.

— Разбирам. Ако ти потрябвам, непременно ме повикай. Ще те чуя.

Как може една трийсетгодишна жена да бъде толкова лековерна и наивна, чудеше се той. После изведнъж се опомни. Много добре знаеше, че тя не е простодушна и невинна. Умееше да се целува. На нея също ѝ беше трудно да овладее своята възбуда. Чувствайки се засрамен — нещо, което рядко му се случваше, — той разбра, че тя просто искрено се опитваше да му помогне.

— Благодаря — промърмори, отвратен от склонността си да манипулира хората. — Признателен съм за твоята отзивчивост, но сам ще се справя. Сега върви и ще се видим утре сутринта.

Тя загаси лампите и тръгна към отворената врата.

— Матю? Какво те кара да смяташ, че имам малко задниче? Та ти не си ме докосвал там.

Той се засмя заговорнически.

— Не се налагаше да те докосвам, момичето ми. Заемаше толкова малко място в края на дивана, че когато се приближих до теб, го разбрах. Защо питаш?

Тя се прокашля и побърза да се отдалечи.

— Просто съм любопитна. Лека нощ.

— Лека нощ, Били. — Едва сдържаше смеха си.

По-късно, когато лежеше под завивките, въртейки се в леглото, докато намери удобно местенце за леко облеченото си тяло, Били си мислеше за неочаквания обрат на събитията през тази вечер. Матю не ѝ правеше впечатление на мъж, който се стреми към случайни връзки само за да задоволи нуждите си. Защо тогава се нахвърли върху нея? Наистина ли тя го привличаше? Ако е така, трябваше да внимава да не му причинява отново болката при отблъсването. Точно сега той си има

достатъчно неприятности, помисли си тя. Но какво да стори с неочакваното за нея привличане към него? Той беше нейният кумир, майсторът, при когото беше мечтала да изучи уникалните му фотографски умения. Нима не беше естествено да се влюби в своя учител, питаше се Били. Може би за младо девойче, но не и за зряла жена с професия, отвръщаше си категорично тя.

Матю преживява ужасна криза в своя живот, знаеше това. Може би целувайки я, той се е опитвал отново да овладее част от самия себе си. Било е нещо естествено. Не е нужно да си зрящ, за да правиш любов. Да се почувстваш отново нормална личност. Да, реши тя, сгушвайки се настрани. Навярно той се бе опитал да направи точно това. Но то не решаваше въпроса за нейното собствено привличане. „Овладей се, Били!“ — рязко си заповяда тя и тупна с ръка по възглавницата, за да го подчертае.

На долния етаж Матю се бе приготвил да си ляга и седеше на края на матрака, втривайки витамин Е в пулсиращия белег. Джек Гилбърт беше открил в своите проучвания информацията, че витамин Е по всяка вероятност изглажда ръбовете на белезите. Той веднага хукна с колата в града, за да го достави. Щом Джек го е донесъл, поне може да го опита разсъждаваше наум Матю. Върна бурканчето в нощното шкафче точно пред себе си и затвори чекмеджето. Въпреки че никога преди това не се беше проявявал като човек на реда в ежедневието си, скоро след катастрофата се научи да връща всяко нещо на определеното му място, ако после поиска да го намери. Наложил се да свикне с това.

Отпусна се на възглавниците и придърпа чаршафа върху голото си тяло. Въздъхвайки, сложи ръце зад главата си и се замисли за Били, която навярно вече блажено спеше точно над него. Боже мой, тази вечер се бе държал като разгонено животно, мислеше си с отвращение. А после дори я бе подвел, гризеше го съвестта. Обаче се налагаше да намери някакъв начин, за да я накара да остане след глупашката му постъпка, мълчаливо се убеждаваше той. Не искаше тя да си замине. Беше като слънчево видение, появило се в тъмното му съществуване. И ако успееш да намерят начин, искаше му се да сподели с нея похватите, които бе разработил във фотографската си кариера. Ако някой заслужаваше шанса да се учи, мислеше си той, това бе именно тя.

Дяволитостта му отново взе връх и той се усмихна в тъмнината, опитвайки се да си представи Били в леглото горе в галерията над неговата стая. Запита се дали тя също спи гола и вълна на възбуда премина през слабините му. Може би никога няма да разбереш, охлаждаше го неговият здрав разум. После отново се подсмихна, защото играта беше приключила само за тази нощ. Обърна се настрани и прошепна в тишината: „Може би да. Може би не“. След това затвори невидящите си очи и заспа.

Беше все още тъмно, когато Били чу силно тупване и в тишината последва цял куп шумни ругатни. Бързо скочи на крака и замръзна, ужасена и объркана. После си спомни къде се намира.

— Матю? Ти ли си? — Проправи си път между кутиите и чантите към ключа за осветлението.

— Да, аз съм, Били. Извинявай, че те събудих, но те предупредих, че понякога все още се обърквам, особено когато съм полусънен — мърмореше той. По дяволите, струва ми се, че съм си счупил капачката на коляното в тази маса.

Последните му думи накараха Били да полети надолу по стълбите. Очите ѝ постепенно привикнаха към тъмнината и тя се спусна към него. Но в следващия момент изведнъж се закова.

— Не вярвам, че си счупил капачката на коляното си, Матю — каза, след като пое дълбоко въздух, за да се успокои. — Дай ми ръката си и ще те заведа обратно в спалнята. Разбра ли?

Безмълвно ѝ подаде ръката си и послушно я последва до леглото си. Отпусна се на огромния матрак и почувства как чаршафът се издига като облак над тялото му.

— Добре ли ти е сега? — попита внимателно Били, оправяйки завивките му.

— Да — промърмори той. — Извинявай, че те обезпокоих. Благодаря за помощта.

— Няма защо, Матю. — Тя не можеше да сдържи неспокойния си смях, изплъзнал се от потръпващите ѝ устни.

Матю го долови и се намръщи в посока към нея.

— Какво е толкова смешно? Нали знаеш, че не го правя нарочно?

— О, не се смеех на твоето премеждие — побърза да го успокои тя. — Но бих те помолила за една малка услуга, ако отново се срещнем

по време на нощните ти разходки. — Засмя се тихо и видя, че Матю започва да се дразни.

— Е, за какво става дума?

Били се прокашля и отвърна колкото се може по-строго:

— Ще ти бъда благодарна, ако нощно време започнеш да използваш халата си, Матю. Иначе може да получи инфаркт и ще ти се наложи да викаш Бърза помощ, колкото и да ти е трудно.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — развика се той. Тогава изведнъж се сети. Беше забравил, че се бе размотавал из къщата съвсем гол. Смутено се засмя. — Извинявай за това, мила — рече виновно, но се беше ухилил до уши. Разбира се, Били видя дяволитата му самодоволна усмивка; тя беше светнала лампите още когато вървяха заедно.

Този мъж е доволен до немай-къде, защото смята, че страшно ме е засрамил, мислеше си тя, като се подсмивваше. Но той не знаеше, че тя изобщо не се смути, а напротив, с удоволствие и без всякакви задръжки разгледа слабото му мускулесто тяло. Да, без съмнение Матю беше почти съвършен мъжки екземпляр. Подробно го огледа... и никак не се засрами.

Мислите ѝ бяха прекъснати от шеговитата забележка:

— Да не си ме снимала, Били? — Той май много бързо и стремително излиза от мрачната си депресия, реши тя, трепвайки от дяволитата му реплика. Но това няма да стане за нейна сметка, закани се тя. — Е, снима ли ме? — отново нежно я подразни той.

— Можеш да бъдеш сигурен! — извика тя през рамо и загаси лампата на излизане от стаята. — Осем на десет инча, гланцирана. Осветлението беше налице. Ще ти я покажа някой ден.

— Надявам се, че не си мръднала апарата, когато си снимала. — Той с мъка сдържаше смеха си.

Сърцето ѝ се изпълни с топлина към него. Обърна се и ѝ се искаше той да види как тя добре се владее. Сигурно щеше да бъде сразен, реши тя.

— Аз съм професионален фотограф, Матю Дънкан. — Опита се гласът ѝ да прозвучи възмутено, докато всъщност и се искаше да се посмее заедно с него. — Беше нещо съвсем обикновено. Импровизирана бърза снимка в цял ръст. Нищо особено.

Не беше лесно да се затвори устата на Матю и той заключи:

— Надявам се, че си ме снимала в най-добрата ми поза.

Не можа да отвърне и вместо това изхърма нещо, измъквайки се безшумно навън. Тихият му смях се носеше зад гърба ѝ. Тя се втурна нагоре по стълбите, после внимателно се промъкна край препятствията около леглото си.

През цялото време си шепнеше в тъмното: „О, Матю, само да бях по-дръзка, щях да ти затворя устата както трябва“. Трябваше да пъкне главата си под възглавницата, за да се изсмее на висок глас. С живото си въображение тя си представяше сличията му и огорчен израз, ако в отговора си тя бе изразила значително съмнение дали наистина е бил в целия си ръст на снимката.

Почти веднага избухна победоносният ѝ смях. Този тъмнокош сексапилен красавец долу щеше да има последната дума дори и в собственото ѝ въображение. Би могъл да каже нещо от рода на: „Какво ще кажеш за снимка в легнала поза на следващия ни сеанс, бебчо... като е желателно ти да си отдолу?“.

Възмутено изпъшка и изведнъж заспа с лека усмивка на полуотворените си устни.

4.

Били тъкмо беше излязла изпод душа, когато чу Матю да вика:

— Били! Хей, сънливке. Време е да ставаш.

Оглеждайки се наоколо, тя разбра, че е забравила да вземе халата си в банята. Когато го чу да вика за втори път, сви рамене и излезе на пръсти до началото на стълбите. Сметна, че той не може да я види гола и застана там, бършейки дългата си мокра коса с мека хавлиена кърпа.

— Отдавна съм будна, Матю. — Тя се усмихна към загорялото му тяло, почти голо, ако не се смятаха прилепналите стари къси панталони. — Сигурна съм, че си чул шуртенето на водата. Току-що излизам от душа.

Той наклони глава настрани, явно се вслушваше в нейните движения.

— Облечена ли си вече? — запита той с привидно невинен тон, а лицето му започна да просветва от предвкушения отговор. Знаеше, че с виковете си я беше накарал да бърза.

Тя едва не се задави от смущение, но реши да не признава затрудненото си положение и отвърна:

— Естествено. И съм по-облечена от теб.

Той се ухили дяволито.

— Страхотна лъжкиня си, Били. Гласът ти трепери, когато не казваш истината. — Преди тя да успее да го опровергае, той продължи: — Доволен съм, че забеляза как съм се поприкрил тази сутрин. Но не можах да си намеря халата.

— Аз също.

В следващия миг Матю изпълни въздуха с дълбок агонизиращ стон. Олюля се до стената и протегна трепереща ръка напред, за да се хване за парапета. Били тъкмо се втурваше да му помогне, когато той с дрезгав глас изрече:

— Ти не си облечена!

— Не съм казала това. — Тя се върна от първото стъпало обратно на площадката.

Той изстена още по-силно, вдигайки лицето си нагоре, сякаш очакваше помощ от небето.

— Кажи ми, мис Теодор, според твоята преценка кое е най-важното лично качество за успеха на един фотограф?

Без никакво колебание Били издекламира своя отговор, подобно на дете, което си казва урока по вероучение:

— Всеки добър фотограф трябва да притежава преди всичко умение да си представя ясно идеите и образите, преди да пристъпи към работа.

Кимайки с мъдро изражение, в спокойния глас на Матю прозвуча и одобрение, и вълнение:

— Нямам повече въпроси. — Изсмям се дрезгаво, когато чу нейното ахване. — Да, моя скъпа Били. Най-после се сети! Въображението ми се е разпалило... и може скоро да се наложи да викаш Бърза помощ!

Лицето му придоби израз на почти блажен екстаз, а на Били й оставаше само да предполага какво става в развентената му фантазия. Изведнъж й се стори много важно да разбере това.

— Какво виждаш, Матю? — Очакваше да я обвини, че го разпитва с непочтена цел, но той остана съвсем откъснат, погълнат от собствените си размишления.

— Доста е трудно да се опише само с думи — започна той. — Ето защо правя снимки, вместо да се изразявам в писмена форма. — Слънчевите лъчи откъм прозореца на покрива къпеха в светлина мускулестата му фигура. Били остана в горната част на стълбището и безмълвно наблюдаваше неговото съзерцание.

— Виждам голата лейди Годайва, макар че, струва ми се, твоята коса не е чак толкова дълга. Нали? — Тя поклати глава, после отвърна гласно, усетила се, че ще трябва да отговаря с думи. — Така си и мислех — продължи той. — Виждам Клеопатра, но тя не е с черна коса и котешките й очи не са очертани с черен молив. Всъщност какъв цвят ти е косата?

— Неопределен светлокафяв и преди да ме попиташ, не, аз не подчертавам очите си с черен молив.

— Чудесно, Били. Започваш да предугаждаш въпросите ми. Така ще спестим време през стажуването ти. — Изведнъж той избухна в смях и в него имаше явен намек за еротични представи. — О, малката

ми! Мерлин току-що се появи във въображението ми. Момент! Има известна разлика. Ти не си така предизвикателно сексапилна, каквато беше тя. Не. Твоето тяло не е така подчертано чувствено, не толкова пищно. Притежаваш ведрина и царствена осанка, които са по-съблазнителни от яркото и доста открито поведение на целулоидната изкусителка. Да — дрезгаво прошепна той. — Ведра, царствена... и изтънчена.

Били едва се сдържа да не простене на глас, макар че се беше задъхала и усещаше как топлина изпълва податливото ѝ тяло и твърдите ѝ гърди набъбват. Зърната ѝ се изостриха от възбуда и когато ги погледна, тя се смути от предизвикателния им вид.

— Знам, че сигурно си много красива и съблазнителна, Били. — Гласът му сякаш идваше от дълбочините на неговите широки космати гърди.

Той се беше хванал здраво за парапета, а тя го гледаше като хипнотизирана и замаяна. Всичко в нея гореше и пулсираше в отговор на неговите думи. Боже мой, мислеше си тя зашеметена, та той я прелъстяваше със своето въображение! Смеейки се нервно, реши да сложи край на обезоръжаващата му тактика. Запази спокойствие! — заповяда си тя.

— Нищо не знаеш, мистър Дънкан. Всъщност съм истинска върлина. С плоски гърди, без талия и с крака като на бостанско плашило. — Усмихна се дяволито, защото беше искрена — така изглеждаше като ученичка в девети клас.

— Пак послъгваш, мис Теодор. — Той ѝ се закани с пръст, вдигайки пренебрежително тъмни вежди над святкащите си черни очи, които сякаш бяха фокусирани върху нейното тяло. — Това може да е било вярно, когато си израствала като жена, но не и сега, малката. Не сега. Забрави, че снощи те държах в ръцете си. Ти определено имаш гърди. Твърди и пълни — фантастични. Имаш женско тяло, макар че името ти е момчешко, в това няма съмнение. — Той смело продължи: — Но преди всичко съм съвсем сигурен, че имаш златно сърце. Дали някога ще мога да го държа в ръцете си?

Били беше съвършено поразена от думите му. За момент занемя. Пламналото лице на Матю я върна към настоящето.

— Умееш пищно да се изразяваш, Матю Дънкан. Очевидно си способен да объркаш някоя доверчива жена.

— Нима мислиш, че мотивите ми са подозрителни? — Чертите му веднага се преобразиха в чистосърдечно сърдита гримаса.

Твърдото ѝ намерение да стои далеч от него започна да се стопява. В следващия миг тя съзря как в ъглите на устните му потрепва малка усмивчица.

— Не ме гледай така, Матю, та ти си играеш с мен.

— Аз може никога да не прогледна... изобщо!

Очите на Били се изпълниха със сълзи на разкаяние. Беше го наранила дълбоко с необмислените си думи. Готова да се извини за нетактичността си, тя потърси подходящи слова.

— О, Матю, така съж... — Отново млъкна и се взря в сдържаното му лице. По дяволите! Тя се вбеси. За втори път за две минути. — Матю! Това беше много гаден номер. Повече няма да ме подвеждаш.

Той ѝ се усмихна с лице нагоре към голата ѝ фигура, окъпана от утринното слънце. Взираше се толкова дълго и разпалено, че Били уви хавлията около треперещото си тяло, чувствайки как сякаш със скрит обектив той запечатва формите ѝ в своя мозък.

— Не можеш да ми се сърдиш, че съм се опитал, малката. Беше просто догадка наслуки.

Долавяйки, че Били се задавя от възмущение при думите му, той не ѝ даде възможност да му отвърне.

— Ако не се приготвиш за десет минути, смятай се за уволнена. Имаме да вършим работа. — Обърна се и се отдалечи, като скоро започна да хлопва врати на шкафове и да дрънка съдове в кухнята. Ако Били искаше да разбере какво той има предвид, трябваше да се облече и да слезе долу.

Тя набързо си сложи дантелено бежово бельо и обу светлосиви панталони, обгръщащи бедрата ѝ приятно, но дискретно. Подходяща синя плетена ажурна блуза допълни тоалета ѝ. Пръсна се леко с любимия си парфюм на местата, където се усещаше пулсът ѝ, после си сложи гланц на устните и руж, преди да срещне косата си на меки вълни. Сякаш не забелязваше златистите отблясъци, намигащи ѝ от отражението в огледалото. Пъхайки босите си крака в чифт сандали, се спусна по стълбите и се втурна в кухнята.

— И така, каква работа имаше предвид?

Матю се заслушваше с наклонена глава.

— Сандалите от Мексико ли си ги купила?

Напълно объркана от острата му проникателност, тя бързо отвърна:

— Всъщност да. Наистина имаш отличен слух.

— Те скърцат по неповторим начин — рече той.

— Знам. А работата?

Той вдигна брадичката си и подуши въздуха наоколо.

— Ммм, този парфюм е прекрасен. Какъв е? — Беше се придвижил през стаята към нейния глас, а после безпогрешно сложи ръце върху талията ѝ. — Как се казва този опияняващ аромат? Подлудява ме от момента на пристигането ти тук.

Не ѝ се искаше да му каже. В най-добрия случай щеше само да я дразни.

— Нарича се „Умопомрачение в обора“.

Той се разсмя и тя жадно поглъщаше приятните тонове.

— Признавам, че се чувствам като разгонен бик, когато съм близо до теб, сладката ми, но ти пак нещо измисляш. Гласът ти така подлудяващо потреперва. Кажи ми — настояваше той, притискайки я по-силно. — Обещавам, че няма да се смея.

Трябваше ѝ малко време, за да събере мислите си. Знаеше, че други са причините за потреперващия ѝ глас. Въздействаше ѝ така, както никой друг мъж в живота ѝ досега. Най-после пое дълбоко дъх и веднага ѝ се зави свят. Гръдта ѝ се допре до твърдите гърди на Матю и по тялото му премина вълнуващ трепет.

— Моята... сестра ми приготвя този парфюм. — Говореше бавно. — Анди обича да прави разни специалитети с аромат на цветя и благовонни масла. Твърди, че може да подчертае естествената химия на личността.

— Това причинява страхотии по „моята“ химия! — Той я притегли по-плътно до себе си. Тя стоеше неподвижно, само неспокойното ѝ дишане я приближаваше все повече до тялото му. — Названието, Били. Как се казва? — Надвеси главата си над нея и думите му пареха върху разтворените ѝ устни. — Хайде.

Станала съвсем безпомощна, Били прошепна странно име на парфюма:

— Анди го нарича „Образът на вечността“ — може би защото съм фотограф.

Тогава той я целуна — внимателно и нежно. Целуна я така, сякаш беше нещо скъпоценно и ефирно, като че ли тя можеше да изчезне в мъглата на спомена и той няма да успее да я задържи в ръцете си. Когато целувката свърши, Били беше зашеметена. Почувства, че в целувката се съдържаше обещание, може би тайното му пожелание нейният образ да остане при него завинаги.

— „Образът на вечността“. — Той притисна лицето си до гладката ѝ буза, вдишвайки неповторимия аромат, потапяйки се в нейното ухание, и го остави да изпълни цялото му съзнание. — Ако можеше да стане истина — прошепна прекалено тихо, за да може Били да разбере думите му. Изправи глава и докосна с устни топлата ѝ кожа, а накрая бавно прокара върха на езика си по устните ѝ. Тя почувства влажната следа като знак, че са я покорили, и се разтопи в ръцете му. Той осъзнаваше, че и тя е смутена като него. Как да се оттегли внимателно, премисляше Матю, как да потисне изблика на страстта, която набъбваше между тях и ги караше да се олюляват от неподозирани чувства? — Сестра ти не би могла да избере по-съвършено име за твоя парфюм, Били.

— Струва ми се, че беше наречен така на шега. — Тя се засмя неспокойно.

Той веднага укроти смеха ѝ с буйна мечешка прегръдка.

— Мисля, че не е така — рече. — В тези три думи се съдържа невероятно много по отношение на теб. — Пусна я, после леко придвижи дланите си по ръцете ѝ, докато стигнаха до нежните ѝ рамене. — В какъв цвят си облечена днес?

— Светлосиньо.

— Добре! На мистър Крос ще му хареса.

— А кой е мистър Крос? — Тя нямаше да помръдне, докато не разбере какво става днес.

— Джон Крос е директор на Банка Юрика Спрингс — отвърна той, откъсвайки се от нея, за да седне на масата и да закуси. — Както вече казах, имаме да вършим работа.

— Точно така! Ще ограбим банката.

Той тайнствено се усмихна.

— В известен смисъл, да! Моите услуги не са много евтини, Били. В края на краищата аз съм световноизвестен фотограф. Самата го каза. — Когато не последва никакъв язвителен отговор, Матю

отстъпи пред упорството на Били. — Имаме договор да направим вътрешни и външни снимки на сградата на банката. Поех този ангажимент преди известно време... а аз си държа на думата.

— Извинявай за въпроса, но как възнамеряваш да изпълниш този договор?

— Лесно, бебчо. Ти ще го направиш вместо мен.

— Какво?

— Ей, не се гипсирай сега. Ще бъде страхотен практически опит за теб. А и си изпълнявала подобни проекти. Помня материалите сред твоите образци. Между другото бяха великолепни работи.

Тя се отпусна на стола срещу него и наля мляко върху полуготовата закуска от житни храни, докато асимилираше насърчителните му думи. Преглъщайки нервно първата хапка, тя започна да оспорва възложената задача:

— Матю, та аз не знам какво искаш да обхванеш. Никога не съм била на самото място. Как можеш да очакваш успех, когато не сме направили дори една съвместна работа? — Беше неимоверно развълнувана. Изглеждаше толкова несправедливо!

— Виж какво, мис Теодор. — Твърдят му тон накара цялото й тяло да застане нащрек. Сега говори учителят, напомни си тя. — Първо, аз знам какво искам да бъде заснето. Бил съм там много пъти и мога да опиша подробно сградата и очаквам да успееш в първата си задача с мен, защото си професионален фотограф. Нали си такава?

Настъпателното му предизвикателно държане пресече евентуалните намерения на Били да се измъкне.

— И то страшно добра!

Той се успокои и продължи да яде.

— Така си и мислех. Сега закусвай. Преди да тръгнем, имаме малко работа.

Без да спори повече, тя довърши закуската си. След като Били разчисти масата, той обсъди видовете филми, които искаше тя да използва.

— Искам филм с трайни цветове — професионален „Екта-хром“. Както и дребнозърнест черно-бял.

— Смяташ да използваш вътрешното осветление на банката заедно с прожектори, така ли? — попита тя.

— Да, това ще придаде топлина на снимките. Хайде да приготвяме оборудването.

Той тръгна към затворена врата до кухнята. Отваряйки я, машинално щракна лампата и влезе вътре. Стаята представляваше същински склад от съвременни фотоапарати и оборудване за фотолаборатории. Изпълнявайки неговите нареждания, тя отдели два панорамни фотоапарата, няколко широкоъгълни обектива и такива за снимки отблизо, както и два триножника, рефлекторни чадъри, плюс четири прожекторни лампи и техните стойки.

— Това оборудване познато ли ти е, Били? — попита той. Поглеждайки насъбраното, тя отговори утвърдително. — Сега ще видим колко си издръжлива!

Не се шегуваше, Били скоро го разбра. Като негова стажантка, дори ако той имаше нормално зрение, част от работата ѝ беше да действа като общ помощник и носач. Необходими ѝ бяха няколко тура до колата, за да натовари всичко и накрая остана да прибере самия Матю, Той седеше на стълбите и я чакаше да свърши. Докато тя се подготвяше, той се преоблече. Изглеждаше модерен и изискан с добре ушитите си панталони, спортно сако и риза в естествени цветове, като дрехите му мълчаливо говореха за благосъстоянието и успеха му.

— Мисля, че не мога да те пренеса — пошегува се незлобиво тя, едва поемайки дъх. — Ще трябва да се придвижиш сам.

— Ако бях в състояние, щях да ти помогна — сприхаво отвърна той.

Само това ѝ липсваше! Били изстена вътрешно — Матю да се чувства потиснат, защото не е могъл да свърши мъжката работа.

— Виж какво, мистър Дънкан. Щеше ли да се чувстваш така, ако аз бях мъж? — Преди той да отговори, тя продължи: — Аз съм твой стажант. Тази длъжност е безполова. Изобщо няма нищо общо с моя пол. Върша всичко това, защото е част от работата ми. Ясно ли е?

Усмивайки се неохотно на твърдата ѝ решителност да върши това, което се очаква от нея, Матю се качи на мястото до шофьора. Тогава той повече не можа да потиска смеха си.

— Никога не съм се чувствал така с никой мъж... и слава богу!

Но той си плати за дръзката шега, когато Били едва не го остави без дъх при старателното затягане на безопасния му колан.

Като мърмореше едва доловимо за несправедливото отношение на мъжете към жените, тя се качи в колата и я запали с гръм и трясък. Тихият му смях така я нервира, че при потеглянето тя изпусна съединителя и се чу стържене, когато включваше на скорост. Старата таратайка кашляше и се давеше като астматичен локомотив. Били почти не говореше, докато шофираше по лъкатушещия път и внимателно се спускаше надолу по планината към малкото викторианско селище, сгушено между отвесните склонове.

Юрика Спрингс беше градче като от приказките, скрито от суматохата на двадесетия век. Вчера, когато Били сподели впечатлението си от неговия чар с някои от жителите му, докато питаше за пътя, те се бяха съгласили, добавяйки: „Тук сме накрай света!“. Всъщност на тях, изглежда, така им харесваше, макар че бяха гостоприемни към туристите, изпълващи градчето през летните месеци в търсене и проучване на необикновени занаяти и произведения на изкуството. Запазването на богатото наследство се беше превърнало в увлечение; в резултат на това повечето от къщите и търговските сгради бяха включени в Указателя за националните исторически обекти.

Били си помисли, че Юрика Спрингс е нещо уникално. Цялата област приличаше на приказна страна. Необикновени къщи, украсени с резба, и сгради от ръчно дялан варовик бяха накацали, сякаш безразборно, по склоновете на планината. Преди да дойде, Били беше прочела за района, че в Юрика Спрингс има 230 стръмни тесни улици, които лъкатушат и се извиват по най-невероятен начин, но изобщо не се пресичат. Нищо чудно, че се загубих, мислеше си.

— О! — въздъхна възхитено тя. — Матю, точно сега минавам край една много живописна куполовидна дървена постройка. Да не би да е малка естрада за оркестър?

— Не, това предпазва един от шейсет и трите минерални извора в околността — каза той. — В края на миналия век този район е бил един от най-изисканите и скъпи курорти с минерална вода в Средния запад. Хиляди богаташи са идвали тук, привлечани от клокочещите извори, с надежда да се излекуват от болестите си, а навярно заедно с това и да си прекарат добре времето. — Той се усмихваше. — По-късно изворите се замърсили и вече не можели да се използват, но

неотдавна местните власти започнаха възстановителна програма и някои от изворите вече са с официално гарантирана чистота.

— Просто не мога да възприема това как къщите сякаш висят от планината. — Били хвърли поглед надясно. — Боже мой, точно сега минаваме край къща, чиято основа е всъщност един огромен скален блок. Потресаващо!

Матю се усмихна на нейното удивление.

— Ще видиш още по-изумителни неща, Били. Старият хотел „Бейзин Парк“, който сега е музей, се извисява на седем етажа, като за всеки от тях има вход от улици на различни нива. А точно надолу по този път ще минем край църквата „Сейнт Елизабет“. Енориашите влизат през камбанарията ѝ, която от едната си страна е на нивото на улицата.

— Точно сега минаваме край нея. Невероятно.

Той замълча, докато си мислеше нещо.

— Юрика Спрингс се разглежда най-добре пеш. По-късно, когато възвърна зрението си, заедно ще го обиколим. — Господи — едва не се задави, произнасяйки това. Но щеше да прогледне, по дяволите! Беше непреклонен. — Искам да видя изражението ти, когато ти покажа всички тайни местенца тук наоколо.

Били внимателно погали напрегнатата му ръка.

— Очаквам това с нетърпение, Матю.

Той се изкашля, за да се отърси от буцата в гърлото си.

— След малко трябва да наближим банката. Отляво е на върха на следващия хълм.

Скоро Били спря колата пред една банка. Беше много озадачена и това се почувства и в гласа ѝ.

— Матю, боя се, че нещо съм объркала. Тази сграда е стара. Отпред има ръчно дялани каменни колони. — Ядоса се на усмихнатата му физиономия. — Изобщо не е смешно. Ще закъснеем за уговорената среща.

— Не — търпеливо отвърна той. — Докарала си ни точно където трябва. Не забравяй, Юрика Спрингс се гордее със своите старини. Банката е реставрирана. Всъщност аз помогнах да се намерят някои стилни мебели за нея. — Предупреди я да завърти гумите на колата към бордюра за по-голяма безопасност, после отвори вратата и стъпи на тротоара. — Хайде, малката. Ще влезем, за да се запознаеш с

директора, преди да разтовариш оборудването. — Хвана я за лакътя и двамата влязоха в сградата.

За Били това беше като връщане назад в миналото. Тя просто невярващо се взираше, дълбоко убедена, че са влезли в градския музей или някаква забележителност отпреди повлече от сто години.

— Обзалагам се, че знам какво си мислиш — прошепна Матю, когато тя се спря след влизането им. — Повярвай ми, има само две архаични неща в тази банка — архитектурата и обзавеждането ѝ. Тя е една от най-уважаваните и бързо прогресиращи финансови институции в щата.

Били продължаваше да зяпа захласнато. Гишета на касиери с месингови решетки, старомоден вентилатор отгоре, бюра със сгъваеми капаци, таван с метална решетка, дебел викториански килим, тежки брокатени завеси на прозорците — всичко това я пренасяше в друга епоха, в един по-строг и тържествен начин на живот. Мислите ѝ бяха прекъснати, когато към тях се приближи енергичен служител.

— Матю, радвам се, че успя да дойдеш. Страхувах се, че няма да устоиш на думата си. — Мъжът стисна здраво ръката на Матю, чиято усмивка беше също толкова приветлива, както и неговата.

— Били, искам да се запознаеш с Джон Крос — човекът, който е виновен за твоето изумление. Джон, това е Били Теодор, моята нова асистентка.

Хвърляйки ѝ оценяващ поглед, Джон се ръкува с Били.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мис Теодор. Видях вашите материали.

— Наричайте ме Били, моля ви... Джон.

— Добре. — Той предложи ръката си на Матю. — Да влезем в моя офис. Работното ни време свършва след няколко минути. Чудесно е, че успя да дойдеш в събота по обяд, Матю. — После се обърна към Били. — Значи вие ще бъдете очите на Матю, докато той се оправя. Не е нужно, предполагам, да коментирам неговите способности. А вашите материали са удивителни. Сигурен съм, че сте много по-добре подготвена, за да разбирате техническите страни на неговите умения, отколкото всеки друг в тази област. Ще бъде интересно да гледам как двамата работите заедно.

— Ще ни бъде за първи път. Надявам се само, че ще съумея да отговоря на неговите изисквания.

Матю насърчително стисна леко ръката ѝ.

— Страшно добра е, Джон. Знаеш, че одобрих изпратените от нея образци преди катастрофата. Ако се наложи, би могла сама да се справи с тази работа. — Били не можа да не се изчерви от удоволствие при тази похвала.

— Ей, не се мъчи да ме убедиш, Матю. Вече съм решил. Във всеки случай достатъчна ми е само твоята дума поне докато аз се грижа за всичките ти пари. — Той добродушно се засмя и Матю се присъедини към смеха му.

Джон ги поведе към кабинета си и посочи два богато украсени с резба викториански стола.

— Настанете се удобно тук, докато приключа за деня.

Били се огледа наоколо. Върху бюрото на Джон имаше старомоден телефон с вилка. Изведнъж подскочи, когато острият му звук прониза тишината. При втория сигнал той спря и тя разбра, че някъде тук, скрит от погледа, има модерен телефонен номератор.

— Не мога да се съвзема от тази сграда.

— Вгледай се внимателно във всичко — рече Матю. — В ъгъла ще видиш гордостта на Джон. Това е оригиналният стенен сейф на Мослер. Използва се в ежедневната делова работа. Виждаш ли простата електрическа крушка, която виси в ъгъла над него? Била е инсталирана от дядото на Джон, първоначалния собственик на банката — продължаваше той. — Не е само украшение. Тя напомня за една отминала епоха, когато светлината е давала възможност на загрижени вложители да надникват през предните прозорци на банката, за да видят, че всичко е наред и че техните пари са на сигурно място зад стоманени врати. Предполагам, че хората днес все още я ценят.

Точно в този момент Джон се върна.

— Матю ви разказва историята на банката, нали, Били? — Тя кимна. — Намери ми онази тумбеста печка чак в Литъл Рок и ни помогна да вземем килима от един лондонски магазин за антики по време на едно от пътуванията си в чужбина.

— Тъкмо казвах на Матю как не мога да се съвзема от чувството, че съм попаднала в миналото.

— Ей, но нали не чувате да се оплаквам? — Той се засмя. — Точно това сме се опитали да постигнем, без да жертваме нашата експедитивност или способност да си вършим работата в този

непрестанно променящ се двадесети век. — Той нежно погали старинното си бюро. — Опитвахме се да подберем мебелите, оборудването и инсталациите според няколко пожълтели снимки, направени през 1880 година.

— Мисля, че сте постигнали страшно много, Джон. — Тя се обърна към Матю, който мълчаливо слушаше техния разговор. — Да внасям ли техниката?

— Ти можеш да се справиш с това. — Той се усмихна към Джон. — Навярно имаш двама здрави мъже, за да й помогнат, нали?

— Разбира се! — Той потупа Матю по рамото, когато мина край стола му. — Аз ще бъда единият. Хайде, Били. Да вървим.

На бърза ръка оборудването беше довлечено в коридора на банката и Били го нагласи, внимателно слушайки уверените указания на Матю.

— Значи ти си запаметил цялата сграда, така ли?

— Направих всички предварителни пробни снимки, преди да замина за Чикаго. За щастие имам добра памет. — Болезнена гримаса изкриви красивото лице на Матю. Изведнъж му се стори крайно абсурдно сляп фотограф да режисира трудна снимка. — Ако не си съгласна с нещо, веднага ми кажи, Били. Навярно не съм толкова непогрешим, колкото си мисля.

— Справяте се чудесно, мистър Дънкан. — В гласа ѝ имаше съвсем лека закачка, за да покаже, че разбира нелепата страна в тази странна ситуация, но и че е готова да помогне, доколкото може. Нейният отклик отново поуспокои Матю и те се заловиха за работа. Той се разположи до Джон, встрани от панорамния фотоапарат, докато методично отмяташе всяка поредна снимка, а Били следваше указанията му. След два часа той театрално въздъхна и се направи, че бърше потта от челото си.

— Пфу! Достатъчно. Братче, от години не съм работил толкова напрегнато! — Погледна в посока към Били, когато я чу да промърморва недоволено. — Да си режисьор е много по-трудно от това сам да снимаш — оплака се той. Мушвайки в ребрата приятеля си Джон, той отново огорчено въздъхна. — Казвам ти, наемните работници не си заслужават парите, които им плащаш!

— Я виж ти! — Джон намигна закачливо на Били, която се изчерви. Възприемаше нормално всяка шега, но това вече беше малко

прекалено.

Решително тръгна към Матю и го потупа по ръката, за да му покаже, че е там.

— За бога, мистър Дънкан. Ако знаех, че ще ми платят, освен че ще имам честта да работя редом до майстора, щях да съм по-признателна. — Отвърна на намигането на Джон.

Матю поклати глава и сви широките си рамене.

— Виждаш ли какво трябва да понасям, Джон?

— Да, виждам — отвърна съчувствено той. — Не знам как издържаш!

Усещайки, че трябва да прекрати разговора още в началото — виждаше накъде клони той, — тя се надвеси и прошепна съблазнително в ухото на Матю:

— По-добре да тръгваме. „Разцъфналият лотос“ не работи след пет часа, освен ако не ѝ бъде платено в двоен размер. Или искаш да се върнеш пеш? — Остави въпроса да виси във въздуха между тях. Знаеше, че той се опитва да разшифрова името.

Матю вдигна вежди озадачено и намръщено се замисли. Накрая не издържа.

— Кой, по дяволите, е Разцъфналият лотос?

Били гърлено се разсмя.

— Моята прекрасна синя кола, мистър Дънкан.

След като оборудването беше отново натоварено, Матю се сбогува с Джон и се усмихваше, докато вървеше след Били.

— Това име не е ли много възвишено за такава скромна кола? — Той се качи и този път сам си сложи колана. — Едва ли може да се каже, че е място за Великия творец — пошегува се.

Били седна зад волана от другата страна.

— О, това не знам — рече тя. — Точно сега тя вози двама от най-добрите!

— Окей. — Матю вдигна примирително ръце. — Предавам се.

Били самодоволно се усмихна, тя имаше последната дума.

— Много хубаво, Матю. Иначе можеше да обидиш чувствата ѝ. — Били започна внимателно да преодолява стръмните завои. В основата на първия хълм Матю ѝ даде някои нови нареждания.

— Внимавай, като видиш сърповидната алея Кресънт Драйв. Тя ще ни отведе до върха на западния хълм. Искам да ти покажа нещо

там.

След половин час колата бавно пълзеше по извиващия се път сред изпъстрени от слънцето дървета и покрай огромни къщи от отдавна отминали времена. Тя възкликна, когато стигнаха върха, защото там, издигнат върху самия планински хребет като приказен замък, се изправяше хотел „Кресънт“ с цялото си викторианско великолепие.

— Струва ми се, пристигнахме, Матю.

— Познах, че сме пристигнали — рече доволно той. — Паркирай го това нещо. Искам да отида на върха.

Вътре в просторното фоайе вниманието на Били беше привлечено от красивите старинни вещи и архитектурните детайли. В средата имаше камина от бежов дялан мрамор. Около нея бяха разположени реставрирани викториански дивани и столове от черешово дърво. Бюрото на рецепцията беше в по-отдалечения край. Изработено от ръчно шлифован орех, то лъщеше от дългогодишната употреба. Зървайки веднага Матю, управителят излезе от гишето, за да отиде при него.

— Матю, радвам се да те видя отново на крака. — Двата мъже се ръкуваха.

— Бен, искам да ти представя мис Теодор. Били, това е Бен Харингтън, управителят на това великолепно място. — След като си размениха любезности, Матю помоли Бен да ги заведе до асансьора. — Работи ли още старомодното чудовище?

— Механизмът беше наскоро подменен. Само кабината е същата. Знаеш как е в Юрика Спрингс.

— Да! — Той се усмихна. — Всичко се възстановява тук заедно с култа към майчинството, ябълковия пай, реда и непримиримостта към греха!

— Точно така! Макар че онази част за греха навярно се е поизменила в годините, след като Кари Нейшън^[1] е живяла тук. — Той отвори асансьора и натисна копчето за най-горния етаж, преди да си тръгне. — Беше ми приятно да се запозная с вас, мис Теодор. Обаждай се по-често, Матю.

Асансьорът започна бавно да се изкачва.

— Какво искаше да каже той за Кари Нейшън? Нима наистина е живяла тук? — попита Били.

— О, да, живяла е — рече той. — Домът ѝ — Хачет Хол — се намира в източната част на планината. Старите жители твърдят, че е съвсем логично, след като е била арестувана трийсет и два пъти, накрая да се установи в град, основан заради чистата вода. — Той я стисна за ръката, когато тя леко прихна. — Обичам да чувам смеха ти. Звучи мамещо, като бълбукащ водопад.

— Това е заради височината — съучастнически обясни тя, но се развълнува от неочаквания му комплимент. — Пети етаж. Всички слизаме за голямата обиколка. — Внимаваше, докато вървеше пред него из лабиринта от коридори, и най-последно намери вратата към голяма панорамна тераса. Пое дълбоко въздух, когато видя величествения изглед на нагънатите хълмове и спретнатите градини в полите им. — Матю, дъхът ми просто секва.

— Това вече го чух. Кажете ми какво виждаш.

Заедно тръгнаха по гладкия покрив и се спряха край перила от черно ковано желязо встрани.

— Виждам три планински върха, обрасли с гъсти гори. На единия от тях има ливада. Там пасе стадо от шарени крави.

— Няма ли бикове?

— Виждам няколко с рога. Това дали са бикове?

— Не непременно. — Усмихна се на въпроса ѝ. — Образованието ти е доста оскъдно, мис Теодор.

Тя презрително изсумтя.

— Познавам всеки бик, когато наистина видя такъв, мистър Дънкан. — Той леко трепна и тя разбра, че е улучила право в целта. — Просто са твърде далеч, за да мога да ги различа, това е всичко.

— Какво друго виждаш?

— Надолу виждам красиво обработени градини. Изобилие от цъфнали червени рози. Покрай храстите има невени и пъстроцветни кученца, а в единия край се намират големи лехи с пурпурночервени и бели цветя. — Продължи да му описва какво вижда, стремейки се да изпълни разказа си с всевъзможни подробности за цвят, вид и форма. — Несъмнено ти си идвал тук преди, нали, Матю?

— Много пъти, но не и тази година. — Тя веднага съжали за своя въпрос. — Какво друго виждаш?

Били леко се обърна, облегна гръб на перилата, и се вгледа в красивото му спокойно лице. Боже мой, той беше твърд и решителен

мъж, размишляваше тя. Но толкова сериозен. Може би малко по-необузdana фантазия би отпуснала суровото му изражение.

— Точно срещу голямата ливада, на другия хълм, виждам замък. — Тя се усмихна, когато той вдигна въпросително вежди. — Боядисан е в яркорозово и от кулите му се веят знаменца като на търг за стари коли. Всички в различни цветове. — Не откъсваше поглед от лицето му, като усмивката ѝ се разтягаше заедно с неговата. — От парапета са провесени някакви надписи. Чакай да видя... мога ли да ги прочета? Ммм, там пише: „Момичета! Момичета! Момичета!“. Олеле! Последната дума е „По монокини!“. — Матю сладострастно се изхили, словесната ѝ картина страшно му допадна, а Били реши да използва всички средства, за да го накара да се разсмее. — Боже мой! Някои от момичетата ни махат. И те...

— Какво правят?

— Ти сам знаеш — прошепна тя доверително, с такава интонация, сякаш страшно се е смутила.

Тогава той се разсмя — свободно и гръмогласно.

— А аз да съм без бинокъла си. — Почеса се по врата.

Били се надвеси към него и задъхано прошепна:

— Но затова пък имаш чудесно въображение!

Матю веднага я обгърна с ръце и плътно я притисна към себе си.

— Бебчо, да знаеше какво става в главата ми — еротичните филми са нищо в сравнение с това — щеше да ме бутнеш от парапета надолу. — Той наклони напред глава, налучка къде е ухото ѝ, което нежно ухапа, и беше възнаграден от вибриращата тръпка, преминала по цялото тяло на Били. — Защо измисли тази история — за да повдигнеш духа ми... или просто мъничко да пофлиртуваш?

Замаяно поемайки въздух, когато той започна да целува чувствителното място под ухото ѝ, тя едва успя да промълви:

— Това... така стана, защото ти беше застанал с много сериозен вид. Но си признавам, че малко пофлиртувах накрая. Извинявай.

Той я притегли още към себе си и започна да гали гърба ѝ със силните си ръце.

— Не се извинявай, Били. Но нали нямаш нищо против, ако и аз самият малко опитам? — Без да чака отговор, той опипа с пръсти талията ѝ и по-надолу, докато непрестанно докосваше с устни тънката ѝ шия. — Ммм, малко кръгло задниче. Тънко кръстче. — Хвана я

отстрани. — Здрав гръден кош. — Вдигайки ръце, за да обгърне врата ѝ, той продължи откривателското си пътешествие. — Имаш широки рамене за жена. Предполагам, че е заради по-голямата ти височина. — Пъхна пръсти в дългата ѝ коса, спускаща се към гърба ѝ. — Красива мека коса.

Ръцете му бавно се придвижиха, докато започнаха да милват пълните ѝ гърди. Били неволно потръпна при сладострастното му докосване, особено когато той започна да опипва настръхналите ѝ зърна, притискайки ги до болка. Лек стон се изплъзна от полуотворените ѝ устни и той с устата си улови звука. Отначало целувката му беше нежна и проучваща, но когато тялото ѝ се огъна в ръцете му, а бедрата ѝ се извиха инстинктивно в отговор на неговата възбуда, целувката изведнъж се превърна в пламенна и страдна.

Само след секунди езиците им сякаш се бореха разгорещено за надмощие. Той свали едната си ръка до кръста ѝ притискайки я поплътно до себе си; тя увеличи натиска на своята прегръдка, като настойчиво масажираше тила му и разрошваше гъстата му тъмна коса. Другата му ръка продължаваше да гали и възбужда гърдата ѝ. За момент Били загуби представа за място и време. Ако това беше неговата представа за флиртуване, питаше се тя, какво ли щеше да бъде действително да се люби с него?

Когато целувката свърши, Матю зарови лице в меката ѝ коса.

— О, Били, през цялото време ми се искаше да направя това, още от снощи, когато те притиснах в ъгъла на дивана. — Продължи да движи ръцете си по тялото ѝ с въздишка на удоволствие. — Толкова е приятно да те пипа човек!

Изведнъж Били се стресна от гласове и смях.

— Матю, някой идва!

— Не виждам никого.

— Не е смешно, Матю. Хайде. Трябва да вървим.

Опита се да се измъкне, но ръцете му бяха като стоманени окови около нея.

— Нека да не им обръщаме внимание и навярно те ще се махнат — предложи той.

— Тръгваме... сега! Направих ужасна грешка. Не трябваше да се шегувам по този начин с теб.

Без да каже дума, той свали ръцете си и погали брадичката и челюстта ѝ.

— Е, усещам как се надига твоята упоритост, госпожице. Но мразя да не постигам това, което искам.

Тя сграбчи ръката му и тръгна към асансьора.

— Всъщност ти си малко разглезен. Навярно през целия си живот си правил каквото си искал. — Тя се шегуваше, но лицето му стана мрачно, когато вратите на асансьора се затвориха.

— Не всякога, Били. Просто съм съобразителен. Знам как да се боря, за да постигна това, което искам. Знам и как да изчакам.

— Надявам се, че това не е заплаха, Матю. Не обичам да ме заплашват. — Защо, чудеше се тя, така се развали настроението му след нейната забележка?

— Смятай го за обещание — тихо каза той. — Никога не съм заплашвал неоснователно. Ще поговорим за това после.

Били се бе затворила в себе си, докато пътуваха към неговия селски дом. Матю не направи опит да завърже разговор; беше погълнат от собствените си мисли. Макар че външно се показваше като самоуверена и твърда, можеше да се почувства застрашена и несигурна. Той не искаше да я плаши; искаше да я обича. Мери си приказките, човече, смъмри се. Всъщност искаше да я люби. Не беше обичал истински жена, откакто майка му така страшно го беше наранила в ранното му детство. Остра болка го пронизваше при мисълта за страданията и душевната мъка, причинени му от неудараното ѝ обещание. Мълчаливо си припомни своето лично верую, което често си повтаряше още като малко момче. „Не се оставяй да те използват. Не се оставяй да те наранят. Стой с гръб към стената и атакувай, преди да те нападнат.“

Понякога беше пожелавал отново да чувства обич, както сега с Били. Тя сякаш беше една от най-добрите личности, които изобщо беше срещал. Но външността може да заблуди, напомняше си той. Тя искаше нещо от него — да изучи знанията и уменията му — и той трябваше да се възползва от стремежа ѝ. Ако има късмет, щеше да получи това, което искаше: нея!

Но подобен план беше просто безсърдечен. Е, тъкмо такъв беше станал безсърдечен. Майка му се беше погрижила за това, мрачно си мислеше той. Тя и онзи мъж, пияницата, комуто доставяше

удоволствие да пребива малки деца винаги когато гадното копеле можеше да стои прав достатъчно дълго. Матю почувства как стомахът му се свива отново от страх и омраза. Толкова години бяха минали и въпреки това все още страшно го болеше.

Единствената част от живота му без всякаква измама беше неговата фотография. Тук той винаги беше абсолютно честен, вършейки работата си с почтеност, в която нямаше никакви компромиси. Чудеше се какво ли би станало, ако се опита да бъде напълно откровен с Били. Дали тя ще разбере чувствата му? Заслужаваше ли си да рискува? Може би да, изведнъж реши той, усещайки в себе си някакво ново и непознато вълнение. В едно нещо беше сигурен — че чувства нещо повече от обикновена страст към тази жена.

Мълчаливото пътуване свърши, когато Били спря в алеята пред къщата и изключи двигателя.

— Върнахме се, Матю. — Гласът ѝ беше нежен и той усети как протягат към него маслиненото клонче на мира.

Стига мрачни мисли, реши той.

— Радвам се, че се върнахме — каза мъжът тихо и спокойно. — Доста се поизморих от този наш дълъг следобед.

— Ще ти помогна да влезеш вътре и да си починеш, докато аз разтоваря и приготвя вечерята. — Слезе от колата и затвори вратата. В това време Матю се престори, че не може да се освободи от предпазния колан.

Когато тя отвори вратата му, той още се мъчеше със закопчалката.

— По дяволите, май че не мога да се измъкна от това нещо.

— Ще ти помогна — предложи му тя, стъпи вътре и се надвеси над тялото му, за да достигне механизма от другата му страна. Той не свали ръката си от закопчалката, така че тя повече се мъчеше да се пребори с ръката му, отколкото да свърши полезна работа. — Матю, махни ръката си. Не виждам какво правя.

Матю ловко сграбчи Били около кръста и я притегли в силна прегръдка към себе си.

— И аз не виждам какво правя, но те уверявам, че всеки миг ми доставя удоволствие.

— Пак ме изигра! — Тя бе обърквана от внезапната промяна на настроението му, но въпреки това сърцето ѝ заби учестено, когато той започна да успокоява и милва напрегнатото ѝ тяло. — Матю, сега не е време да си играем.

— Аз не си играя — рече той. — Сега е после.

— Боже мой, за какво говориш?

— Бях казал, че ще продължим разговора си после. И сега е после. — Той бавно започна да прокаква пръсти от бедрата до раменете ѝ. — Това не беше грешка, Били. — Кожата ѝ сякаш гореше в жертвоприношение към боговете на страстта. Обхващайки лицето ѝ с голямата си гладка длан, Матю я целуна силно и чувствено. — И това не е грешка, сладката ми. — Усещаше как дишането ѝ се учестява срещу влажните му устни. После нежно свали ръката си и помилва тупкащите ѝ гърди, чувствайки как тръпката на желанието пронизва цялото ѝ тяло. — Изобщо не си мисли, че това е била ужасна грешка, мила. Може да е най-хубавото, което ни се е случвало в живота.

Отново я целуна, преди тя да успее да се сети за отговор. От няколко секунди насам умът ѝ беше отказал да следва каквато и да е логика. Сега тялото ѝ действаше без никакви задръжки. Изведнъж въпросът дали е правилно или не загуби всякакъв смисъл; имаше значение само това, че тя е тук, в силните ръце на Матю, целуваща и целувана до полуда. Опияняващо нещо е целувката, помисли си тя, поемайки дъх, докато устните ѝ се разтвориха, за да го приемат.

— Желая те, любов моя — прошепна той и обсипа пламналата ѝ кожа с безброй горещи и влажни целувки. — Искам те. — Трескаво спусна ръката си към твърдото ѝ бедро и започна да го масажира от вътрешната страна, търсейки най-интимната ѝ топлина. — Нека да влезем вътре, Били. Искам да се любя с теб.

Замаяна, Били измъкна главата си от облаците и тялото си от ръцете му. Пак го беше направила! Този път вече беше сигурна, че той ще се възмути от нея. И тя си го заслужаваше. Колко пъти беше чувала мъже да се оплакват от други жени, че само са ги дразнили? А сега тя си беше позволила да се превърне в една от най-ужасните от този вид... и то с мъж, мъчещ се да не полудее след катастрофа, която беше отнела зрението му. Много се надяваше, че слепотата му е само временна, но това нямаше нищо общо с нейното поведение. Охотно се беше включила в една взривоопасна ситуация и сега трябваше по

някакъв начин да се измъкне, без да накърнява професионалните им отношения. Тя се беше привързала повече, отколкото беше добре за нея, и всичко, свързано с Матю, я засягаше дълбоко. За съвсем кратко време той беше станал нещо много важно за нея. Състрадание ли беше това? Не, отговори си мълчаливо. Беше много повече. Нима беше любов?

Матю почувства как мекото ѝ тяло се стяга и не се изненада, когато тя се измъкна от ръцете му и слезе от колата.

— Не мога ли да те убедя?

— Мисля, че не — отвърна Били с несигурен глас. — Объркана съм, а нищо не мога да направя, ако не съм сигурна. Просто съм такава по характер. — Усмихна се безпомощно, после си спомни, че той не може да види изражението ѝ. — Ще приемеш ли извинение от една много объркана жена?

— Какво чувстваш, Били?

— Чувствам смут. Въздействаш ми по особен начин, Матю.

Той се засмя, протестирайки, докато слизаше от колата.

— Ако това би те успокоило, госпожице, моята реакция на твоите изгарящи целувки изобщо не може да се счита като спокойна и хладнокръвна. Направо ме сломи. — Той се усмихна, когато чу смутеното ѝ ахване. — Ей, не се вбесявай пак. Просто се опитвам да бъда искрен. За първи път ми е.

Тя изненадано разбра, че той казва истината. Беше чувала за него, че може да бъде доста подвеждащ и агресивен; та нали самата тя беше в центъра на настъпателната му тактика?

— Благодаря ти за откровеността — отвърна тя. — И се надявам, че не ми се сърдиш. Просто се увлякох за момент.

— Това е само началото, Били. — Хвана ръката ѝ и тя го поведе към къщата. — Следващия път ще се опитам да те увлека малко по-нататък. — Тя се спря и той я побутна да продължи, прошепвайки съблазняващо в ухото ѝ: — И това не е заплаха, малката. Това е още едно обещание.

[1] Кари Нейшън (1846–1911) — известна деятелка за трезвеност, разгромявала барове и кръчми. — Б.пр. ↑

5.

По време на вечерята Матю се държа като съвършен домакин, изпълвайки случайните моменти тишина с лек разговор, докато Били се мъчеше да подреди мислите си. Положи всички усилия да изиграе ролята си в тази интимна обстановка, но беше необикновено напрегната. През цялото време чакаше нещо да се случи. Кога той щеше да изпълни обещанието си? А дали и тя не искаше това?

Веднага щом свършиха вечерята, Матю изненада Били с предложението тя да си легне рано и да се наспи добре.

— Аз ще проявя филма, който ти засне днес.

— Не искаш ли да ти помогна?

Отправи й горчиво-сладка усмивка.

— С това мога да се справя сам. Както добре знаеш, това се прави на тъмно. Освен това там ще работим доста близо един до друг. Мислите ми са тръгнали в такава посока тази вечер, че може да се шокираш от нещата, които могат да се проявят! — Той се изсмя дрезгаво. — Просто се наспи, Били.

Шеговитото му намекване за тяхната мощна химическа реакция я накара да се чувства още по-объркана. Какво точно иска той от нея? Тя разтърка чело, опитвайки се да отстрани започващото силно главоболие. Той се ориентира в посоките и тръгна към тъмната стаичка.

— Ще ме повикаш ли, ако се нуждаеш от мен? — тихо каза тя.

Ръката му замръзна на дръжката на вратата и той се обърна с лице по посока на гласа ѝ.

— Нима наистина го искаш, мила? — Той сякаш беше затаил дъх в очакване на нейния отговор.

— Да, в професионално отношение — упорито отвърна тя.

— А в лично?

Поколеба се.

— Не съм сигурна. Никога не съм изпадала в подобна ситуация. Трябва да размисля.

— Аз също не съм бил в такова положение, Били. — Пъхна ръце в джобовете си и обърна лице встрани, сякаш гледаше в далечината, опитвайки се да намери думи, за да изрази мислите си. — Ако можех да виждам, навярно щях да те гоня из цялата къща, докато останеш без сили. Тоест ако желаех само твоето тяло. Но сега е различно. Още не знам дали причината е в това, че си толкова необикновена... или ситуацията е по-сложна, защото сега се чувствам така уязвим. — Вдигна мрачното си лице. — И преди да ми отправиш обвинения, че насърчавам твоето състрадание, аз ще ги отхвърля. Опитвам се да бъда искрен по отношение на една връзка — може би за първи път, — ето защо ти говоря това, което мисля. Не мога да видя реакцията в очите ти и не съм сигурен какво показват моите очи. Затова трябва да използвам другите си сетива, за да се опитам да те разгадая. Няма да бъде никак лесно, нито гладко. Поне така мисля. Но, Били, ние трябва да продължаваме да разговаряме, да си споделяме, дори и ако не искаш да те докосвам. Нещо става между нас. Не можем безкрайно да подценяваме това. Иначе то ще избухне право в лицата ни.

Били се опита да преглътне огромната буца, заседнала в гърлото ѝ, но беше почти невъзможно.

— Ще размисля над това, което каза, Матю. Лека нощ.

— Направи го, момичето ми. — Отвори вратата и пристъпи през прага. — Сладки сънища. — После изчезна от погледа ѝ.

Тя не разбра колко дълго остана в средата на кухнята, докато думите му проникваха все по-дълбоко в съзнанието ѝ. Накрая, трепереща от изтощение, загаси лампите и се изкачи горе в галерията. Съвсем скована, Били влезе в банята и си взе топъл душ, надявайки се, че парата и силната струя ще облекчат главоболието и треперещото ѝ тяло. Когато почувства малко облекчение, затвори крана и избърса гладката си кожа. Всяка нейна пора беше станала свръхчувствителна към допира на грубата хавлиена кърпа. „О, боже мой! — изстена тихо тя. — Какво да правя?“ Останалият без отговор въпрос дълго отекваше в измъчения ѝ мозък, дори когато потъна в неспокоен, изпълнен със сънища сън.

* * *

На другата сутрин Били бе разбудена от яркото слънце окъпало галерията. Денят обещавахе да бъде прекрасен. Настроението ѝ се повиши. Тя бързо се облече с къси панталони, стара мека плетена блуза и хукна боса по стълбите надолу да приготви закуската. Докато работеше, си тананикаше, твърдо решила да остави засега настрани неспокойните си мисли за нарастващата близост между нея и Матю. Заради това не беше спала добре през нощта. Зарече се, че няма да им позволи да съсипят такъв красив ден като днешния. Когато кафето завираше и тя нареждаше масата, чуваше се шуртенето от душа на Матю. Дали изобщо беше заспивал? — чудеше се тя и бръчка помрачи иначе гладкото ѝ лице. Матю се нуждаеше от почивка. Обеща си твърдо да настоява той да поспи следобед, независимо колко може да се противи на това. Някой трябва да го застави да се погрижи за себе си, мислеше си тя.

Когато водата спря, Били се запъти през коридора към спалнята му и леко почука.

— Готов ли си за закуска? — извика зад вратата.

— Да. Влез. — Гласът му прозвуча бодро. Навярно е спал като пън, реши тя възмутено. Мъже! Никога не приемат сериозно чувствата. Винаги са твърде заети с разни проекти надпревари, стремейки се да бъдат най-добрите. И през цялото време сдържат чувствата си и винаги се владеят външно. Дали мъжете плачат изобщо? — разсеяно се питаше тя, когато побутна вратата и влезе вътре.

Спря веднага щом го видя. Загърнат само с къса хавлиена кърпа, която му стоеше като набедрена препаска, той беше застанал в средата на стаята и енергично търкаше гъстата си тъмна коса с друга кърпа. Бързите му движения накараха сърцето на Били да затупти, съзирайки как мускулите му подскачат под бронзовата кожа. С притаен дъх тя проследи тъмните кадифени сенки на космите по тялото му, от широките загорели рамене, над силните му гърди, до края на кърпата закрепена съмнително ниско върху слабите му хълбоци. Дългите му мускулести крака бяха застанали като дървесни стволоче върху дебелия килим. Пръстите на краката му бяха здраво закрепени на пода и му придаваха устойчивост, докато кърпата около бедрата непрекъснато се разтваряше, приковавайки погледа на Били. Дали кърпата ще остане на мястото си? Няма ли да падне долу? Дали тя щеше да види първия мъжки стриптийзър в живота си? Би ли могла

да издържи на такъв шок? Ще разбереш в следващата серия, объркано си помисли тя.

Като някаква защитна реакция Били изпълни тишината с тревожен вик, в който отекваше по-скоро нейното безсилие, отколкото смущението ѝ от неговия костюм:

— Матю! Та ти не си облечен.

Неочакваният ѝ писък накара Матю смешно да въртне глава.

— Какво ти става? Разбира се, че не съм облечен. Изобщо не ми помогна да си намеря халата — безцеремонно я обвини той. — Но съм се прикрил. — Млъкна, опипа с ръце краищата на кърпата пред себе си. После се ухили до уши, доволен от себе си. — Да, загърнал съм се. Тогава защо е този шум?

— Такова загръщане не ме устройва — дрезгаво рече тя, като все още неспокойно гледаше към кърпата. Сега пък нейното въображение се беше разбушувало. Всъщност въображението не ѝ беше необходимо. Нали го беше видяла гол в онази първа нощ и тялото му се бе запечатало в мозъка ѝ завинаги. Чувствайки, че не ѝ достига въздух, мъчеше се да се пребори с онзи образ. — Направи го нарочно, Матю Дънкан. — Тя не можеше да измисли друга отбрана за самата себе си, освен да го обвини. — Вече ти признах, че съм много объркана. Как можа да го направиш? Или това е твоят безсърдечен начин да ме отпратиш? Повярвай ми, не беше нужно да си даваш чак толкова труд. Веднага ще си тръгна. — Бързо се обърна и тръгна към вратата.

Неговият вик да спре я накара да замръзне на място.

— Били, къде си, за бога? — Гласът му беше изпълнен с гняв и безпокойство, в очакване на нейния отговор.

— Тук съм, до вратата.

— По дяволите, не мърдай! — Той тръгна по посока на гласа ѝ. Когато успя да докосне треперещите ѝ рамене, отново заговори: — Били, Били. Не съм го направил нарочно. Бог ми е свидетел, не съм. Трябва да ми повярваш. Почука и аз само ти отвърнах. Това е всичко. Признавам, като си помисля сега, трябваше да те предупредя, но наистина не се сетих. Искаше ми се просто да чуя гласа ти и да ти кажа добро утро.

Били продължаваше да трепери под неговото докосване. Съвсем объркана, тя се вглеждаше в красивите му черти. Имаше ли някакви

издайнически проблясъци в незрящите му очи? Устните му не се ли мъчеха да прикрият тържествуваща усмивка? Трябваше да си признае, че не виждаше подобни признаци.

— Трудно ми е да те гледам така и същевременно да мисля ясно — прошепна тя на пресекулки.

Матю неволно поглади с длани нагоре-надолу омекналите ѝ ръце, изпращайки разтърсващи вълни по цялото ѝ тяло.

— Трудно ми е да те докосвам, макар и над толкова дрехи и същевременно ясно да мисля — на свой ред отвърна той. — Не се разстройвай. Струва ми се, денят е прекрасен. Такъв ли е?

Тя кимна, а после се сети да проговори:

— Да, така е. Как разбра?

— Птичките чуруликат и килимът е топъл, когато бос стъпвам по местата, които навярно са огрени от слънцето.

Невинното споменаване на босите му крака накара Били да сведе поглед към тях и изведнъж цялото ѝ тяло потръпна от гореща вълна на откровена страст. Когато Матю долови това със силно развитото си усещане при допир, той вдигна предизвикателно вежди и разбиращо се усмихна.

— Какво точно правиш в момента? Или всъщност, госпожице, за какво си мислиш?

Тя вдигна поглед към лицето му и тропна с крак, като почти докосна с босата си пета стъпалото му. Той моментално прегради крака ѝ със своя и започна да гали тялото ѝ, започвайки от раменете, движейки се по гърба ѝ — и там ще открие, че съм без сутиен, помисли си тя — после по шортите надолу към голите ѝ бедра. Вече знаеше, че е боса.

— Усещам, че нещо става, Били. За какво си мислиш?

— Мисля си, че кафето е завряло... и че бисквитите ще изгорят — избъбри тя, отскубна се от ръцете му и хукна по коридора. — Имаш пет минути, за да стигнеш до кухнята, или ще хвърля храната ти навън на птичките.

Той гръмогласно се разсмя. Сърцето ѝ трепна от този звук.

Беше толкова хубаво да го слуша как се смее.

— Веднага идвам, щом се страхуваш, че нещо гори — каза той многозначително.

— Само ела на масата в този си вид и ще дам и теб на птичките — заплаши го тя, опитвайки се да вложи гневна нотка в гласа си, но напълно се провали.

— Няма да го направиш. Хавлията ми може да падне и ти отново ще се почувстваш объркана! — Той се спря до дрешника си, а после тръгна след нея. — Сега като премисля, струва ми се, че така моментално ще се справиш. Готова ли си?

Беше стигнала до кухнята и стоеше задъхана, подпряла се на плота. Очите ѝ бяха плътно затворени заради заплахата му. Но това не можеше да я предпази от това, което виждаше във въображението си.

— Може никога да не съм готова за това! — извика тя. — Сега се облечи.

— Аз съм облечен, или поне съм напълно покрит. — Тя едва не изскочи от кожата си, когато чу гласа му точно зад себе си. Не искаше да отговори, затова той прокара пръсти по ръката ѝ, като я стисна в топлата си длан. — Затворени ли са очите ти, Били? — С мъка съдържаше насладата си от трогателната ѝ самозащита. Мълчаливо я обърна, вдигна противящата ѝ се ръка към гърдите си и я остави да докосне мъхестата тъкан на халата му.

Очите ѝ се разтвориха изненадано, а после се свиха, защото тя разбра, че отново са я заблуждавали.

— Твоят халат. През цялото време си знаел къде е.

— Нима бих постъпил така? — невинно запита той. Лицето му гордо сияеше. — Ами той просто изпадна от дрешника в ръцете ми.

Тя повече не можеше да съдържа смеха си, напълно оценила очарователното му държане, колкото и да я подвеждаше.

— Струва ми се, че би използвал всички средства, за да постигнеш своето, господине. — Отново се разсмя. — А сега — да закусваме!

Той седна, без да каже нито дума повече, но устните му бяха извити в самодоволна усмивка. Задачата му беше изпълнена. Беше я накарал да забрави заплахата си да замине.

* * *

След закуска Матю се облече. Е, поне не беше неприлично разголен, заключи Били, когато той се върна от спалнята си в друг чифт къси панталони и избеляла червена риза без ръкави.

— Хайде да излезем навън и да се пораздвижим, преди да започнем да вадим снимките. — Наложил му се да повтори предложението си на три пъти, преди най-сетне думите му да стигнат до съзнанието ѝ. Беше като омагьосана от мъжествената фигура в рамката на вратата. — Били, чувам те как дишаш, сякаш току-що си участвала в маратон. Какво правиш, за бога?

Очите ѝ не можеха да се откъснат от фигурата му. Нима никога няма да се насити само да го гледа, мислеше си тя с лека усмивка на чувствените си устни.

— Просто гледах пейзажа — с дрезгав шепот отвърна младата жена, убедена, че не лъже. — От гледката дъхът ми направо секва.

— Това го чувам! — Той сякаш искаше да каже още нещо, но се въздържа да я предизвика с някоя прекалено смела реплика. — Е, ще ме изведеш ли навън? Старото ми тяло жадува спокойно да се отпусне — добави той, безсилен да обуздае напълно шеговития си тон.

Ако той можеше да види Били, щеше да съзре как тя виновно почервеня; мислите ѝ съвсем не бяха насочени към спокойни упражнения. Тя някак си разбра, че сексът с Матю би бил нещо неповторимо. Но от него тя искаше нещо повече от секс — макар че я тревожеше, че той иска само това от нея. За първи път в живота ѝ това имаше значение за нея. А това можеше да бъде възпламеняваща ситуация, това сливане на професионални и личностни сходства. Дали е възможно да се осъществи — питаше се тя. Със същия успех, както ако смесиш вода с масло, тъжно си отговори. Или още по-добре — пламък и динамит! Най-после проговори:

— Надявам се, че не си запланувал състезание по борба, Матю. Боя се да не опиташ някои хватки, които не са по правилата. — Сграбчи ръката му и го потегли към вратата. — Не забравяй, че ключовата дума тук е спокойно. Нали така?

— Ще оставим борбата за някой друг път. — Гласът му беше нежен и гальовен. — Не бих искал да повреждаме стоката, бебчо.

— Твоята или моята? — Нямаше да го остави да ѝ пробутва разни идеи за мъжко превъзходство по отношение на нейното тяло. В никакъв случай, закани се тя.

— Е, моята естествено — отвърна той любезно, измъквайки се ловко от сблъсъка.

Навън слънцето ги топлеше приятно, докато тя го водеше към заравнено пространство встрани до къщата, което явно неотдавна е било затревено. Под босите ѝ крака тревата се усещаше като плюшен килим.

— Колко чудесна е тревата! Толкова е мека и прохладна.

— Специално съм я оформил така, за да съм бос, когато се занимавам с тай чи чуан. Упражненията се правят най-добре без обувки, а земята наоколо е предимно камениста и е неподходяща за това. — Той започна с няколко бавни подготвителни движения. — Чувала ли си изобщо за тай чи?

— Разбира се — отговори тя, възхищавайки се на тялото му.

— Ние, калифорнийците, се занимаваме с най-различни системи от упражнения. Дори съм карала курс. Нужно е доста усилие, но резултатите могат да бъдат чудесни. Откога се занимаваш?

— Започнах едва преди около месец. Джек смяташе, че ще ми помогне да се съвзема по отношение на тяло, ум и дух. Той се занимава с това от години. Вземал е уроци от Софая Деца. Тя е първата жена специалист в тази система на Запад.

— Той започна да прави дихателни упражнения. — Няма да мога да говоря, докато не свърша, Били. Можеш да се присъединиш, но без приказки, нали? Иначе не мога да се съсредоточа.

И така те започнаха. Били беше дълбоко впечатлена от неговото възприемане на принципите. Той изящно изпълняваше строго определени движения, съчетавайки петте основни качества — бавност, лекота, яснота, равновесие и спокойствие — като всяко от тях си взаимодействаше с останалите. Спомни си нещо, което нейният учител беше казал някога: вътрешната същност и външният стил, средствата и целта — всичко е в едно хармонично цяло. Това беше тай чи в кристализиран вид. Последва примера на Матю и с удоволствие откри как си припомня движенията. Щъркелът, размахващ крила, дърпането на птичата опашка — всички те се възвърнаха с чудесна яснота. Били се чудеше защо беше престанала да се занимава с тях.

Когато беше завършен целият цикъл, Матю пое дълбоко въздух и се усмихна. Цялото му тяло изглеждаше успокоено и уравновесено.

— Нищо не може да се сравни с това — щастливо каза той. — Сега съм готов да работя с теб в тъмната стаичка.

Тя се наежи.

— Аз съм много добра в тъмната стаичка.

— В това съм съвсем сигурен — подразни я той. Тихият му смях я провокира още повече.

— Няма да имаш никакви неприятности с мен.

— Постарай се да е така. — Той леко обгърна раменете ѝ с ръка, когато тръгнаха обратно към къщата. Матю почувства напрегнатостта ѝ. — Хайде, не се нервирай пак, Били. Ще похабиш постигнатото спокойствие.

Веднага щом влязоха в тъмната стаичка, Били се зае за работа. Матю вече беше обяснил, че изпраща цветните си снимки в специална лаборатория в Чикаго.

— Те се занимават само с цветна работа. Използват много „Цибахром“. Харесва ми тяхното старание, за да ми дадат това, което искам. Но винаги сам съм правил черно-белите си снимки. Доставя ми страхотно удоволствие да работя до насита, докато не получа снимката точно каквато я искам. — Той се отпусна отчаяно на ниската табуретка в ъгъла. — Чудя се дали изобщо някога ще мога отново да върша тази работа? Боже мой, сега ще бъде трудно. Не знам откъде да започна да ти казвам какво да правиш.

Той потърка с ръка тила си и Били едва не го прегърна, за да успокои болката му. Усети движението ѝ и веднага я спря.

— Никакво съжаление! Веднага ще си заминеш, ако започнеш да ме съжаляваш. Няма да го понеса! — Резкият му тон подсилваше твърдото му намерение да отклони всякакъв опит от нейна страна да се държи покровителствено с него.

— И няма да го получиш. — Доволна беше, че я спря. Можеше да разруши всичко. А тя знаеше, че не може да си тръгне. Не сега. Матю беше станал част от нея.

— Добре! Да се залавяме за работа. Пригответи ли разтвора за проявителя?

— Това правя сега.

— Фиксажа?

— Да.

— Засега използвай хартия „Илфорд“, осем на четири. Ние — ти — можеш да експериментираш с този размер, докато се получи както трябва. Използвай филтър четвърти номер. Искам добър контраст. По-късно можеш да направиш няколко в червеникавокафяви тонове. Джон иска някои да създават илюзията за стари снимки, подобно на дагеротипи.

Почти без да мисли, Били следваше указанията му абсолютно точно. Поддържаше тих и спокоен разговор, докато започна да прави първата си снимка, като при нужда включваше или изключваше лабораторната лампа.

— Приключих със снимката на стенния сейф, Матю.

— Не е ли онази с яркото осветление? — Тя потвърди. — Има ли все още плътна сянка откъм лявата страна? Опитах се да компенсирам това, когато ти давах указания за снимките вчера. Доста се измъчих с някои от пробните снимки на това място.

— Все още има, но не се забелязва много.

— Не е достатъчно добра, мила. Унищожи я. Искам тази снимка да бъде чиста, без сенки. Разбра ли?

— Разбрах.

Останалата част от предобедата и ранния следобед премина по този начин. Умът на Матю действаше като компютър и от паметта му изникваха подробности за всяка снимка. Обясняваше на Били точно как всяко нещо иска да бъде направено, как да се подобри фотографията, какво да стори по отношение на привидно маловажни детайли, за да създаде напълно приемливо завършено произведение.

След няколко часа непрекъсната и усилена работа Били дочу едва доловима въздишка откъм ъгъла на Матю. Той се бе изморил, разбра тя. Но как да го измъкне оттук, без да спори с него? Усмихна се, после театрално изпъшка и въздъхна.

— Матю, може ли да прекъснем за обяд? Умирам от глад... и съм като пребит.

— Ела насам. — Резкият глас не можеше да скрие облекчението му от нейното предложение. Тя застана пред него. Той намери ръцете ѝ и ги вдигна в своите. Почувства влажната хладина на кожата ѝ.

— Не си сложила ръкавици — скара ѝ се Матю. — Тези химикали ще разядат нежната ти кожа.

Тя тихо се разсмя на неговия укор.

— Не мога да работя с ръкавици. А и по кожата не съм имала никога поражения. Сигурно е много яка.

— Макар че не мога да говоря от личен опит, бих казал, че имаш най-меката кожа в света. — Мълчаливо допря пръстите ѝ до устните си и целуна бавно всеки един от тях. — Навсякъде — страстно прошепна той. Не пусна ръцете ѝ, изправи се, после се наведе напред, за да целуне бузата ѝ, като най-сетне намери пътя до устните ѝ. Целувката сякаш беше нежно умилюваща. Тя стоеше кротко, споделяйки сладостта. Когато устните им се разделиха, той прошепна с дълбоко чувство: — О, Били, така се надявам да излезе нещо от това.

Тя не можа да разгадае какво искаше да каже. Би могло да бъде нещо лично или пък пожелание в професионално отношение. А може би и двете? Когато се съмняваше, тя винаги поемаше по посока на най-малкото съпротивление.

— Вярвам, че ще одобриш снимките веднага щом възвърнеш зрението си. Не забравяй, че съм много добра във фотолабораторията.

Той изпъшка престорено измъчено.

— На друг ги разправяй, госпожице. — Дали изобщо би могъл да мине през непроницаемата ѝ защита, питаше се той, мъчейки се да отклони вниманието си от нея и да овладее възбудата си от нейната близост. — Какво ще обядваме?

Решиха да приготвят нещо набързо — хотдог, пържени картофи, салата и бира.

— Погледни в третия шкаф над кухненския плот. Да използваме бутилките пилзенско пиво. Ще ги охладиш ли във фризера, докато станат готови кренвиршите?

Тя изпълни всичко, но не можа да се сдържи да не го подразни за важните му заповеди.

— Би могъл да кажеш: моля те — предложи тя.

— Обикновено не ми се налага да казвам моля... на никого — рязко отвърна той. После, сякаш си припомни добрите обноски, продължи: — Но за теб ще направя едно изключение. Моля те!

— Е, сега е по-любезно, нали? — Той тъкмо щеше да ѝ отвърне, когато телефонът звънна. — Не ставай, аз ще отговоря.

Тя се втурна към апарата и вдигна слушалката.

— Ало? Да, на телефона е Били Теодор... о, на мен също ми е приятно да разговарям с вас, мистър Гилбърт. Добре, в такъв случай

Джек... Не, той не спи. Тъкмо обядваме. Проявявахме фотографии от вчерашните снимки в банката... Да, беше много продуктивно. Първия път работихме доста добре заедно, струва ми се... Нека да подам телефона на Матю. Той е тук... Да, Джек, той ще легне да поспи веднага щом се нахрани... обещавам, да... Е, ето го и Матю. — Мина отстрани и сложи телефона в протегнатата му ръка, като прошепна заговорнически: — Това е Мама квачка. — После се разсмя и се отдалечи.

Матю се ухили при тази забележка, което се усети и в гласа му.

— Здравсти, Джек. Това вече е постижение, човече. Обаждаш се само по веднъж на ден, откакто Били е тук... Да, добре съм, Джек, и все още си вземам задължителните почивки, но никак не ми се нрави това... Какво? О, тъмната стаичка... Не би могло да има по-продуктивна работа при един сляп учител и отлична ученичка. — Той се изсмя доста смущаващо и главата на Били се завъртя, представяйки си насоката на разговора. Беше готова да се обзаложи, че скъпият Джек я обсъждаше с Матю. — Не, Джек, не е така. Неприятно ми е да ти го кажа, но ти толкова бъркаш, че дори не е смешно... Да, това е различно... Ще видим, приятелю. Само времето ще покаже... Виж какво, трябва да приключваме. Обядът е готов. Утре ще говоря с теб... Да, ти също. Дочуване. — Той протегна телефона и Били го взе от ръката му и го върна на мястото му.

— Говорихте за мен. — Това не беше въпрос, а просто констатация.

— Да — отвърна той неопределено. Изправи глава, послушвайки се, като се опитваше да разгадае дишането и движенията ѝ. Дали се беше разстроила, задето Джек го разпитваше защо я беше оставил при себе си? Все пак тя имаше право да научи, реши той. — Джек просто малко ме поизмъчи за теб. Не трябва да се засягаш, Били.

— Пак традиционното отношение към жената, нали?

— Можеш да приказваш каквото си искаш, но нали чу, че му казах истината? Тук си, за да се учиш, а не за да ме обслужваш.

— Ти си дяволски прав!

Експлозивният ѝ отговор го стресна; не очакваше тя да реагира така бурно.

— Извинявам се заради моя агент, който така дискриминира жените.

Беше се разтреперила от гняв. Макар да знаеше, че няма основания в случая, мразеше мъжете да се шегуват по този начин. Мъжът ерген на двадесетия век: целеустремен, конкурентоспособен, владеещ се и независим, но ограничен. Ограничен и неизразителен, освен ако не ставаше дума за женско завоевание.

— Какъвто единият, такъв и другият — ядосано измърмори тя и веднага видя как лицето му почервения от усилието да сдържи гнева си. Белегът на слепоочието му стана тъмноморав.

Знаеше, че една такава разправия с нищо нямаше да помогне. Но въпреки това ръцете му се свиха в юмруци.

— В друг случай щях просто да игнорирам твоята забележка, но тъй като се стремя да бъда откровен с теб, ще се опитам да обясня. Подобна ситуация досега никога не бе се случвала, поне в професионален план. Правя всички усилия да приемам нещата такива, каквито са. Бих искал и ти да се държиш така, Били.

Тя отиде до него и леко сложи ръка на напрегнатото му рамо.

— Опитвах се само да кажа колко несправедливо изглежда това. Справяме се чудесно, когато външният свят ни остави на мира. Съжалявам, че те разстроих, Матю.

Той докосна гладката ѝ ръка, усмихвайки се нежно:

— Хайде да ядем.

Неочаквано обядът много им се услади. И Матю, и Били бяха склучили временно примирие в своите взаимоотношения. Скоро вече се смееха, докато поглъщаха простото ядене. И тогава се случи бедата. Без да иска, Матю събори бирата си, защото не внимаваше достатъчно добре в своите движения. Пенейки се, бирата се разля по масата, после потече по ръба върху голия му крак.

Внезапната тишина бе прорязана от грозни ругатни. С широк замах Матю събори всичко от масата — прибори, подправки и чинии. Той скочи на крака. Столът му се завъртя назад, блъсна се в хладилника и се преобърна на земята като ранен войник на бойното поле. Тогава дойде и последното унижение. Той се помъчи да се отдалечи от масата и се подхлъзна в кехлибарената локва на пода. Падна жестоко. Но тялото му не се стегна, когато се удари. Вместо това, той заудря по плочите с юмруци, искайки да уталожить гнева си. Нови ругатни се посипаха от устата му, когато продължи мъчителната си тирада.

— По дяволите! Аз съм проклет идиот. Невъзможно е да върша две неща едновременно. Или говоря, или ям. Или вървя, или слушам. Боже мой! Повече не мога. — Забрави, че Били е свидетел на неговия яростен изблик. — Мразя всичко това! — крещеше. — Никога не съм мразил така през целия си живот.

Така силно блъскаше с юмруци по пода, че Били се уплаши да не си счупи някоя кост. Не чуваше изобщо нейните увещания да лежи мирно и да забрави за случилото се. Накрая тя не издържа. Инстинктивно се хвърли върху него и с всички сили стисна удрящите му ръце. Трябваше да го спре. На всяка цена трябваше да му помогне да превъзмогне това унижение. В опасност беше бъдещата му самостоятелност и тя добре го знаеше.

— Матю! Матю! — развика се Били. — Престани! Моля те, недей! Ще си нараниш ръцете. Моля те, скъпи, опитай се да се стегнеш. Всичко ще се оправи. Ще видиш! Ще ти помогна. О, моля те, послушай ме, Матю. — Гласът ѝ премина в умолителен шепот. — Шшт! Изслушай ме, Матю. Стана просто случайно. Така е. Нищо повече. — Устните ѝ бяха край ухото му и тя започна да го целува по косата и да поглажда лицето му със своето, опитвайки се с нежни думи да успокои свиващото се в конвулсии тяло.

Постепенно той си припомни къде се намира и крайниците му престанаха да се мятат под топлото ѝ тяло. Разтърси глава, сякаш искаше да пропъди яростта от мозъка си.

— Боже мой, този път съвсем откачих — промърмори дрезгаво. — Какъв глупак! Какъв страхотен глупак!

— Не, не — успокояващо шепнеше тя. — Просто се почувства ужасно безсилен. Ние си прекарвахме чудесно и изведнъж това нещо се случи. Нищо повече, Матю.

— Така съм уморен. Така съм уморен. — Гласът му секна от изтощение.

— Знам. Знам — прошепна тя, освободи отпуснатите му ръце и сложи хладните си длани върху разгорещеното му чело.

— Нека да те заведе в спалнята. Ще се почувстваш по-добре, като си починеш.

Сякаш съвсем грохнал, с последни сили той се изправи на крака и прие помощта ѝ, за да стигне до леглото си. С мъчителен стон се сгромоляса върху матрака и с ръка покри невидждащите си очи.

— Тази слепота почти ме съсипа — задавено призна той.

— Но тя е само временна. Знам това. — В тихия ѝ глас имаше убедителност и сила. Без да откъсва очи от него, тя се пхна в банята до спалнята, намокри със студена вода една кърпа и се върна до леглото му. — Ще избърша лицето ти, Матю. Това е студена вода, затова може да ти е неприятно отначало. — Той леко трепна, когато тя докосна разгорещената му кожа; после се отпусна след охлаждащата ѝ терапия.

— Сега трябва да поспиш.

Стисна ръката ѝ и едва не я счупи със силните си пръсти.

— Откъде знаеш, че отново ще мога да виждам, Били? Откъде можеш да знаеш? — Не съзнаваше, че ѝ причинява болка; така се нуждаеше от нейните уверения, че не усещаше какво прави.

Тя нежно продължи да бърше челото му; после се надвеси напред и го целуна над очите така, както майка би целунала детето си, разбудило се след ужасен кошмар.

— Просто знам, Матю. Трябва да ми повярваш. Никога няма да приема, че си ослепял завинаги.

— Трябва да вярваш и за двама ни, скъпа. Аз вече се изчерпах.

— Ще вярвам — с дрезгав глас промълви тя и гърлото ѝ се свиваше от нахлуващите сълзи. — Наистина. А сега спи. Спи.

Най-после, след няколко неспокойни минути той се отпусна в лек сън. Тя се надяваше, че ще заспи дълбоко, за да се откъсне за малко от жестоката действителност.

Следващите два часа Били прекара в кухнята, лазейки на четири крака, докато изчисти всичко. Отначало бе потресена от опустошението, царящо там, но веднага се зае за работа. Докато се мъчеше да открие всяко парченце счупено стъкло, всяко късче и трохичка от пръснатите картофи и хляб, горещо се молеше. „Скъпи Боже, нека Матю отново да прогледне — умоляваше тя. — Той има толкова голям талант. Не му го отнемай.“

Когато свърши в кухнята, отиде до телефона и се обади на сестра си.

— Анди? Аз съм.

Тя отчаяно сподели всичко, което се беше случило. Споделяше това с единствения ѝ останал близък човек от семейството.

— Но, Анди, нашата баба никога не бе реагирала така яростно след подобен инцидент. В какъв смисъл различно? Искаш да кажеш, защото беше по-стара ли?... Но какво значение има, че е мъж?... О!... Да, възможно е да се е почувствал глупаво пред мен. Мислиш ли, че може наистина да го интересувам?

Точно в този момент Матю беше дошъл достатъчно близо, за да чуе тихия ѝ разговор по телефона. След събуждането си беше тръгнал да я търси и да ѝ се извини отново за отвратителното си държане. Острият му слух долови ясно следващите ѝ думи.

— О, Анди, толкова ми е мъчно за него. А се почувствах така безпомощна, задето не бях по-силна, за да му помогна.

Матю замръзна. Кръвта му сякаш се бе вледенила и сърцето му почти спря да бие. Вцепенен, се обърна и тръгна обратно към леглото си. Искаше му се да не беше чул как Били изказва съжаление към него. С цялото си сърце и душа желаше да умре точно в същия момент. Искаше много повече от нея. Сега го разбра. Чувстваше, че започва да я обича. Ако беше останал още един миг, щеше да чуе и края на разговора ѝ. От него сърцето му щеше да запее, а не да се свива и крее от мъка:

— Да, да — развълнувано се обади тя. — Знам, че хората с недъзи не искат съжаление. И аз не го съжалявам. Но, Анди, струва ми се, че чувствам много повече от това. — Тя се поколеба за момент, преди да продължи: — Анди, мисля, че се влюбвам в него.

6.

Той лежеше в хладната и тъмна стая с парализирани чувства, а мозъкът му отказваше да действа. Сякаш почти беше уловил надеждата и после я гледаше как тя се разбива в тъмния планински склон. Вълна от ярост започна да се надига в него. Проклет глупак, укоряваше се той. Знаеше, че не трябва да се доверява на чувствата си там, където е замесена жена. Нима не се беше поучил от миналия си опит? Знаеше, че съжалението е просто синоним на милосърдие. Той не се нуждаеше от милосърдие, нали винаги сам се бе грижил за себе си? Нали винаги сам се бе справял с всичко? Не се нуждаеше от никого. Особено от жена. По-специално, от Били Теодор!

Овладейвайки се с мъка, той си състави план да се отърве от нея веднъж завинаги. Ще направи живота ѝ такъв ад, че тя с удоволствие ще си вдигне багажа и ще замине. Да го остави на спокойствие. Или завинаги без капчица спокойствие, обаждаше се вътрешният му измъчен глас. Той се помъчи да отблъсне тази тревожна мисъл. Болеше го. Страшно го болеше! Животът без Били щеше да бъде празен и безсмислен. Но той не можеше да приеме съжаление от нея. Не и от гордата независима, борбена Били. Това би било непоносимо страдание, реши го и хладнокръвно се зае да прилага плана си в действие.

— Били? Били! Къде си, по дяволите? Искам малко чист въздух.

Били се втурна в стаята.

— Какво има, Матю? Тук съм. Навън ли искаш да излезеш?

— Единствено там има чист въздух. — Той започна да души с презрителен вид. — Тази къща вони като кръчма.

Тя знаеше, че не е така. Беше изтъркала пода на кухнята с препарат с боров аромат и ако не нещо друго, то поне стаите миришеха на гора. Но нямаше намерение да спори с него. Предположи, че все още е разстроен от инцидента. Видя как той се отпусна на колене край леглото и започна да опипва наоколо.

— Да ти помогна ли с нещо?

— Опитвам се да открия обувките си — развика се той. — Никак не бих се учудил, ако си ги скрила от мен.

— Е, хайде, защо ще го правя? — попита тя, без да се улавя на въдицата му. Огледа се наоколо и съзря обувките му зад един стол. Отиде да ги вземе и се върна до него. — Протегни си ръцете. Ето ги.

Той ги грабна от нея и ги нахлузи на краката си, преди да се изправи от килима.

— Е, ще тръгваме ли или не?

— Разбира се! — Гласът на Били беше спокоен и тя му предложи ръката си. Нужни ѝ бяха свръхчовешки усилия да се владее при тази негова грубост. Той ѝ крещеше, сякаш тя беше виновна, и от това я болеше.

Матю почувства, че тялото ѝ е напрегнато. Въздържа се, реши той. Трябваше достатъчно да я влуди, за да си тръгне.

— Заведи ме до градината със скалите при хълма. Джек монтира найлоново въже, за да ме насочва. Така мога да вървя сам... без да ми досаждаш.

Били започна бързо да премигва, за да не потекат сълзи от очите ѝ. Защо се държеше така жестоко? Искаше единствено да му помогне. Без да каже дума, тя го заведе до пътеката и постави ръката му на найлоновото въже. Той се нервираше, че тя не се отдалечи веднага. Но Били не обърна внимание на мърморенето му; очите ѝ бяха приковани от невероятната красота на природата надолу и отсреща, до следващия планински връх.

— Изгледът е просто великолепен, Матю. Да ти го опиша ли?

Думите ѝ го смутиха. Разбра, че бе забравила за своето безсилие и гняв.

— Не! — развика се той. — Имам много добра памет. Знам какво виждаш. — После му хрумна нещо ново. — Не си мисли, че ще губим ценно време да се превъзнасяш. Ще те поизпитам, докато сме тук. — Той нито предлагаше, нито придумваше. В гласа му се съдържала само метални нотки на заповед.

Решила да отстъпи пред него, без каквито и да е спорове, тя отвърна простичко:

— Както желаш.

Той безмилостно продължаваше. Но една част в него му даваше да разбере, че това, което трябваше да бъде сърцето му, го болеше така,

сякаш щеше да се скъса. Защо тя не кажеше просто: „Върви по дяволите!“ и да си отиде, ядосваше се той. Не му харесваше да я наранява, както сега се опитва ще да го направи.

— Да предположим, че имаш оскъдно оборудване, но се стремиш да направиш най-добрата си работа. Харесваш изгледа на запад, но искаш да смекчиш остротата на снимката. Как ще постъпиш?

На лицето ѝ имаше усмивка, когато отговори:

— Ще намажа с тънък пласт вазелин външната страна на обектива. Ако нямам такъв, може да използвам прозрачен гланц за устни.

Без да се колебае, той ѝ даде друга задача:

— Искаш да направиш снимка на жена. Тя е по-възрастна, а ти искаш да подчертаеш нейните черти, да ги смекчиш и хич не ми казвай, че пак би използвала гланц за устни — озъби ѝ се. — Казах да смекчиш, а не да замъглиш.

— Бих сложила парче прозрачен найлон върху целия обектив. — Нима я разпитваше за неща, които беше публикувал в своите книги? — чудеше се тя. Оттам беше научила всичко това.

— Искаш да осветиш твоя обект отзад. Нямах лампи или рефлектори. Тогава?

За момент тя не проговори, обмисляйки. После радостно щракна с пръсти.

— Ще разположа обекта директно пред слънцето. Така ли е? — Ако можеше за секунда да разпръсне сериозността му, беше сигурна, че ще успее да го измъкне от мрачното му настроение. Но той само изсумтя в отговор.

— Искаш отблясък по някои предмети. Нямах подходящ филтър. Започнала вече да кипи, тя изстреля своя отговор:

— Ще направя такъв от къс алуминизиран екран. И преди да ме попиташ, ако искам само един отрязък с отблясъци, ще пробия дупки в екрана, за да има ясен образ в другите части.

Без да добави нищо повече, Матю се отдалечи. Ръката му се плъзгаше по гладкото водещо въже, докато слизаше по спускащата се надолу скалиста пътечка. Тя го следваше на разстояние, без да откъсва очи от него. Очакваше той да заговори, надявайки се, че лошото му настроение се е разпръснало. Когато той стигна до края на въжетото, тя почувства как и нейните нерви са пред скъсване. Тъкмо се канеше да

му проговори, когато той ѝ хвърли през рамо поглед, изпълнен с ненавист, и рязко рече:

— Мислиш си, че знаеш твърде много. И двамата разбираме, че всички тия мои въпроси са любителски трикове. Сега да видим как можеш да се справиш с някои професионални проблеми. — С едната си ръка пусна въжето и протегна другата, за да се хване за стъблото на огромно дърво вдясно от него.

— Матю, внимавай. Застанал си много близо до ръба и пред теб няма преграда.

— Това ми е известно, мис Теодор. — Гласът му беше преизпълнен със сарказъм. — Без съмнение смяташ, че няма да скоча, нали? — Тъй като тя не отговори, той нанесе последния си удар: — Не, мис Теодор, смятам да продължа да живея... затова мога да направя живота ти непоносим. Ще трябва да работиш за повече от десетима стажанти. — Той забиваше ноктите си в кората на дървото, докато болката стана непоносима. Безмълвно пожела тя да си замине.

— Матю — прошепна тя, — защо се държиш така?

— Ако не ти харесва, нали знаеш какво можеш да направиш? — Постара се гласът му да прозвучи студено.

— Но аз не искам да те оставя, Матю — умоляваше го тя. — Обещах да остана. Искам да ти помагам.

Ето го отново — „съжалението“! Той повече не можеше да издържи. Без да мисли, се обърна с лице към нея:

— По дяволите, не ми трябва твоята помощ. Такава проклета филантропка, изпълнена с превзето състрадание, е последното нещо, което аз...

— Матю!

Изведнъж хълмовете закънтяха от ужасените писъци на Били при вида на мъчителната борба на Матю. Той беше забравил, че един сляп човек никога не бива да сменя рязко посоката си; това често води до загуба на равновесие. Ръцете на Матю се размахаха във въздуха и краката му се подхлъзнаха над ръба на скалата. Като по чудо той успя да се метне с тялото си напред и се хвана за един от корените на чворестото дърво. В същия момент усети как силните ръце на Били го улавят за подмишниците.

— Матю! Дръж се — умоляваше го тя. — Хванала съм те. Няма да те изпусна.

Мисълта, че Били се е хвърлила напред с риск за живота си по отвесния скалист планински склон, извика в съзнанието му ужасна картина. Не биваше да позволи това да се случи, независимо какво щеше да стане с него. Тя му беше твърде скъпа, за да я остави да умре. Той я обичаше. Събирайки всички свои сили, започна бавно и мъчително да се изтегля към безопасно място. Били не го пускаше, заклешила се с тяло и крака край дървото.

— Помогни ми, Матю. Моля те, помогни ми колкото можеш. Не искам да те загубя. — Неистовите молби на Били му даваха сили да продължава.

Той пое дълбоко дъх, заби нокти и раздра ръцете си, търсейки опора за хващане около корените на дървото. Когато се изтласка достатъчно нагоре, метна десния си крак встрани и успя да налучка опора близо до върха. С едно силно дръпване Били го метна напред и той се строполи върху нея. Останали без дъх, те дишаха тежко, вкопчени здраво един в друг, потръпвайки от ужас. Едва тогава обърканите им мозъци осъзнаха докрай истинската опасност.

Били обгръщаше кръста му с двете си ръце и го крепеше така, сякаш той щеше отново да се изплъзне.

— О, скъпи! Боже, благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти... — Прекъсна замаяната си благодарствена молитва. — Матю — извика, — ти можеше да загинеш. — Тя се разтърси в конвулсии. Сълзи потекоха по бледите ѝ бузи и слепнаха обърканите ѝ къдрици.

Той се размърда, повдигайки тежестта си от потрепващото ѝ тяло, но тя продължи да държи здраво кръста му и трескаво поглаждаше широкия му гръб. Той я притисна плътно до себе си и зарови лице в косата ѝ, усещайки как сълзите ѝ мокрят лепкавата му кожа.

— Бяхме на косъм, момичето ми. Ти спаси живота ми.

— Моят живот нямаше да има никакъв смисъл без теб — задавено рече тя, целувайки клепачите, носа, устата му.

Нейните искрени думи разчупиха и последната бариера пред емоционалната му сдържаност. Той обгърна нежно лицето ѝ с грапавите си длани. Макар че не виждаше, очите му се замъглиха от желание и блеснаха от напирещите сълзи. Изведнъж откри, че има сърце и че е готов да го отдаде на Били. Обичаше я. Сега го осъзнаваше с цялото си същество.

Но ти не можеш да заявиш любовта си, предупреждаваше го мрачната му половина. Какво можеш да й предложиш, освен живот, изпълнен с несигурност и слугуване? Не, реши той. Не можеше да каже на Били, че я обича. Беше сляп и тя го съжаляваше. Но ако това беше всичко, което тя можеше да му даде точно сега, той с благодарност би го приел.

— Нуждая се от теб, Били. Господи, колко те желая.

Сърцето й преля от чувства при неговите думи. Знаеше какво му струваше да изрече гласно тази молба. Той страшно мразеше да си признае, че се нуждае от някого. А тя го обичаше толкова много, че би направила всичко възможно, за да остане при него, макар че не вярваше той да се обвърже истински с нея. Знаеше, че веднага щом той си възвърне зрението, те ще се разделят и всеки ще тръгне по своя път. Но докато беше възможно, тя щеше да го пази — да го пази от опасности, и щеше да му даде любовта си.

— Аз също се нуждаю от теб, Матю.

Той я целуна с нарастваща жажда. Притисна я силно до тялото си и потъна в нейната сладост, пиейки от устните и езика й, докато едва не му премалая от желание. Поне за малко тя ще бъде негова, в полуда си мислеше той.

Били чувстваше как сърцето му трескаво бие до гърдите й. Притисна се до него и бедрата й започнаха да се извиват. Сълзите й отмиха и последните остатъци от преживяния страх и тялото й пламна от страст. Когато усети ръцете му да се движат бързо по гърба й, притегляйки я още повече към себе си, с една последна въздишка тя напълно се предаде.

— Хайде да вървим у дома, сладка моя. — Пламенната му молба сякаш изгори устните й. Всяка дрезгаво изречена дума й даваше надежда за бъдещето.

Когато стигнаха до спалнята му, започнаха един друг да се разсъбличат.

— Да се изкъпем най-напред. — Били изведнъж почувства свян. — Толкова сме мръсни.

Той нежно се усмихна.

— Навярно ще бъде много забавно — отвърна той, мъркайки, докато разкопчаваше ризата й над шортите. Когато пръстите му се плъзнаха леко по голия й корем, тя пое въздух и се разсмя. Той натисна

по-силно и пъхна ръцете си под ластика. За момент желанието отстъпи настрана и мозъкът му се проясни. Запита се дали тя използва противозачатъчни средства. Естествено не искаше да я обременява с дете. Не желаше дори да си помисли да я обвързва със сляп съпруг. Премести ръцете си и ги сложи на раменете ѝ. — Вземаш ли предпазни средства, сладка моя Били?

Тихият му въпрос предизвика смесена реакция от страна на Били. Лицето ѝ леко се напрегна, издаващо вътрешната ѝ борба. Сърцето ѝ подсказа, че той просто изразява загриженост за самата нея. А логическата ѝ същност добави, че той просто не иска да рискува с отговорността за едно дете. Усмехнато пропъди съмненията си. Никога нямаше да му каже какво щастие ще бъде за нея, ако един ден те двамата имат дете.

— Трябва да се кача горе. Защо не си вземеш първо душ? Ще се върна след няколко минути. — Изплъзна се от ръцете му и излезе. Скоро чу как той приготвя водата си в банята.

Когато се върна, Матю вече лежеше в леглото. Син чаршаф беше внимателно опънат върху тялото му. Силната му дясна ръка беше праметната върху очите, лявата лежеше край тялото му.

— Много бързо свърши — прошепна тя.

Той се прокашля.

— Не исках да използвам всичката топла вода, мила. — Всъщност беше решил да не избързва. Къпането заедно беше прекалено интимно, мислеше си той. Най-напред те трябваше да се открият един друг.

Сърцето на Били затупка по-силно. Трогна я неговата деликатност. Ако знаеше, че тя никога не е имала удоволствието да споделя банята си с мъж, щеше още повече да оцени нейната благодарност. Смъкна халата от раменете си и завъртя крана на душа. Все пак я смущаваше, призна си тя, да знае, че той е в съседната стая. Не беше затворила вратата. Струваше ѝ се важно да има някаква връзка между тях, докато тя се приготвеше да се любят.

Вдигнатите ѝ къдрици бяха влажни, когато свърши с къпането. В запотеното огледало виждаше как се вият около лицето ѝ. След като се подсуши, нанесе по тялото си лосион докато всеки сантиметър от кожата ѝ стана мек като коприна и тя бе обгърната от неповторимото благоухание, което сестра ѝ беше прибавила към крема. Без да мисли,

започна да облича халата си, после се спря. Ще отиде при него без всякакви задръжки, реши и метна атлаzenia халат на един стол в ъгъла.

Тя тръгна към леглото му и застана тихо отстрани.

— Аз съм... аз съм тук, Матю.

Той отметна чаршафа и отмести краката си, като седна, но все още, без да я докосва.

— Беше удоволствие да те слушам — нежно рече той. — Въображението ми доста се измъчи. — Подуши въздуха. — Усещам „Образът“ все по-силно с всяка измината секунда.

Малко смутена от неговото заявление, тя се огледа наоколо.

— Тук е толкова тъмно, Матю. Спуснал си всички завеси. Имаш ли нещо против, ако запаля една лампа?

— Предпочитам да не го правиш, Били.

— Но аз искам да те виждам. — Гласът ѝ потрепери от признанието му.

Дълбока въздишка се изтръгна от него.

— А аз бих дал дясната си ръка, за да те видя, мила, но не мога.

Извинението замръзна в гърлото на Били. Как можа да бъде толкова невнимателна?

Той чу приглушения ѝ стон и пипнешком намери ръцете ѝ стискайки ги със силните си пръсти.

— Всичко е наред, сладка моя. Знам, че не искаше да ме разстроиш. Но ми се иска да бъдем приблизително при равни условия. Всъщност не знам какво може да се получи разбираш ли — призна той, — това ще ми бъде за първи път гласът му звучеше почти свенливо.

Сърцето на Били веднага се изпълни с топлина към него той се чувстваше неуверен, защото беше сляп. Нима не разбираше, че това нямаше никакво значение за нея? И как това би повлияло на способността му да се люби? Нима любовният акт не се извършваше почти винаги на тъмно? Но разбра, че той се чувства несигурен. И навярно причината за това беше, че от катастрофата насам не беше спал с жена нежно стисна пръстите му, за да му вдъхне увереност.

— Донякъде и за мен ще бъде за първи път.

— Никога ли не си спала с мъж, Били? — Въпросът му беше по-скоро за да я успокои, а не за да задоволи любопитството си, макар че му се искаше това да е възможно.

— Беше много отдавна — откровено каза тя. — Въпреки че можех да намеря време за това, сякаш никога нямах желание след един пръв и последен опит в колежа. — Добре си спомняше краткотрайната си връзка със студент последна година, когато беше първокурсничка. Всичко беше наред, но щом се наложи да помогне на майка си, тя напусна колежа и започна да работи. Онзи младеж просто изчезна от живота ѝ.

— Ще бъда много внимателен с теб — обеща той, като приближи пръстите ѝ до топлите си устни и целуна всяко тяхно връхче.

— И аз ще бъда много внимателна с теб — нежно отвърна тя. За цял живот, ако ми позволиш — обеща безмълвно.

— Искам да те гледам, сладка моя. Но ще трябва да използвам само осезанието си. Не се стеснявай, мила. За това мисля непрекъснато още от момента, когато опипах лицето ти в онзи първи ден. Знам, че навярно си много красива. Нека да пия до насита чрез моето докосване и моите устни, и моето тяло. Толкова искам това. — Гласът му потреперваше от желание. Беше изпълнен с трепетно предвкушване на това ново приключение в любовния акт. — Може да отнеме часове — дрезгаво завърши той.

Тя усети как топлината на предупредителните му думи прониква през крайниците ѝ и после лумва като огън в цялото ѝ тяло. Смеейки се нервно, отстъпи назад, когато той се изправи на крака.

— Може да се наложи да четем постепенно, глава по глава, Матю. Възможно е да не успееш да ме прочетеш наведнъж. — Вдигна длани към лицето му и почувства твърдите му гъвкави устни.

— Сразен съм. — Той покри ръцете ѝ със своята и ги вдигна една по една, за да остави гореща и влажна целувка върху дланите ѝ. Във всяка целувка се съдържаха обещание, обещание за бъдещето. Когато мина с езика си по меката ѝ плът, проследявайки линията на любовта, обещанието сякаш беше запечатано. — Започваме. — Изключително нежно прокара длани по протегнатите ѝ ръце до косата. Напипвайки горната част на кока, намери фибите и разпусна копирените ѝ коси като лек облак около раменете. — Най-отгоре!

Пръстите му минаха през къдриците ѝ от челото до темето, после надолу до самите краища, които се виеха съблазняващо около ръцете му.

— Косата ви е много секси, лейди. — Гласът му беше като топъл, шепнещ бриз, галец бузата ѝ.

— Тя е естествено къдрава. — Били чувстваше, сякаш цялото ѝ тяло иска да се извие като къдрица около него.

— Значи не е накъдрена, а? — Усети, че той пак се усмихва. Закачаше се с нея през първите им стъпки към интимността. Тя също можеше да се държи не по-лошо.

— Няма нищо изкуствено — каза тя, смеейки се щастливо. — Каквото усетиш, това ще получиш.

— Не мога да чакам! — Ръцете му докосваха лицето ѝ и той страстно въздъхна. — О, какво не бих дал, за да видя тези котешки очи. Обзалагам се, че можеш да хипнотизираш.

— Най-важното е, че мога да виждам в тъмното.

— Но не и ако те подлудя от страст — многозначително я опроверга той. — И не така, както имам намерение да те видя, бебчо. — Тогава я целуна с такава сила и плам, че я остави без дъх и както беше предсказал, тя стоеше с омекнали колене и затворени очи. Полюляваше се, опряна до гърдите му, обвита в кадифени къдрици, и двамата въздъхнаха рязко, разтърсени от съприкосновението. Матю трудно овладяваше неудържимата си жажда за нея. Беше решил да не залъгва Били или самия себе си при тази първа близост. Поглади с хладните си длани гъвкавите ѝ ръце чак до пръстите. Там докосна всеки от прекрасните ѝ пръсти нагоре и надолу. Усещаше, чуваше и почти вкусваше сладкия ѝ ускорен дъх; всеки път, когато вдишваше, зърната на гърдите ѝ се докосваха до неговия гръден кош и дразнеха сетивата му. Той искаше — не, той трябваше да почувства гърдите ѝ в ръцете си, в устата си.

С леки милувки премести ръцете си на талията ѝ, разучавайки заобления ѝ ханш, кръста ѝ, изправения ѝ гръбнак. Привлече ръцете ѝ около врата си и почувства как пръстите ѝ се преплитат в сухата му вълниста коса. Той бавно придвижи ръцете си отстрани и нагоре по тялото ѝ и дланите му започнаха нежно да галят твърдите ѝ гърди отначало отстрани. Палците му се въртяха в шеметни кръгчета и се промъкваша все по-близо до целта. И когато пръстите му се докоснаха до тази цел, той усети как от тялото на Били се изтръгна въздишка. Сякаш я беше стиснал в силна прегръдка, но всъщност той едва я докосваше като с перце.

— Прекрасна си, Били. — Обсипа я с хиляди малки изгарящи целувки. — Не мога да повярвам колко си красива. Твърда. Гладка. Толкова топла. — Чувстваше промяната в зърната ѝ, всяко започваше да става твърдо от желание. Мекотата на заобикалящите ги ареоли беше по-ясно изразена, когато той нежно изви всяка пъпка между пръстите си. — Толкова съвършена — прошепна той, навеждайки глава, за да поеме кръглото връхче с устни. Но Били намери сили да помръдне встрани в този момент, за да може тя да проведе своето собствено проучване.

— Сега е мой ред. — Беше задъхана. — Още една минута и ще забравя какво искам да направя.

— Бих ти напомнил, мила. — Нежният му укор само засили намерението ѝ да прави каквото си иска.

— Започвам най-отгоре, еротично чудо! — прошепна Били. Той въздъхна, но нищо не каза, съгласен да чака момента, за да продължи гальовните си ласки по тялото ѝ. С треперещи пръсти тя поглади гъстата му коса. После надолу проследи правите, ясно очертани вежди, припомняйки си, без да поглежда, тъмните искрящи очи под тях. Погали гладко избръснатите му бузи и намери гънките от носа към устата. Езикът близна изгарящо върховете на пръстите ѝ. Леко притягане на ръцете му отстрани я приближи по-плътно и тя вдигна уста към неговата и смело го целуна. Сърцето му веднага заби лудешки до едрата ѝ гръд. Тя инстинктивно притисна по-силно устните си до неговите, езиците им буйно се преплетоха и после се отдръпна. И двамата дишаха тежко от лумналата страст.

Беше ѝ трудно да продължи. Но тя искаше това. Чувствителните ѝ пръсти минаха по раменете му и се преместиха отпред. Всяка нейна пора се наслаждаваше на нови открития; космите по гърдите му сякаш бяха мек килим, когато ги погали. Изведнъж Матю потръпна, откликвайки несъзнателно при докосването ѝ на плоските му твърди гръдни зърна. Беше очарована, като разбра, че нейният допир също му въздейства. Ала скритият ѝ възторг беше краткотраен.

— Усмиваш ли се, мис Теодор?

— Май си съвсем сигурен, мистър Дънкан! — После бе принудена да се залюлее към него, заравяйки лице в широките му мускулести гърди, когато той бързо ѝ отвърна със същите движения.

В отговор тя допря устни до гърдите му и изведнъж захапа възбудените му зърна. Реакцията му беше мигновена. Той я сграбчи през кръста и прегъвайки колене, я вдигна високо пред себе си, като зарови лице между гладките ѝ гърди.

— Тази игра е за двама, сладка моя — дрезгаво прошепна той в момента, преди да поеме гръдното ѝ зърно с устни и веднага я възпламени.

Нейният вик на екстаз разпали огън в слабините му; тя чувстваше между дългите си крака неговата възбуденост, устремена към топлота и утеха. Умоляващо стенание се изтръгна от него и тя притисна главата му плътно до гърдите си, подтиквайки го към следващото хълмче на страстта.

След като я нацелува до насита, Матю нежно я положи върху леглото и се пъкна до нея. Ръцете и устните му не се откъсваха от кожата ѝ. С нарастващо вълнение масажираше и проучваше. Устните му следваха ръцете при откриването на тънката ѝ талия и гъвкавия заоблен корем; после пръстите му стигнаха мекия триъгълник отдолу — крайната цел на ненаситната му жажда.

Тя трепереше в ръцете му и неволно повдигаше таза си.

— Матю? — Гласът ѝ беше напрегнат.

Той я целуна с такава страст, че Били се задъха и не можеше нищо друго да изрече.

— Трябва да си търпелива с мен, любима. Аз бавно чета. Дори още не съм свършил първа глава. — За да подчертае трудната си задача, той продължи изследователското си пътешествие по заоблените ѝ хълбоци, притискайки я по-плътно, преди да премине към бедрата ѝ. С едно възпламеняващо докосване разтвори краката ѝ и раздражни вътрешната страна на бедрата. Когато най-после тя беше готова за неговото придвижване към овлажнелия ѝ център, вместо това, дланите му се отправиха надолу към свитите пръсти на краката ѝ. Гърдите му се притискаха до костите на хълбоците ѝ. Той чувстваше как еротичното извиване на таза ѝ става все по-настойчиво. — Кожата ти е гладка като коприна, Били. Ти си мека като котенце.

Възбудена и вече обмисляща как телесно да го нарани, тя изсъска в отговор:

— Напомни ми да ти предложи курс по скоростно четене за в бъдеще. — Подсили думите си като страстно заби нокти в изпъкналите

мускули на изопнатия му гръб.

От него се раздаде нисък стон на възбуда.

— Мисля, че котенцето току-що се превърна в тигрица. — Преди тя да отвърне, той с докосване проникна в разпалената ѝ сладост. — Край на първа глава, моя скъпа. Сега стигаме до вълнуващата част. — Настоячиво я водеше към връхната точка. Тя загуби всякаква способност да говори, ала той продължаваше с упойващи любовни слова. — Отвори се за мен, моя мила, нека да усетя твоята топлина. Нека да разбере твоя отклик с всички мои сетива. Докосни ме. Искам да почувствам какво чувстваш ти.

Тя не можеше да остане неподвижна дори ако животът ѝ зависеше от това и той го знаеше. Непогрешимо го намери и нейната въздишка се сля с неговия стон на наслада, когато той се надигна от нейното докосване. Думите „обичам те“ едва не се изплъзнаха от устните ѝ, но тя ги запечата в сърцето си, като отвърна на яростната му целувка. Бедрата ѝ се поклащаха срещу него; скоро щеше да достигне кулминационната си точка. Той усети, че тя вече не може да се владее.

— Ела с мен до едно потайно място, Били. Там никой не е ходил досега. Надникни в себе си. Надникни в мен.

Тя докосна клепачите му, които се затвориха и затулиха мислите му от външния свят.

— Какво виждаш, Матю? — прошепна тия думи край ухото му, докосвайки месестата му част с езика си. Устните ѝ потрепваха.

Той обърна лицето си към устните ѝ.

— Виждам място, изпълнено със светлина. — Придвижи се над нея и разтвори краката ѝ, за да го поеме тя. — Но трябва още да се приближа, за да ти кажа повече, любима.

Тя безмълвно го прие, притегляйки го дълбоко в себе си. Блажената му въздишка накара сърцето ѝ да потръпне; движенията му я изпълваха с наслада.

— О, сладка моя! — възкликна той, споделяйки видението си с нея. — Всеки миг става все по-ясно. Виждам красива висока жена, обкръжена от фойерверки. От тях кожата ѝ искри, в очите ѝ блестят отражения от светлината. — Леко засили скоростта на своите тласъци и Били затвори очи, за да види словесната му картина в бурния си мозък. — Виждам мъж, който я притиска до себе си. Тя вдига ръце над облака от коси, посягайки към звездите. Всеки път, когато докосне

звезда, тя величествено избухва. Погледни небето около тях, Били. Виждаш ли ракетите? Виждаш ли как се пръсват във възхитителна дъга от искряща светлина и се изливат като водопад от гореща жарава? — Тя тихо стенеше. Това беше единственият отговор, на който бе способна. Той се движеше в нея със сила и мощ, помитащи вихрените ѝ чувства сякаш отвъд вселената. Почувства пулсиращото ѝ освобождаване, усети как тя потръпва под неговото тяло. — О, мила! — прошепна дрезгаво Матю. — Сега! Сега! Виждаш ли огнените колела на фойерверките? Ракетите? Те експлодират. Ние експлодираме! — Той настръхна и извика ликуващо: — О, господи! Толкова е прекрасно! Ти си толкова прекрасна! Моя скъпа Били. Мое скъпо момиче.

Когато рухна над потрепващото ѝ тяло, Били погали лъсналата му от пот кожа с отпуснатите си ръце. Тя му напяваше нещо. Не беше в състояние да проговори. Това беше най-съвършеното преживяване в досегашния ѝ живот.

Той се търкулна край нея, настанявайки я удобно в ръцете си. Държеше я плътно до повдигащите му се гърди. Тя го обви с ръце около кръста и заситена, лежеше върху сърцето му, вслушваща се с цялото си тяло в уталожващото пулсиране, докато двамата бавно и леко се спускаха обратно на земята. Чувстваше как любовта напирва в гърдите ѝ, но трябваше да сдържа думите, които така ужасно много искаше да изрече. Знаеше, че никога не трябва да изразява гласно своята любов. Поне докато той не променеше решението си да не иска тя да се обвързва с него. Да можеше само да промени решението си!

Сгушвайки се по-близо, Били довери чувствата си само на сърцето си. Ще остане при него, ще го обича докогато може и ще си тръгне, щом той ѝ каже, че всичко е свършило. Усети как по бузата ѝ се плъзва сълза и я избърса, осъзнавайки изведнъж, че вече никога няма да бъде същата. Но междувременно щеше да събере спомени от преживявания, стигащи ѝ за цял живот.

Матю усети, че тя потръпва и притегли, чаршафа отгоре им. Нежно притискайки я до себе си, целуна челото ѝ и после нежно прошепна:

— Знаех си, че с теб ще предизвикаме фойерверки, бебчо. — Доволната му усмивка предизвика дяволчето в нея.

— Представлението си го биваше, признавам. Но всъщност ти възпламени гигантската ракета — подразни го тя лукаво.

Той я ощипа по задните части и се изхили на нейната разпуснатост. После я притисна над цялото си тяло в задушаваша прегръдка. Как обичаше тази жена! Но не искаше дори да си помисли да ѝ го каже. Вместо това, изръмжа уместен отговор на нейната забележка:

— Това е, защото ти запали моя фитил така, както никоя друга жена на света.

Той беше напълно завладян от нейния отклик. Тя не се разсърди от закачката му. Просто започна да атакува неговите сетива, което го остави, много по-късно, напълно изтощен и съвсем преситен. Просто дишаше тежко, на пресекулки, когато можа най-сетне да проговори.

— Ох! Бисът беше дори по-добър от първото представление. Не мога да повярвам... и то толкова скоро!

— Това лесно може да се обясни. — Тя тихо се засмя. — Когато се допирам до нещо така великолепно като теб, скъпи, непременно ще има страхотна експлозия!

Той силно притисна в прегръдките си заситеното ѝ тяло. Почти нямаше сили да ѝ отговори.

— Точно това казах, сладка моя, фойерверки в голям мащаб.
После и двамата потънаха в дълбок сън.

7.

След нощта на омайващи открития Били се събуди за новия прекрасен ден. Стаята беше все още в сумрак от спуснатите завеси, но тя чуваше чуруликането на птиците, възпяващи слънцето. Реши, че това ще бъде нейната лична мелодия на любовта. Пеещите птички винаги щяха да ѝ напомнят за този момент с Матю.

Съвсем леко се поизмести, за да се любува на спящия мъж до нея. Беше благодарна за тренираното си умение да наблюдава, защото запаметяваше и най-малката подробност от чудесното му лице. Тази сутрин той изглежда с десет години по-млад, мислеше си тя. Ако продължават да се занимават с това, което правиха цяла нощ, следващата седмица той би заприличал на юноша! Не осъзна, че от тихия ѝ смях мина лек дъх по кожата му и сърцето му се стопли.

Крадешком той премести ръката си така, че да хване шепа нежна плът в стоманената си хватка.

— Какво правиш, звездичке моя?

Тя смутено се разсмя, но намери предизвикателен отговор:

— Обмислям как да те разположа за фотографите, които ми обеща да ти направя — отвърна, като погали смело гърдите му и направи кръгче около пъпа му с пръсти.

Той се усмихна и се отдръпна от нейното гъделичкане.

— Това, което обмисляш, не би могло да стане за обложка на никоя от моите книги.

— Да не би сега да четеш мисли? — Завря глава в гърдите му и си го върна, задето бе надхитрил изучаващите ѝ пръсти той силно изохка и веднага вмъкна ръката си между телата им, за да си го върне. В отговор тя потръпна и дяволита усмивка се появи на устните му.

— Като те слушам — дрезгаво прошепна той, — ти си мислиш за постери със сексапилни мацета и супермени. — Внимателно я обърна по гръб върху възглавниците, показвайки ѝ, че и той участва в нейното въображение. — Признай си.

— Нищо толкова няма да призная — замърка тя, усещайки как сетивата ѝ се палят от неговото докосване. Постепенно всичките и добри намерения се изпариха и тя изобщо не се обезпокои! — Откъде черпиш цялата тази енергия, Матю? Изобщо не приличаш на човек, който все още се възстановява.

— Струва ми се, че съм открил удивително тонизиращо средство — подразни я той. — Нарича се Били, еликсирът чудо. Една сладка лъжица от него и човек се чувства като новороден.

Тогава тя го целуна, докато той още се смееше. Матю изстена от удоволствие от нейната откритост.

— Май започваш да се пристрастяваш, бебчо?

— Може би. — Но сърцето ѝ пееше: Ще остана при теб завинаги. — На кого приличаш? — изведнъж попита тя, жадна да научи всичко за мъжа, когото обича. — На баща си ли приличаш?

Дългите му пръсти, галеци гърдите ѝ, за миг се спряха.

— Никога не съм го познавал. — Гласът му беше нисък и твърд.

— Загубил си го, когато си бил малък ли?

— Не! Той сам се е загубил, когато е разбрал, че съм на път. — Всяка дума беше рязко изречена. Въздъхна и се облегна на възглавниците. Трябваше да се сети, че Били ще иска да научи за детството му. Трябваше да предположи това. Били очевидно беше имала любящо семейство, подкрепящо я през целия и живот. Как да ѝ обясни, как можеше тя да разбере дори частица от кошмара на неговото детство питаше се той.

Били почувства безпокойството му. Със съвсем обикновен тон тя продължи:

— Значи никога не си имал баща. И какво от това? Нямах вина. Разкажи ми за майка си.

От нейния въпрос чертите му сякаш се сковаха.

— Знам името на жената, която ме е родила. Що се отнася до майчинството, е, това типично любящо качество липсваше в случая.

— Какво говориш? — Били почувства ужас и мъка проряза сърцето и.

— Искам да кажа, че съм израснал в приют за момчета. — Ето, изрече го. Тя лежеше тихо до гърдите му, без да промълви дума, и Матю разбра, че няма да го остави, докато не чуе всичко. Джек Гилбърт беше единственият човек на този свят, които знаеше

историята. — Предполагам, че няма да се успокоиш, докато не ти разкажа цялата гадна история, нали?

— Искам да я чуя... ако ти искаш да я споделиш с мен, Матю. — Макар че думите му бяха резки, тя се надяваше, че той ще покаже колко ѝ се доверява. — Ще се отнеса с разбиране към решението ти да не говориш, но ти давам честната си дума, че нищо няма да излезе от мен.

— Ще ми трябва наистина честната ти дума, Били. Навярно си забелязала, че единствената моя биография, която съм оповестил за публикуване, започва с първата ми професионална задача.

— Имаш думата ми, Матю.

Той метна ръка над очите си, проклинайки тихо.

— Всъщност искам само да се закълнеш, че няма да заплачеш и да ми съчувстваш. Ако го направиш, веднага ще млъкна.

— Обещавам — сериозно прошепна тя, надявайки се да спази дадената дума. — Сега можеш ли да ми разкажеш?

Той силно я притисна до сърцето си. Тя чуваше неспокойното му туптене. Бе се развълнувал, преди още да започне.

— Не казвай нищо, Били. Само слушай. Ще направя това само веднъж. — Пое дълбоко дъх и заговори тихо и безстрастно: — Майка ми беше това, което сега се нарича самотна майка. Не е било по нейно желание. Онзи мъж я зарязал и изчезнал. Най-ранните ми спомени са за един друг мъж, който живееше с нея. Беше пияница, на когото доставяше огромно удоволствие да ме рита до припадък. Живуркахме в една бърлога без топла вода в покрайнините на Бронкс. Бях на четири години, когато ме изритаха.

Той лежеше като вцепенен до Били и преживяваше отново своето детство.

— Нали разбираш, по това време тя вече имаше още две деца от този тип. Той отказваше да се оженият, ако тя не се отърве от мен. Така и направи. — Силно потръпна и Били обви ръце около кръста му и го притисна към себе си. — Тя ме заведе в приют за момчета, чиито родители не могат или не искат да ги издържат. Никой от нас не можеше да бъде осиновен, защото според закона, щом родителите пращат поне една пощенска картичка на година, те все още поддържат контакт. Не знам дали онзи пияница изобщо се е оженил за нея, но тя ме изостави и отгледа децата му, макар че беше обещала да ме прибере

обратно. Когато станах на четиринайсет години, избягах и изобщо не се обърнах назад. — Погали нежно рамото на Били. — Край на историята.

— Може ли да задам един въпрос? — Той се съгласи неохотно. — Как си стигнал до Сейнт Луис?

— С пътуване без билет по товарни вагони. Не беше чак толкова лошо, но едно дете трябва да е нащрек по цяла нощ. Не всички скитници се държат като добри разбойници. Някои са гадни копелета, които биха ме разкъсали при първа възможност... или за половин литър евтин алкохол. — Изричаше думите през стиснати зъби, изпълнен с ненавист при спомена за двата пъти, когато го бяха нападнали. Беше се спасил само благодарение на хватките за самозащита, заучени от отракани хлапета в приюта.

Били с мъка сподавяше сълзите си и храбро се мъчеше да спази обещанието си.

— Знаеш ли после какво е станало с майка ти?

— Мъртва е — рязко рече той. Лежеше неподвижен и обмисляше нещо. После отново пое дълбоко въздух, за да успокои гласа си и разказа останалото: — Когато започнаха първите ми професионални успехи, наех частен детектив да я открие. Той я намери — в държавно заведение за душевноболни. Когато получих сведенията му, дори не се замислих. Просто си купих билет за първия полет за щата Ню Йорк. Кой знае защо, сметнах, че тя би се почувствала горда от моите успехи. Надявах се, че срещайки се отново с нея, ще мога някак си да залича всички лоши спомени. — Той въздъхна тежко и мрачно добави: — Но не стана така.

— Какво всъщност се случи? — Били беше крайно напрегната.

— Тя се хвърли в ръцете ми и започна да плаче и да ме целува, като неразбираемо пелтечеше нещо. Непрекъснато бръщолевеше колко много време било минало, питаше защо не съм дошъл по-рано за нея, че не трябвало да ѝ се сърдя, задето е живяла с друг мъж. Молеше да ѝ простя за това, че е пратила сина ми в приют. „Трябваше да живея“ — крещеше ми. Тогава се сетих. Тя ме наричаше Антонио. Не разговаряше със сина си. Мислеше, че съм мъжът, който ме бе създал.

Били безмълвно го прегръщаше, опитвайки се с всички сили да поеме болката му. Когато той свърши разказа си, сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка заради жестоката му несправедлива съдба.

— През целия си живот имах една тайна мечта. — Гласът му беше съвсем тих. — Мечтаех си как един ден ще намеря майка си и тя ще ми каже, че детството ми е било трагична грешка. Че ме е обичала. Че ме е обожавала и никога не е искала да ме пусне. Нямах изобщо никакъв спомен майка ми да ме е целунала или прегърнала, разбираш ли, Били? — Не изчака тя да отговори, а и не очакваше. — А когато отидох да я намеря и тя започна да ме прегръща и целува, помислих си, че всичките ми детски молитви са се сбъднали. — Изсмя се дрезгаво. — Та тя дори не разбра, че съм аз.

— Не се ли опита да ѝ обясниш? — прошепна Били.

— Нямах смисъл. Беше абсолютно побъркана. Лекарите ми казаха, че била така от няколко години. — Гърдите му се повдигаха под главата на Били; шумното му развълнувано дишане сякаш изпълваше цялата стая. — Само ѝ казах, че всичко ще бъде наред и че ѝ прощавам.

— А прости ли ѝ?

— Опитах се — каза той. — Бог ми е свидетел, че се опитах. Кълна се. Но бях насъбрал толкова много горчиви спомени и не съм сигурен дали успях. Скоро след това тя умря. — Изправи се изведнъж, оставяйки Били отново върху възглавницата. — Онази старица... онази непозната жена... все още ме преследва в мислите ми — призна си. — Често се питам от какво е полудяла. Питам се възможно ли е да ме е обичала и дали не е съжалявала за всичко. — Последните му думи едва се чуваха.

Били не можеше повече да спазва обещанието си горещи сълзи закапаха от красивите ѝ очи. Сълзи на мъка и болка се плъзнаха към голата ѝ гърд като безмълвен и неудържим отдушник на чувствата ѝ. Плачеше за детето, което не знаеше какво е баща, ридаше за момчето, което не бе имало свой дом, страдаше за него и най-последно разбра мъжа, когото обичаше. Тя нежно се премести зад неподвижния гръб на Матю, повдигайки възглавниците. После разпери крака край хълбоците му и внимателно го настани в обятията си, ръцете ѝ погалиха раменете и гърдите му, когато той се облегна до нея. Явно все още погълнат от миналото, Матю се отпусна в нейната прегръдка и се сгуши около тялото ѝ. Били силно го притискаше и го обсипваше с хиляди мокри от сълзите ѝ целувки. След малко той се наежи и се

опита да се отдръпне. Неговият стар съдружник — гордостта — явно отново нахлуваше.

— Не искам да ме съжالياваш — извика яростно. — Усещам сълзите ти. По дяволите! Не изпълни обещанието си. Знаех си, че една жена никога не може да удържи на думата си.

Гневното му осъждане на нейната реакция само я накара да го прегърне още по-силно, макар че тя с мъка се владееше.

— По дяволите, Били, пусни ме — викаше той, като се мъчеше неохотно да се освободи. — Няма да го понеса, казах ти. — Но гласът му се задавяше от едва сдържаните чувства и Били продължаваше да го прегръща.

— Шшт, успокой се, Матю — промълви тя. — Най-малко бих желала да те съжالياвам. Изслушай ме, скъпи — шепнеше тя. — Остави ме да те прегръщам. Нека те държа така и да ти говоря.

Не беше нужно дълго да бъде убеждаван, да остане сгушен уютно в нейната топлина. Когато утихна, тя му заговори тихо и нежно.

— Чудесно си се справил сам, Матю — започна тя. — Но когато нещата станат непоносими, добре е човек да сподели болката. Баба ми винаги казваше, че когато двама души се обичат, тяхната обща сила е необикновена. Струва ми се знам какво е имала предвид. Когато двама души са близки помежду си, те стават като добри съдружници. И играят различна роля в различни случаи... или каквото е необходимо, за да се продължи тяхната връзка.

Усети как тялото на Матю започна да се отпуска и да се сгушва по-плътено в нейната прегръдка, докато слушаше тихите ѝ думи.

— Погледни нас двамата — продължи тя. — Когато работим заедно, понякога ти можеш да бъдеш много строг и силен като бащинска фигура. Друг път ние можем да се държим като деца. А сега, след като сподели мъчителните си спомени с мен, мога да изпълня една роля, която е вътре в мен. Мога да бъда като майка. Само за теб, Матю. Мога да те прегърна и с целувка да изтрия болката и да ти кажа, че всичко ще се оправи. — Нежно го погали по гърба и го целуна по косата.

Матю въздъхна и се притисна по-близо до топлината на тялото ѝ. Предаде се на чувството си на отчаяние и нуждата си от утеха. Никога досега през целия си живот не беше изпитвал такава необходимост от закрила. И сега се наслаждаваше на нежните ѝ грижи.

— Някои хора не са толкова силни, какъвто си ти, Матю — шепнеше му тя. Дългата ѝ коса беше паднала напред и забулваше лицето му. — Те са слаби същества. Това, което вършат, не е наказание за някой друг. Хората, които те нараняват, не са направили нищо лошо. Просто при тях липсва силата на характера. И постъпват така, за да оцелеят. Трябва да го разбереш — меко му каза тя. — Преживял си множество болезнени събития, но си станал по-силен. Твоята омраза, чувството, че си изоставен и неудържимото ти желание да достигнеш върховете в своята професия са те направили силен и преодоляващ всичко човек.

Продължи да гали лицето му, опипвайки с пръсти любимите черти в процеждащата се светлина.

— Но сега трябва да се научиш отново да се доверяваш. И да прощаваш. Това няма да те направи по-слаб — побърза да обясни тя. — Омразата те разяжда отвътре, прави те подозрителен към всяка постъпка, към всеки човек. Ако можеш да се избавиш от омразата, аз ти обещавам, че прошката ще ти донесе покой, Матю. Дали ще успееш да го направиш?

Той обви ръце още по-плътно около топлото ѝ тяло и конвулсивно потрепери.

— Ако можеше майка ми да бъде като теб. — Задавяше се от вълнение. — Поне веднъж да беше казала, че ме обича.

Били го притегли силно към гърдите си, опитвайки се да поеме болката му с всяка частица от тялото си.

— Мисля, че те е обичала, Матю — отвърна тя. „И аз те обичам“ — прошепна в себе си.

В този момент Матю заплака. Никога в съзнателния си живот не помнеше да е плакал така. Били продължаваше да прегръща треперещото му, притискащо се тяло. Нежна усмивка изви пълните ѝ устни, докато безмълвно редеше благодарствена молитва. За първи път чрез пречистващите си сълзи Матю можеше да се освободи от болката и разочарованието в своя живот. Знаеше, че по-късно няма да се оправдава смутено за своята реакция — че е загубил борбата. Не, мислеше си тя. Този път той беше спечелил, отново беше намерил пътя към истинските чувства, без да се преструва, без да се възпира. Сега научаваше, че сълзите не са нещо неприлично. Напротив, те

пречистваха и лекуваха сърцето. И след разбирането на тази истина той щеше да бъде като нов човек.

Били не отслаби прегръдката си, макар че той се бе унесъл в сън. Държеше го така, сякаш е дете, дошло при нея от мрачното минало, търсейки лек за своите рани. Изминаха часове, преди той да се размърда в ръцете ѝ. Стреснато подскочи, преди да разбере къде се намира. После отново се отпусна до гладкото ѝ топло тяло.

— Ако сънувам, не ме събуждай, мила. — Думите му бяха сънени и лениви.

Били си представи доволната усмивка на бледото му лице.

— По-добре ли се чувстваш, скъпи?

Изведнъж той се обърна в удобното си гнезденце и я придърпа над себе си, усмихвайки се нежно.

— Да, след като сега разбирам, че ти си ме притискала — с дрезгав глас отвърна той.

— Коя друга в целия свят би останала с часове неподвижна, докато всяка частица от тялото ѝ мъчително се схване само за да ти е удобно? — пошегува се тя и бавно се изтегна над проснатото му тяло.

— Наистина, коя друга? — Матю нежно започна да масажираскованото ѝ от болка тяло. — Ти ме освободи, Били — пламенно прошепна той. — Благодаря ти.

Били беше покъртена от сърдечните му думи. С мъка сдържаше сълзите си на щастие и промълви:

— Ти би направил същото за мен, Матю.

— Сега бих го сторил. Преди това нямаше да знам как да го направя, но ти ме научи на толкова много. И излекува най-мрачната част на душата ми.

Били разбра, че той няма да може да разведри сериозния характер на разговора, затова тя самата се зае с това.

— Ако си наистина толкова благодарен, мистър Дънкан, какво ще кажеш за един омлет по тексаски, за да докажеш благодарността си? Гладна съм.

В отговор той веднага я щипна по заобленото задниче и весело се засмя на молбата ѝ.

— Какво безочливо дете! Как мислиш да стана, когато си легнала върху мен и не ме пускаш? — Тя се въртеше върху голото му тяло, за да се измъкне, а той я притискаше все така здраво.

— Кой кого не пуска? — смееше се тя и се боричкаше игриво.

— Ти естествено разбираш какво ми причиняваш, нали, мила?

Тя изведнъж се усмири, почувствала възбудата му под гъвкавия си корем.

— Ах! Съжалявам за това.

— Аз пък не — прошепна той в ухото ѝ и прокара влажния си език по него. — Точно сега не ми се играе, мила. И нямам нужда от майчински чувства. — Поглади тялото ѝ с еротични движения. От широките му гърди се дочуха леки тътнещи звуци, които отекнаха до тялото на Били. Тя цялата потрепери от надигащата се вълна на желание. — Искам просто любовница, мила. Искам храна за духа си, преди да станем от леглото. Нахрани ме, Били. Подхрани душата ми. Искам да ме обгърнеш с своята топлина.

Любенето беше бавно и съвършено. Били повика целия си женски инстинкт, за да достави удоволствие на Матю — мъжа, когото обичаше, мъжа, който се нуждаеше от живителния ѝ допир поне за известно време. Матю се бе излегнал на възглавниците и сякаш поемаше всяко нежно движение. Не желаше никога да напуска нейната прегръдка. Искаше я за цял живот, но знаеше, че тя ще остане само докато той възвърне зрението си. Ако възвърне зрението си. А когато всичко свърши, той щеше да пази спомени за нея, които да го крепят. Мислеше си за този безвъзвратен момент, докато накрая изобщо престана да мисли и съединявайки се с Били, те двамата едновременно преживяха пълно освобождаване и загубиха всякаква представа за времето.

— Една жена може да умре от глад в тази къща — подразни го Били, докато му помагаше да приготви закуската. — Знаеш ли, че е пет часът следобед?

— Не мога да познавам колко е часът — отговори той стараяйки се да придобие мъченически вид.

— Май ще трябва да се навъртам наоколо, за да ти казвам — обади се Били, като се смееше на кривата му физиономия.

— Това е много основателна причина да си тук. — Самодоволната му усмивка веднага изчезна от красивото му мъжествено лице, когато Били се промъкна зад гърба му и го оципа по задника. — Ей! — извика той. — Заболя ме.

— Заслужаваш си го, задето се правиш на толкова хитър — оплака се тя. — Всъщност служи ти само за да ти казвам колко е часът.

Той мигновено я притисна в мощната си прегръдка и я целуна с неудържима страст. Когато най-последна безкрайна целувка свърши, той прошепна до подпухналите ѝ устни. — За мен времето спира своя ход, щом съм с теб, скъпа.

— И за мен — въздъхна Били, пожелавайки с цялото си сърце времето, докато са заедно, никога да не свършва.

8.

Дните и нощите преминаха в седмици, а отношенията между Матю и Били ставаха все по-прекрасни. И двамата се стремяха да се опознават и да си доставят удоволствие. Докато сутрин лежах заедно, Матю я слушаше да разправя за дръзките им лудории със сестра й Анди и как нейните родители и баба и са се ядосвали заради безразсъдството им, а накрая се смеели на двете малки момиченца с лъвски сърца. Матю се превиваше от смях, докато тя описваше едно от най-хубавите им приключения.

— Елизабет и Анастейзия Мърдок бяха нашите най-големи врагове на един летен лагер. Бях на около единайсет, а Анди — на девет години — разказваше тя. — През втората седмица там Лизърд и Антей — така ги наричахме тайно — посипаха нашите спагети с лютив сос. Изпихме тонове вода, за да потушим пожара! — Заговорнически се разсмя и поклати глава, когато си припомняше откъсването от тяхна страна. — Но им го върнахме тъпкано! На другата нощ, след като бяха заспали, ние с Анди се промъкнахме в тяхната палатка, пълзейки по корем като командоси, и им напълнихме обувките със студени, лигави недоядени спагети, лепкави от соса по тях. — Тя се разсмя. — Да можеше да ги чуеш как пицяха сутринта, когато си напъхаха краката в онези обувки! „Змии! Змии!“ — крещяха те, като се търкаляха от палатката си и от пръстите на краката им висяха спагети. Цял час мина, докато възпитателите укротят лагера.

Матю с удоволствие се смя на нейната история.

— Май доста се гордееш с това приключение.

— Е, не ни хванаха — рече тя. — Скъпите Лизърд и Антей не можеха да ни издадат, защото знаеха, че ние просто им отмъщавахме.

— Значи според закона на джунглата, а?

— Според закона на естествения подбор — съгласи се тя. — Бас държа, че и ти не си бил ангелче. Разкажи ми за най-голямата си пакост.

— Ти би ме халосала с нещо заради накърняването на достойнството на твоя пол — рече той, но вече дяволито се усмихваше при спомена за дните, прекарани на плажа Джоунс Бийч едно лято, когато беше на тринайсет години.

— Хайде, Матю. Признай си. Хилиш се самодоволно, трябва да е било нещо доста непристойно.

— Наистина постъпката не беше никак джентълменска — съгласи се той. — Но все пак момчетата, при които редът се поддържа чрез камшици от жени в черни престилки, понякога трябва да имат отдушник.

Били ахна.

— Наистина ли използваша камшици!

Той поклати глава и се засмя.

— Не! Тогава много се ценеше върбовата пръчка или показалката. Понякога и метърът. Но ни налагаха така, сякаш изтребваха змии. — Поклащайки глава с уважение, той добави: — Наистина хич не си поплюваха, мила. Само като си спомня какъв бой съм ял, задникът ме заболява. Ух!

— Щеше да ми разказваш някаква история — нетърпеливо му напомни тя. — Хайде.

— Няма да ти хареса, скъпа — внимателно рече Матю. Когато тя продължи да настоява, той започна: — Трима от момчетата бяхме неразделни. Жабока, Глигана и аз навсякъде се движехме заедно. Това, което единият не можеше да измисли, другите двама го правеха.

— Какъв беше твоят прякор, Матю?

— Предпочитам да не ти отговоря.

Тя сякаш замръзна от изненада. Нима той наистина се изчерви?

— Сега сме зрели хора, Матю. Сигурно не е бил толкова ужасен.

— Жабока и Глигана ме наричаха Бастуна. — В гласа му се долавяше нотка на смущение.

Били се помъчи да разрови в паметта си някакво лошо значение на това прозвище и нищо не ѝ идваше наум.

— Не разбирам.

Той въздъхна и потупвайки ръката ѝ, сякаш беше бавноразвиващо се дете, обясни внимателно и бавно:

— То беше свързано с доста преждевременното ми възмъжаване.

— О! — И тя почувства, че лицето ѝ стана аленочервено. За да прекъсне неловкото мълчание, Били настоя да ѝ разкаже историята.

— Това, което ще ти разкажа, не е просто детска лудория — предупреди я той. — Беше доста сериозна работа! През лятото нас, момчетата от приюта, ни водеха на плаж. Тримата не ни задоволяваше само да играем волейбол и други подобни скучни игри, затова се отделяхме от общата група, за да си намерим занимание. Вече се интересувах от фотография, а освен това някакъв любител фотограф, дарител на приюта, беше умрял и жена му подари на момчетата цялото му оборудване. Трябваше да се бия с четирима, за да се добера до един стар малък фотоапарат „Кодак“. Намерих остарял филм сред разни вехтории и всички ние се заехме да осъществим своята лудория — изрече той със загадъчно изражение. — Нали разбираш, Жабока, Глигана и аз винаги предварително обмисляхме всичко.

— Планирането е половината от забавлението — съгласи се тя. — Продължавай.

— Е, стигнахме плажа и огледахме района за подходящи обекти. Скоро открихме идеалния район. Беше ивица от ослепителнобял пясък, покрит с разкошни женски тела — всички легнали по корем.

— Какво общо е имало това с останалото?

— Май губиш търпение — пошегува се той и веднага беше наказан с ръгване в рамото. — Всички момичета естествено се печаха на плажа. И за да получат безупречен тен, бяха разкопчали горните части на банските си. Планът беше много прост. Щях бавно да се разположа на около десет фута пред някоя от тях. Жабока и Глигана щяха да се промъкнат от двете страни. После, щом аз подам знак, те щяха да полеят момичето с ледена вода. Тя трябваше да скочи, изпищявайки ужасено, аз щях да щракна снимката и тримата щяхме да побегнем веднага.

Били се опитваше да сдържи напирания ѝ отвътре смях, особено когато долови разбойническия ентузиазъм под невинното изражение на Матю.

— Ама че си бил лош! — каза тя, като се разсмя от все сърце. — Как си останал здрав и читав, та да разказваш за такова възмутително деяние? Бих ти счупила врата, ако ми погодиш такъв номер.

— Как можеха да тичат след нас, когато не бяха облечени? — Той изви глава и се вслушваше в неудържимия ѝ смях, доволен, че е

успял да я разсмее. — Имаше обаче един случай... — Гласът му заглъхна многозначително.

— Какъв? Какъв? — Тя сграбчи ръката му и настойчиво я стисна. Очите ѝ блестяха от любопитство. Да, тя знаеше, че трябва да демонстрира нещо като женска солидарност относно младежките му лудории, но наистина ѝ беше много забавно. — Разкажи ми.

— Добре — съгласи се той със закачлива нотка в гласа си. — Навярно ще си помислиш, че във всеки случай сме си получили заслуженото. Веднъж погодихме нашия номер на една по-възрастна жена — може би на твоите години.

— Много ти благодаря!

— По-късно разбрахме, че е скандинавка — това е съществена подробност от тази история. И така, изпълнихме задачата с обичайната си прецизност, после всичко се обърна с главата надолу. Русата амазонка скочи от плажната си хавлия, ругаейки и крещейки на чужд език, като ни подгони едва ли не до половината път за Ню Йорк. Всъщност тя се залови с Глигана, чийто прякор между другото беше добре подбран, и здравата го натупа. Нали разбираш, хич не се притесняваше, че е по монокини, защото за европейките от много години това беше съвсем нормално. Признавам си, за нас с Жабока беше страхотно, докато се мъчехме да я откъснем от него... за което Глигана изобщо не ни благодари.

— Тя взе ли ти фотоапарата?

— Един добър репортер винаги се добира до своята история и един добър фотограф винаги съхранява образа си — назидателно рече той, като лукаво се подсмиваше. — Може би искаш да узнаеш откъде сме намерили пари, за да проявим филма.

Тя си призна, че е много любопитна да разбере.

— Финансирахме се от кутията с помощи за бедните от църквата до приюта. — Били ахна от тяхната дързост. — Ей, ами че нямаше победни от нас самите — убеждаваше я той.

— Но не и да се вземат църковни пари, за да се проявяват порноснимки — прошепна тя. — Засрами се!

— Не го правех заради себе си — обясни той. — Жабока и Глигана не можеха да видят това, което аз виждах през обектива. Беше заради тях. Снимката беше в главата ми... и все още е — добави той, като потупа с пръст челото си. — А и това беше съвсем невинно порно.

Съвсем невинно! — безсрамно подчерта Матю. — Нима като дете не си играла на чичо доктор или нещо подобно?

— Да — призна си тя. — Но никога не съм правила снимки!

— Казах ти, че бях преждевременно развит. — Когато тя не отвърна нищо, той се обърна към нея и намери ръката ѝ. — Били, детството ми беше толкова нещастно. Този малък епизод представлява само бягство от мрачното ми ежедневиe. Беше просто безобидна шега, мила. Наистина сега го възприемам така.

— Обзалагам се, че тогава не си мислил по този начин.

Той мечтателно се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Всъщност на няколко пъти имах особено ярки еротични сънища заради онези снимки. — Въздъхна при спомена. — Но те бяха нищо в сравнение с това, което сънувам за теб.

— Матю!

— Опитвам се просто да бъда искрен, Били. Нали не се сърдиш за това? За мен е съвсем ново преживяване.

Тя не продума нищо и се изчерви до корените на косите си.

— Олеле! Сега аз те смутих — подразни я той и вдигна длан, за да усети топлината по лицето ѝ. На Били не ѝ се наложи да отговори, защото телефонът иззвъня.

— Аз ще отида — предложи тя, скачайки от леглото към телефона.

— Измъкна се — извика той след нея.

Обаждаше се Джек Гилбърт. Току-що беше долетял до Пойнт Лукаут и трябваше някой да го докара с кола. Матю му каза, че ще бъдат там след час и затвори телефона.

— Хайде, Били. Трябва да влезеш в ролята на шофьор за моя агент — каза той и започна да се облича.

— Не знаех, че ще идва. — Набързо се облече. Чувстваше се някак си уязвима, защото лично щеше да се срещне с Мама квачка.

— Сигурно ми се е изплъзнало от паметта. Извинявай.

Всъщност той нарочно пропусна да ѝ каже. Преди три дни се беше обадил на Джек и го беше помолил да му помогне за ново делово начинание. Отначало Джек започна да спори с него и му заяви, че е лудост да се мисли за такава идея, но Матю беше непреклонен. Ела тук с документите, беше казал на своя агент. И Джек се бе съгласил. — Хайде, Били. Заведи ме до микробуса, трябва да вземем Джек, преди

той да изчезне сред онези планини. Обича да изследва, да търси нови таланти.

Пътуваха почти час и на връщане Матю и Джек се возеха отзад и разговаряха тихо. Били не се сърдеше, защото предполагаше, че двамата имат да обсъждат много делови въпроси. Затова тя безгрижно шофираше, възхищаваше се на природата и размишляваше. Чудеше се какво толкова важно има. Джек Гилбърт трябва да е много преуспяващ агент, реши тя. Наистина имаше вид на преуспяващ в своя елегантен тъмен костюм. Беше по-млад, отколкото си беше представяла: на около четиридесет и пет години и също така стегнат и привлекателен като Матю. Само беше по-светъл. Когато се запознаваха, той стисна ръката ѝ и се вгледа в нея с пронизващите си тъмносини очи. За миг Били отново се почувства като кон, изложен за продан. Но после той се усмихна и чертите му се отпуснаха. „Матю, беше казал той, това е най-привлекателният асистент, който си намирал.“ При този комплимент тя се наежи, но Джек продължи да говори съвсем сериозно. „Освен това Матю ми каза, че сте и изключително способна. Нямам търпение да видя вашите творби.“

Не знаеше какво точно да отговори на това, затова нищо не продума. Какво ли още е казал на своя агент, изведнъж с тревога се запита тя. Беше ли му разказал за любовните им нощи? Сърцето ѝ биеше до пръсване. Нима той беше от типа мъже, които се хвалят със завоеванията си? Пое дълбоко дъх, за да се успокои и реши, че Матю не е такъв. Може би беше малко своенравен, но беше почтен... и сдържан. Почувствала се по-сигурна, тя ги поведе към колата и потеглиха по дългия път към къщи. Стресна се от мисълта си и се усмихваше, докато караше. Да, в толкова много отношения селската дървена къща на Матю ѝ беше като свой дом сега.

Деловата им среща продължи до обяд. Били се постара да не се мярка, докато двамата се съвещаваха нещо във всекидневната, говорейки тихо. От време на време Джек повишаваше тон, но Матю веднага успокояваше топката. Тя само разбра, че обсъждаха нещо сериозно. Но нямаше никаква представа доколко сериозно беше до момента, в който Матю я повика при тях.

— Обсъждаме един делови въпрос... и той засяга теб, Били.

— Мен ли? — Нима този писклив глас беше нейният? — Аз съм само твоя стажантка, Матю. Естествено нямам нищо общо с твоите

делови въпроси.

— Ще оставя Джек да обясни. Просто седни и слушай. — Гласът му беше твърд, нетърпящ възражение. Но в същия момент навярно осъзна колко повелителен е тонът му и добави: — Моля те.

Джек беше толкова шокиран от учтивата молба на клиента си, че едва не падна от дивана. Остана със зяпнала уста. После бързо прикри изненадата си и се изкашля, преди да заговори.

— Матю ме повика тук, за да задвижи един проект, който според него ще осигури необходимата защита на професионалната му репутация, докато се възстановява. В основни линии това, което съм съставил, е едно просто съдружие със свободно споразумение, продължаващо, докато Матю възстанови зрението си.

— Ако възстановя зрението си — мрачно се обади Матю.

Били прехапа долната си устна, за да сподави думите, които той толкова често чуваше от нея. „Знам, че отново ще можеш да виждаш, Матю“ — стотици пъти беше казвала тя.

— Какво общо има това с мен?

— Съдружието ще бъде между теб и Матю — продължи Джек. — Познава работите ти още отпреди катастрофата. Вярва, че си изучила неговите методи толкова подробно, че можеш да възпроизведеш чрез фотофилм това, което той вижда в мозъка си. Видях снимките, които си направила от пристигането ти тук, и съм съгласен с мнението на Матю. Можеш да му помагаш да продължава своята работа, докато отново успее сам да поеме всичко. Според условията на договора печалбите ще се делят по равно при всички нови творби. — Той подаде сноп напечатани документи на Били, която ги пое със студени, треперещи пръсти. Съвсем поразена, стоеше мълчаливо пред двамата и с широко отворени очи се взираше ту в единия, ту в другия, опитвайки се да схване пълния смисъл на казаното от Джек.

Матю вече не издържаше и заговори:

— Какво мислиш, Били? Това ще бъде страхотна възможност за теб, докато същевременно продължиш да ми помагаш в моята работа.

Били разтърси глава, за да осъзнае всичко по-добре и навлажни устните си, преди да отговори:

— Матю, казвала съм ти, че ще остана толкова дълго, колкото имаш нужда от мен. Наистина за това не ни е нужен юридически

договор. Освен това мисля, че не е справедливо да вземам пари от твоята гениалност. Просто съм твоите ръце за кратко време.

— И моите очи — добави той, като се изправи от дивана и тръгна по посока на гласа ѝ. Трябваше да се докосне до нея. — В професионално отношение ние сме чудесен екип, Били. — Той поглади с длан треперещата ѝ ръка и нежно я погали по тила. — Джек казва, че съм бил прав. Наистина възпроизвеждаш точно почти това, което съм възнамерявал, на всяка от снимките. Това е просто необикновено, казва той. Но макар да знам, че няма да нарушиш дадената си дума, необходимо е да имаме писмено споразумение. По този начин ние ставаме професионален екип. Ти ще продължиш да работиш с мен като делови партньор. А аз няма да се чувствам обект на милосърдие. Били — замоли я тихо той, — знаеш какво отношение имам към приемането на милосърдие. Това съм го обяснявал доста често, нали?

Джек се беше заел да преподрежда документите в куфарчето си, правейки се, че е напълно погълнат от заниманието. Дали наистина той одобряваше този проект? Или Матю беше настоявал, макар че навярно Джек го е посъветвал да се откаже? Беше чула да повишават тон на няколко пъти по време на обсъждането им.

— Нужно ми е време, за да обмисля.

— Но Джек трябва веднага да тръгне за обратния полет — настоя Матю. — Искам документите да бъдат подадени още утре.

— Защо е това бързане? — Тя се опита да се отдалечи от него, но той вмъкна пръстите си в дългата ѝ коса и здраво я държеше.

— Обичам деловите въпроси да се решават колкото се може по-бързо — отвърна той. — Подпиши документите, моля те, Били.

— Не мога! — Нервно поклати глава. — Никога не правя нещо, ако чувствам, че е неправилно. Знаеш го. Трябва да имам време да размисля. Това е важна крачка. И може да се окаже погрешна стъпка за твоето бъдеще. Не искам да изложа на опасност това, което с толкова труд си постигнал. — Отново поклати глава. — Не, нужно ми е време, Матю. Не ме принуждавай.

Когато отново погледна към Джек, той се взираше в нея с едно ново уважение. Какво толкова беше направила или казала, че се бе променило отношението му? Разбира се! Всъщност той не одобряваше проекта на Матю, но беше принуден да се съгласи, защото Матю беше

шефът. Смътно чуваше настойчивите аргументи на Матю, но едва ли ги разбираше, защото в момента се мъчеше да асимилира новата информация за Джек.

— Били, ти чу ли нещо от това, което казах?

Тя спокойно потупа ръката на Матю и успя да се откъсне от него.

— Чух всичко, но въпреки това ми е нужно време да помисля.

Джек се изправи, взе договора от схванатите ѝ пръсти, като ѝ се усмихна приятно.

— Ще прибера тези неща в куфара си — каза той. — И мисля, че е време да потегляме обратно.

— Трябва да си взема чантичката и ключовете. — Докато вървеше към кухнята, Били отново дочу настойчивите гласове на двамата мъже, но тя беше взела решение. Трябваше да обмисли и никой не беше в състояние да я пришпорва. — Аз съм готова, Джек.

— Били, искам да подпишеш документите — сега! — Матю беше застанал до камината и от цялата му фигура се излъчваше настойчивост. — Джек трябва да потвърди верността на подписа. Очевидно е, че аз не мога! — Тонът му показваше, че е страшно сериозен.

С изящната си походка тя се приближи до него и сложи длан на скръстените му ръце.

— Не мога да бъда заставена насила да направя нещо, Матю. Този път няма да стане, както ти желаяш. Наистина ми е нужно време. — Ето, тя се опълчи срещу неговото решение и се усмихна на изненаданото изражение на суровото му лице. Та това беше мъжът, когото обичаше. Не ѝ трябваше договор, за да остане при него. — Идваш ли? — тихо попита тя. — Не бива Джек да изпусне самолета заради нас.

— Мисля да остана тук — раздразнително каза той. —пейзажът ми се вижда нещо скучен напоследък.

И Джек, и Били трепнаха при тази ужасяваща забележка, но тя му отговори съвсем кротко:

— Както желаяш. Връщам се веднага.

Когато с Джек се спускаха по планинския склон, той подсвирна одобрително:

— Фю! Мис Теодор, притежаваш повече самообладание от мен.

— Това беше нищо, мистър Гилбърт — също така официално отвърна тя. — Трябва да го видиш, когато наистина се мъчи да се наложи.

— Значи това не беше типичен пример?

— Не. Вероятно не му се искаше да използва всички средства в твое присъствие. — Изведнъж се усмихна. — Щом изправи глава и започне да се поклаща върху краката си, внимание.

— Не го съжаляваш, нали? — Това не приличаше на въпрос, сякаш той знаеше вече отговора.

— Понякога да, но не му позволявам да го разбере. Сега само вдигаше пара. Така добре умее да хвърля прах в очите! — възкликна тя и открито се засмя. — Как си се справял с номерата му през всичките тия години?

— Един ден заплаших да се откажа от него публично. Този звяр веднага се укроти, защото знаеше, че ще го направя — рече ѝ той. — От този момент винаги сме имали чудесни отношения. Той си върши своята работа, а аз — моята. Всеки трябва да бъде зачитан, нали? — Джек се присъедини към меха ѝ.

— Точно така.

Джек помълча известно време. Когато отново заговори, беше съвсем сериозен.

— В момента ти си най-доброто лекарство за Матю, Били. Той се нуждае от теб.

Тя погледна към лицето му, за да се увери, че не се шегува.

Боже мой, помисли си, ако можеше това да бъде истина!

— Не, не се нуждае. Може да се справи без мен съвсем добре. Той умее да оцелява, ти знаеш това.

— В професионално отношение е заникъде без теб. Остани с него, моля те.

— Все още ми трябва време, за да помисля, Джек. — Не знаеше дали сърцето ѝ ще понесе да бъде толкова близо до него, ако той не я обича.

Джек безмълвно наблюдаваше промените по изразителното ѝ лице.

— Може би точно сега не е време да обмисляш, Били. Може би е време да следваш сърцето си. Подпиши документите. Направи го заради Матю. Никога не съм виждал този човек да моли за нещо в

живота си. Но теб те молеше. Не го карай да проси. Нуждае се от помощта ти.

Били подписа документите, преди самолетът му да отлети. Пътуването обратно беше дълго, беше уморена и напрегната от решенията, които трябваше да вземе. Беше направила нещо, което никога не би сторила преди — да подпише документи, без предварително да ги прочете както трябва. Когато пристигнаха на летището, пътниците вече се качваха за неговия полет и просто нямаше време. Надяваше се, че няма да съжалява за постъпката си. Едно нещо беше сигурно: Матю щеше да бъде много щастлив, щом научи, че отново е постигнал своето. С тази мисъл в главата тя си тананикаше весело, докато се връщаше обратно у дома. Каква прекрасна дума, мислеше си тя. У дома!

Влезе в къщата тихичко, надявайки се, че Матю е легнал да поспи. Когато надникна в стаята му, го видя, опънал се на леглото съвсем гол. Беше метнал чаршаф върху себе си, който не покриваше дори единия му крак. Тя въздъхна и бавно излезе заднишком. Беше ѝ трудно да се откъсне. Това, което ѝ се искаше, беше просто да се възхищава на отпуснатото му великолепно тяло сантиметър по сантиметър. Представи си как Матю е нейна собствена статуя, нейният Давид, макар да знаеше, че той лесно можеше да открие присъствието ѝ. Наистина не можеше да я види, но нейното дишане сигурно ще му прозвучи като препускащ парен локомотив! А после той отново щеше да я убеждава да подпише документите. Не, мислеше си тя, този път щеше да го изненада... когато се подготви добре.

Без да се бави повече, тихичко отиде в кухнята, извади две дебели парчета ребра от хладилника и ги сложи в голяма чиния. Щеше да приготви кралско угощение — печени ребра „ала Били“! След като смеси една доза от знаменития си сос — способен да изгори небцето на всеки лакомник, — тя уви четири кочана сладка царевица и два огромни картофа във фолио, после изнесе навън табла, отрупана с подготвената за печене храна. Запали газовата скара и хвърли две шепи дървесни стърготини в пламъците. За нула време чудесният аромат на печено върху жаравя месо се понесе над планината и нахлу в спалнята на Матю. Душейки въздуха като изгладнял звяр, той набързо намъкна чифт стари къси панталони и се отправи към задната врата.

— Боже мой, дано си приготвила достатъчно храна, Били. Толкова съм гладен, че бих изял цял кон.

За миг тя забрави какво прави и стоеше, поливайки едно и също място от ребрата, напълно хипнотизирана от почти голото тяло на Матю. Залязващото слънце осветяваше великолепно сложената му фигура и загорялата му кожа блестеше под кадифените черни къдри.

— Били? Това си ти, нали? — Той се спря неподвижно и се заслуша.

Когато вече си мислеше, че ще експлодира от силното си влечение към него, тя въздъхна и отговори:

— Тук съм, Матю. Но не пека кон. Сметнах, че нерез ще бъде по-подходящо за теб — каза тя и леко го ръгна. — А и можеш да го възприемаш по няколко начина.

Той се разсмя и застана до нея.

— Има и расови коне за разплод, нали знаеш? — Плъзна ръцете си около нейния кръст и допря гърба ѝ до голата си плът. Били изстена от удоволствие, когато той се наведе да я целуне по шията, точно зад ухото, на чувствителното място над раменете ѝ.

— Трябваше да се досетя, че ще възприемеш язвителната ми забележка като комплимент! — Тя се обърна и обгърна с ръце врата му, повдигайки устни да го целуне със страст, която вече не можеше да овладее. — Здравей, Матю. Липсвах ли ти?

Той стоеше неподвижен като статуя, съвсем замаян, и се опитваше да проумее държането ѝ. Харесваше ли му? Несъмнено. Беше ли неочаквано? Напълно. Но нямаше да ѝ задава въпроси, реши той. Нека да се оставим на течението, рече си и плътно я притисна до възбуденото си тяло.

— Липсваше ми, мила. Много ми липсваше. — Надвеси се отново да я целуне и когато обгърна устните ѝ със своите, почувства как тя го изгаря с отклика си. — Ах! Какво ти става, Били? Не че се оплаквам, естествено.

— Просто ти също ми липсваше — каза тя със смях, докато той зашеметено тръгна към градинската маса. — Джек успя да хване полета.

— Чудесно — отвърна Матю, все още дишайки учестено. — Той всъщност дойде тук, защото го помолих за тази услуга. И май нищо не се получи накрая, нали?

Били се усмихна, усещайки, че пак се опитва да я придума. Можеше да му каже още сега, за да се успокои, но нямаше да бъде интересно, реши доволна тя.

— Познаваш ме, Матю. Трябва да почувствам, че е наистина най-правилното решение.

— Знам. А и разбирам, че когато накрая вземеш решение, ако е положително — ще вложиш цялото си тяло, душа и сърце в него.

Лицето ѝ засия. Това беше мъжът, когото обичаше.

— Да, така ще бъде — тихо отвърна тя. — И изобщо няма да погледна назад.

— Все пак сега имаш правото на избор.

Били избухна в смях при вида на навъсеното му лице.

— Никога не се предаваш, нали? Но накрая доста ще се посмея — закани се тя. — Ще бъдеш страхотна гледка, след като си хапнеш пушени ребра, кочан царевица, от който капе разтопено масло, и печени картофи с всички гарнитурни.

— Значи да риташ падналия долу, така ли?

— Не бих посмяла дори да се приближа — веднага реагира тя. — Ти сякаш имаш някакъв дяволски радар.

— Това не е единственото, което съм развил в себе си. Ела при мен и ще ти покажа. — Чувствената му усмивка накара Били да спре дъха си. О, той наистина беше сексапилно чудо!

— Първо ще си изядем вечерята. По едно удоволствие всеки път — подразни го тя, измъквайки се от търсещите му ръце, и се втурна към къщата. — Ще донеса малко студена бира и френски хлебчета. Веднага се връщам.

— И не забравяй да вземеш салфетки — извика след нея той.

— На теб ще ти трябва цял чаршаф! — Когато се върна, тя сервира храната — две чинии със сочни опушени ребра, печена царевица и картофи, залети с кисела сметана. След като сложи вечерята пред него, тя му даде тихи наставления:

— Ребрата са откъм шест часа по циферблата, царевицата — при два часа, а картофите са при десет. Бирената ти чаша е вдясно. — Седна до него. — Хайде, Матю, Започвай, докато е топло.

Голямата му ръка покри нейната.

— Ще се хвана на един малък бас, мила. Обзалагам се, че мога да ям по-прилично от теб.

— В този бас има нещо съмнително. — Очите ѝ подозрително се присвиха.

— Ще трябва мъничко да поизравним шансовете — започна да я придумва той. — Трябва да ядеш със завързани очи.

— И аз ли трябва да бъда съдията?

— Че кой друг?

Тя весело се засмя.

— Може би ти ще поискаш да разбереш как изглеждам по твоя специален начин. — Той поклати глава и я увери, че накрая тя ще отсъди. — И на какво ще се обзаложим? — Само като го погледна, Били разбра, че нещо си е наумил.

— Ако ти спечелиш, аз ще те любя. Ако аз спечеля, ти ще ме любиш. — Той се разсмя сладострастно. — Хубав бас, а?

— Звучи ми, сякаш никой не губи — съгласи се тя и завърза върху очите си голяма салфетка на червени карета. — Готова съм. Искаш ли да провериш превръзката на очите ми?

— Вярвам ти, Били. Хайде да ядем.

Били никога не беше опитвала така. С изненада откри колко трудно е да ядеш, без да виждаш, макар че знаеше предварително какво точно има в чинията ѝ и къде е разположено. Пръстите ѝ се омазаха, докато търсеше храната, преди да я поднесе към устата си.

— Безобразие! — извика тя, когато заби палец в печения си картоф. Внимателно облиза киселата сметана и лука от пръста си, забравяйки, че останалата част от ръката ѝ е цялата покрита със соса от печеното. Разбра го едва когато сосът се плъзна по бузата ѝ и се размаза по разрошената от вятъра коса. — Представям си как изглеждат отпред блузата и шортите ми.

— Искаш ли да усетя с ръка колко си се изцапала, мила? — Той я смушка леко с ръка и тя бързо се отдалечи.

— О, ти просто искаш да си избършеш ръцете по мен.

— Трябваше да се храним голи. Започвам да се чувствам като омазано прасе. — Но той щастливо се смееше и внимателно вдигна своята халба бира, за да отпие жадно. — Боже мой! Този сос е направо огнен, Били! — Задуха през подлютените си устни.

— Той е по рецепта на баба. Винаги казваше: Щом не усещаш, че всичко отвътре ти гори, значи подправките не са достатъчни.

— Баба ти е имала странно разбиране за любовен огън.

— Не говореше за такъв огън, ама че си идиот! — Били посегна към чинията и взе последното ребро. — Почти свърших, скъпи. А ти докъде си?

— Вероятно загряващото състезание ще бъде с равен резултат — добави сериозно той, надявайки се Били да разбере двойното значение. Чу я как се задавя с бирата си, значи беше го схванала.

Когато Били свали превръзката от очите си, падна на земята от неудържим смях. Матю застана на колене и допълзя до превиващото ѝ се тяло.

— Божичко! Да можеше да видиш как изглеждаме. Приличаме на деца, участвали в конкурс по рисуване с пръсти. Каква мръсотия!

— Кой печели?

Тя не обърна внимание на въпроса му, продължавайки необуздано да се смее.

— Приличаш на индианец с боен грим. — Били огледа себе си. — А аз — аз приличам на плашило. — Затъркаля се встрани от него, а той се движеше след веселия ѝ смях.

— Но кой печели, Били? По дяволите, отсъждай сега!

Тя спря да се смее, колкото да разгледа Матю през насълзените си очи.

— Наистина изглеждаш доста зле, Матю. — После отново огледа тялото си. Като че ли навсякъде имаше червен сос по блузата и късите ѝ панталони, по краката, по ръцете, чак до лактите. — Но трябва да си призная, че аз изглеждам доста по-зле. Печелиш, Матю.

Той веднага се излегна на меката трева. Беше разперил ръце и крака на поляната. На лицето му бе изписана една от най-доволните му усмивки, които Били беше виждала.

— Аз съм твой, мила. Можеш да ме изнасилиш! — Лежеше, напълно капитулирал пред нейното женско обаяние, и тайно се поздравяваше за това, че честичко беше използвал носната си кърпа, салфетки, та дори и края на покривката, за да бърше непрекъснато лицето и гърдите си. Всичко е съвсем честно, каза си той и тихо ликуваше над своята победа. Били не беше от тези, които се измъкват при облог, затова той с нетърпение очакваше ново преживяване в нейните обятия. Когато тя не се приближи, Матю вдигна въпросително глава: — Били? Не ме нападаш, мила. Аз съм готов!

— А пък аз не съм — рече тя.

Обезпокоен, че е открила как е спечелил облога, той седна и обърна лице към звука на гласа ѝ.

— Нима се сърдиш, когато губиш, Били!

— О, не — отговори тя с дрезгав смях. — Но се чувствам страшно лепкава. Искам първо да се измия и се опитвам да измисля как да го направя, без да оставям мръсни следи из къщата.

— Има навит маркуч до задната врата — каза той. Обаче се шегуваше. Никога не би предположил, че тя ще го възприеме като добра идея.

— Великолепно! — извика Били и хукна да пуска водата. — Толкова си досетлив.

Когато я чу да пици, Матю се ухили лукаво.

— Май забравих да ти кажа колко е студена. Това е изворна вода.

— Ще те убия. — Били кипеше. Устните ѝ посиняха, а зъбите ѝ не спираха да тракат, докато си сваляше омазаните дрехи. Бързо изми останките от храната по себе си, а после се насочи към Матю. — Сега ще получиш своята порция — нежно се закани тя, злодейски усмихната.

Матю вече усещаше какво го очаква. Застана нащрек, с разтворени крака и отпуснати встрани ръце. Вслушваше се напрегнато в движенията ѝ и във всеки шум. Но Били беше хитър ловец. Изключи струйника и крадешком се промъкна зад него. Сдържайки дишането си, за да не се издаде, тя го издебна, сграбчи го около кръста и пусна водата със силна струя надолу по късите му панталони. Пронизителният му рев проехтя над планинските върхове, докато тя се държеше за него с всички сили. Той се пребори с маркуча, но трудно се измъкна от нейната хватка.

— Това трябва да те поохлади, мистър Дънкан. — Отскочи встрани от него, все още с маркуч в ръце. — Нали беше страхотна изненада? — ласкаво попита тя.

Той потрепери и се обърна към нея начумерен.

— Изненадващо ще бъде, ако изобщо мога отново да функционирам нормално! — Той се вслуша в шума на водата, в сподавения ѝ кикот и започна да ѝ се кара: — Разбираш ли какъв шок беше това? Ами че ти можеше да съсипеш всичките мои... мои органи! — оплакваше се и в това време намери маркуча с крака си и бързо се наведе да го вдигне. — Ела тук, Били. Имаш да си плащаш дълг —

тихо ѝ каза той и бавно я обърна. Но когато я притегли в обятията си, очакваше го нов шок. Задъхвайки се, той изхриптя задавено: — Боже мой, Били, та ти нямаш никакви дрехи!

— Колко сте наблюдателен, господине. — Дръпна закопчалката на мокрите му, прилепнали къси панталони. — Нали ти ми каза, че тук е усамотено? — След няколко секунди той беше изритал панталоните си настрани. — Тъй като нямаме никакъв сапун, май ще трябва да се измием един друг, докато се изчистим — рече тя и се зае да го изпълни. И двамата като че ли не усещаха колко е студена изворната вода, докато тя обливаше с маркуча останките от вечерята облог.

Когато свършиха, Били го поведе към задната част на къщата. От тях все още капеше вода и не ѝ се искаше да разваля подовете. Но те изобщо не успяха да минат през голямата веранда, застлана с килим. Били бе силно зажадняла за тялото на Матю и от пръв поглед се виждаше, че всичко в него чудесно функционира.

— Почакай — каза тя. — Имаш малко сос по устата. — Той застана неподвижно в очакване тя да обърше устните му, но беше отново изненадан, когато тя прокара език по ъгълчето на отпуснатите му устни. — Имаш нужда от баня — замърка еротично Били, близна шията му, придвижвайки се към долната част на ухото му, като леко го засмука и ухапа. Почувства как той по-плътно я обгръща, чу го как изстена от удоволствие и това още повече я настрои. Прокарвайки огнени пътеки към заострените зърна на гърдите му, кръжеше с устни, ухапваше малките издутинки и се наслаждаваше на потръпването по цялото му тяло. Бавно се върна към рамото му и тръгна по същия начин по ръката му надолу, като я издърпа към себе си. Накрая впиваше устни в крайчеца на всеки пръст, проследявайки линията на нокътя. Матю отново изстена и тя застана на колене и насочи допира си към хълбока му, намирайки едно специално местенце с гладка кожа, което обичаше да гали, когато се любеха. Горещите ѝ устни тръгнаха по долната част на корема му, после се прехвърлиха на другия хълбок и надолу към коляното. Чувстваше как Матю се олюлява, съвсем безсилен да стои на краката си.

— Никога не съм имал подобна баня — дрезгаво прошепна той, прокарвайки пръсти в дългите ѝ копринени коси.

— Винаги съм се чудила защо на котките им харесва толкова много — на глас изрече мислите си тя в мига преди да вдигне глава и

да го целуне, възбуждайки го интимно.

Матю потръпна от нейния допир и не можеше да сдържи лекия тласък на хълбоците си, докато вплиташе пръсти в косата ѝ.

— О, Били, моята дива котка! — Спонтанният му вик разпали желанието на Били да му достави истинска наслада.

— Отдръпни се и легни на шезлонга, Матю. Не искам заради мен да залитнеш.

Без да промълви нищо, той се излегна, ала сърцето и мозъкът му пееха бурно. Вече съм залитнал, моя любов, моя скъпа единствена, моя вълнуваща Били — мислеше си той, все повече омагьосван от нейната близост, от нейния допир. Никоя жена не може да доставя такова удоволствие на един мъж, ако няма поне мъничко любов, реши той и не беше в състояние да стои неподвижен при нейното докосване. „О, Господи, бих дал всичко да мога да виждам, да мога да ѝ предложа нещо — мислеше си той. — Бих могъл да я накарам да ме обича. Знам, че бих могъл.“ Потръпвайки под хипнотизиращата ѝ страст, не желаше нищо така силно, както да прекара останалата част от живота си с нея.

Почувства неговите тръпки и започна да успокоява и да гали загорялото му тяло. „Обичам те, Матю — прошепна тя в сърцето си, — обичам те.“ С всяка милувка той все повече се отпускаше. „Моля те, обичай ме, скъпи — умолявах го горещите ѝ ласки.“

— Аз те желая. Аз те желая... сега — прошепна тя страстно, без да осъзнава, че произнася гласно тези думи.

— И аз те желая, любима. — Дрезгавото му признание изпълни цялото съзнание на Били.

— Тук съм, мили. Тук съм — тихо мълвеше тя, докато лягаше върху него, възсядайки тесните му хълбоци.

Тя се движеше над извиващото му се тяло и докосваше леко със зърната си неговите гърди, наслаждавайки се на усещането на плътта му под своята гърд. Обхвана устата му в изгаряща чувствена целувка и от разтапящия пламък на устните им сякаш избухнаха експлозии дълбоко в тях. Матю нямаше повече сили да се сдържа и усещаше, че потъва в страстен водовъртеж. Светкавично сграбчи бедрата на Били и я придърпа върху себе си. Когато тя почувства жарката му напориста сила, се притисна към него, поемайки го дълбоко в себе си. Матю изненадано ахна, когато тя го овладя, изумен от нейната издръжливост.

Необузданата ѝ страст плени всичките му сетива и той извикваше името ѝ при всеки тласък, обхванал с ръце гладките ѝ стегнати бедра. Любиха се дълго, с нарастващ ритъм, докато телата им започнаха да се движат като едно и всяко от тях беше ту водещо, ту следващо. Когато наближи върхът на огнения им устрем, ръцете на Матю се прехвърлиха на заоблената ѝ задница и я притиснаха още по-плътно, като движенията им засилиха темпото си.

— Били — промълви той. — Побързай, мила. Не мога да чакам. Направо омагьоса мозъка ми... тялото ми. — Изведнъж тялото му настръхна и той отново зашепна: — О, Били... о, Били... о, Били!

Очите ѝ не се откъсваха от лицето му, толкова завладяваща беше страстта, изразена в чертите му. Хипнотизирана от стоновете му, безпределно щастлива, че е успяла да му достави такова удоволствие, тя изведнъж неочаквано усети, заедно с яростното пулсиране на сърцето си, как приближава и нейната кулминация. Очите ѝ се разтвориха широко и сякаш тя погледна навътре, изпитвайки наслада от всяко издигане на тялото си, стремейки се към всяко късче удоволствие. Възторжените ѝ викове изпълниха нощта; после тя се просна изнемоцяла върху тялото на Матю и замаяно се заслуша в равномерното туптене на сърцето му. Доста време мина, преди и двамата да намерят сили да проговорят.

— Имаш ли представа колко си прекрасна, Били? — Той не я пускаше от прегръдката си, като милваше и приглаждаше разбърканите ѝ коси.

Били се бе сгушила до него и не ѝ се искаше да признае, че ѝ става студено от нощния ветреца.

— Ммм, много е лесно да те люби човек, Матю — нежно рече тя, като целуна гърдите му и топъл дъх лъхна над кожата му.

— Както казах преди, сладката ми, когато вземеш някакво решение, ти влагаш цялото си тяло, ум и душа в него. — Той се поколеба. — Да можех да те убедя да направиш същото и с професионалното ми предложение.

— Направих го — прошепна тя.

Той, изглежда, не чу нейното признание.

— Знам, че можем да продължим да работим заедно, Били. Ти стана продължител на моите идеи.

Тя тихичко се засмя и вдигна глава така, че устните ѝ се притиснаха до ухото му.

— Вслушай се в устните ми, Матю. Подписах договора на летището. Ние сме делови партньори, докато възвърнеш зрението си.

— Не може да бъде! — Гласът му беше изпълнен с изумление. Току-що беше отговорила на още една от неговите молитви. — Взе ли копие от договора? — недоверчиво попита той.

Настанявайки се отново в прегръдките му, тя леко се прозя.

— Едва имах време да се подпиша. Просто забравих. Джек каза, че ще направи копие и ще ни го изпрати по-късно.

Матю изведнъж изпусна дълбока въздишка, сякаш беше сдържал дъха си.

— Да, той ще го изпрати по-късно — рече той. — Във всеки случай, и двамата знаем какво съдържа, нали?

— Точно така — прошепна тя.

9.

На следващата сутрин Матю бавно се събуди. Протегна крака и усети болка и опъване в мускулите и сухожилията. Усмивайки се щастливо, той си помисли, че му е нужна по-редовна гимнастика от типа на снощната. С вдигнати над главата ръце, отвори сънените си очи и направо се вцепени! Страх го беше да диша, дори да мисли. Внимателно пое дъх на пресекулки и усети как ударите на сърцето му просто отекват в гърлото му. Виждаше светлина и сенки! Изпадна в панически страх, че неясната светлина може да изчезне и предпазливо изви глава към слънчевите лъчи, струящи през отворения прозорец. Да, той беше в състояние да различи светлината от тъмнината.

Изведнъж се почувства страхотно щастлив. Искаше му се да притисне в обятията си Били, която все още спеше, сгушена край него. Искаше да ѝ каже добрата новина. Искаше да извести за това целия свят! Сърцето му биеше лудо, радостно и все още невярващо. „Благодаря ти, о, благодаря ти!“ — шепнеше той. Потръпваше, предвкушвайки как ще сподели великолепно то си откритие с Били — жената, която обичаше, жената, с която можеше сега да прекара живота си с достойнство и без да се безпокои за нейното благополучие.

Но го спряха тревожни мисли. Ами ако това беше само временно? Ако очите му можеха да различават не повече от източника на светлина? Той не би могъл да понесе подобен удар — да рухнат техните надежди с Били. Не, реши, ще трябва да изчакам, докато се уверя напълно.

Приеми нещата каквито са, увещаваше себе си. Ти се страхуваш. Страхуваш се да не я загубиш. Ако в сърцето на Били нямаше никаква обич, тя скоро щеше да го напусне — официално стажуването беше почти свършило. Но изведнъж си спомни, че имаше договор с нея. Според Били този договор я обвързваше като професионален съдружник до възвръщането на зрението му. Беше се съгласила с условията и се беше подписала. Но ако отново започне да вижда нормално, тя щеше да поиска да си ходи. Господи, та той не би могъл

да понесе мисълта да живее вече без нея. Не, трябва на всяка цена да я обвърже към себе си. Обичаше я, затова щеше да запази тайната си колкото е възможно по-дълго, за да задържи Били.

Осъзнаваше, че се стреми да изопачи фактите; знаеше, че няма право да я мами. Но никога в живота си не се беше чувствал толкова уязвим спрямо друг човек, или поне откакто майка му го бе оставила в приюта и бе обещала да се върне да го вземе. Колко пъти се бе втурвал към входната врата при всяко звънване, надявайки се, молейки се да види лицето на майка си? Колко нощи бе плакал в тъмнината? Чертите на лицето му изразяваха вътрешната му борба: плътно стиснати устни, опънати вежди над сериозните мрачни очи, с които съвсем слабо виждаше. Сега вече беше достатъчно възрастен, казваше си той, и беше в състояние да направлява собствената си съдба. И макар че за първи път в живота си имаше такава искрена връзка е жена, в този единствен момент той щеше да се върне към старите си навици. Реши да не казва на Били.

Лежеше безмълвен и угрижен. Ще трябва много внимателно да поддържа илюзията, че е спял. В края на краищата, разсъждаваше той, това може да е само временно. Всеки момент би могъл отново да се върне към абсолютната тъмнина. Да, трябва да бъде хитър и съобразителен, за да скрие промяната в себе си. Били никак не беше глупава.

— Защо изглеждаш толкова сериозен в това прекрасно утро? — Били се сгуши плътно до него и прие силната му прегръдка.

— Просто си мислех колко великолепно се чувствам — отговори той и се протегна да я целуне по челото. Но умът му трескаво пускаше в ход „Операция заблуждаване“. Леко се усмихна, докосвайки с пръсти гърдите ѝ, очаквайки с нетърпение деня, когато щеше да я види в цялата ѝ разкошна красота. — Как си?

Тя се засмя до широките му гърди и щастливият ѝ глас, изпълни с трепет цялото му тяло.

— Като оставим настрана чувството, че сякаш ме е прегазил валяк, никога в живота си не съм се чувствала по-добре.

— Просто не си във форма — подразни я той.

— Навярно се шегувате, драги господине — отвърна му игриво.

— Шегувам се. — С ръце и устни той погали формите ѝ. В гърлото му застана буца само при мисълта, че може да я загуби. — Ти

си нещо повече от жената, за която всеки мъж мечтае, мила.

Усети как гласът му пресеква и поиска да му каже това, което беше в сърцето ѝ, но само помръдна към него и нищо не продума. Щеше да запази тайната, докогато той пожелаеше тя да остане с него. Вместо това, подръпна тъмните къдриви косми по гърдите му и започна да го предизвиква.

— Можеш да ме вземеш... ако все още имаш мъжка сила. — Сърцето ѝ едва не спря да бие, когато той ѝ доказа, че наистина има.

* * *

Всеки нов ден Матю отваряше очи със затаен, дъх, молейки се да не се сблъска отново с тъмнината. И всеки ден молитвите му бяха възнаграждавани. Зрението му се подобряваше като по чудо. Скоро можеше да различава смътните очертания на високата фигура на Били. После беше в състояние да я наблюдава как се движи наоколо и накрая успя да се съсредоточи върху чертите ѝ. Наистина беше красива. Прекрасива, отколкото изобщо си беше представял. Но трябваше да свикне да прикрива тайната си. Разбра, че ако е на няколко фута разстояние, той може да гледа втренчено напред и да улавя всяко нейно движение с периферното си зрение. Беше трудно и често едва не се издаваше. Търпеливо се усъвършенстваше в ролята си на мним слепец. Но не беше лесно.

В един мрачен следобед Били реши, че ще го накара да изпълни обещанието си и да ѝ позволи тя да го снима.

— Искам да направя това днес. Небето е облачно и не се налага да се мъча с неприятни сенки — придумваше го тя.

Той ѝ позволи да го изведе навън и да го разположи на една скала недалеч от планинското било. Докато тя щракаше кадър след кадър, той поиска да ѝ предложи по-необичаен ъгъл.

— Защо не... — Спря се навреме. — Снима ли ме в профил? — попита вместо това. — Подобни снимки до кръста винаги показват страшните ми очи.

Тя гърлено се засмя.

— Абсолютно прав си.

— Така ли? — Матю учудено изви глава по посока на гласа ѝ.

— Да — отвърна тя провокиращо. — Имаш много вълнуващ профил... чак до пръстите на краката си! — Той се закашля, да прикрие смущението си от скандалното ѝ изказване и почувства как слабините му пламват от думите ѝ.

По-късно в тъмната стаичка Матю не можеше да се сдържи. Трябваше да види първите фотокопия. Внимателно се насочи, застана зад нея и плъзна силните си ръце на тънката ѝ талия. Под предлог, че я целува отстрани по врата, надникна зад рамото ѝ. Боже мой, тя беше наистина добра, реши той и се почувства горд с нея.

— Искан ми се да можеше да видиш коя снимка съм избрала — прошепна тя, сякаш беше светотатство да говори на глас, докато създава такъв шедевър. — Това е най-хубавата твоя фотография досега, макар че само аз го казвам. Показва колко си красив. Хванала съм поза, когато си замислен и в нея се разкриват твоята дълбочина и интелект.

Матю мълчаливо одобри нейния избор. Всъщност портретът беше много ласкателен. Ако можеше само сянката зад главата му малко да се засили... Внимателно подготви въпросите си.

— От снимките в профил ли я избра? — Тя отговори утвърдително. — Какво представлява фонът?

— Малко е светъл, струва ми се. Чудя се дали не трябва малко да го пооправя.

— Защо наистина не опиташ? — Продължаваше да я държи, докато тя работеше. Резултатите бяха отлични. Докато Били почистваше оборудването, Матю си седеше тихичко на табуретка в ъгъла.

— С твоя опит успяваш да подобриш качествата на снимка дори когато не я виждаш — похвали го тя, взирайки се в завършеното копие.

— Това е, защото имам такава чудесна асистентка. Ти си най-добрата, Били.

Внезапно очите на Били плувнаха в сълзи. Отдавна не беше чувала подобна похвала.

— Благодаря ти. Винаги съм готова да науча колкото се може повече. — Просто се изуми колко бързо той я откри в стаята.

— Въпросът е имаш ли и желание, сладка моя? — Гласът му тътнеше от широките му гърди като изригващ вулкан.

Тя разбра накъде клони.

— Точно сега ли?

— Точно сега! — И часове минаха, преди тя да довърши работата си.

Матю непрекъснато трябваше да си напомня да се храни пипнешком, да се движи предпазливо и да се държи за Били. Трябваше да бъде особено внимателен през дългите разточителни часове, когато се любеха, да продължава проучващо да я докосва. Веднъж той се бе усмихнал съвсем не на място, докато опипваше отзивчивото ѝ възбудено тяло. Това наистина е сполучливо изпълнение, помисли си той и страстта ѝ го разпали още повече.

Зрението му се подобряваше с всеки изминат ден. Били беше права, когато предвиди нуждата му да се вглежда във всяко нещо и нежеланието му да губи време за сън. Той започна да обикаля из къщата в ранните утринни часове, докато Били спеше. Всичко му се струваше важно в съсредоточеното му визуално проучване. Шарките по дървените стени, дребните вкаменелости, попаднали в скалните отломъци на камината, тъканта на покривчиците на масата — всичко доставяше наслада на очите му. Ставаше все по-неспокоен и често тайно се измъкваше навън, за да се разходи под звездите и да гледа как светулките проблясват в нощния мрак. Веднага щом посрещнеше изгрева, бързо се връщаше в спалнята и се пъхаше до топлото тяло на Били. Тогава лежеше абсолютно неподвижно и просто я гледаше как спи. За Матю тази гледка беше най-скъпата от всички.

Чувстваше се твърде сигурен в себе си. Като си мислеше за това една сутрин, реши да вземе мерки да не бъде разкрит. Щеше да носи тъмни слънчеви очила! По-късно, когато Били го попита за новата му привичка, той обясни, че не се чувства удобно.

— Не знам какво правят очите ми. Може да съм станал разностранен или нещо такова — измърмори, опитвайки се да си придаде смутен вид. — Засега ми се иска да ги прикривам.

— Твоите очи са красиви. Винаги са били красиви — виждащи или невиждащи — увери го Били, като нежно го целуна по бузата. — Мога много да прочета в очите ти. Например те все още потъмняват и стават замечтани, когато искаш да ме любиш. Ако носиш тези очила през цялото време, как ще мога да разбера това?

— О, аз ще ти го покажа... по един или друг начин — обеща той и започна възмутителна атака под блузата ѝ. И стана време за обяд,

преди да са седнали да закусят.

На Матю му се искаше да беше затворил очи един ден, когато пътуваха с колата към града за провизии. Срещу тях се носеше камион и той отново преживя катастрофата.

— Внимавай — изкрещя и закри с ръка лицето си.

Били беше толкова потресена, че на първото възможно място спря микробуса край пътя. Изключи двигателя и прегърна Матю.

— Какво има, Матю? Какво се случи?

След като се съвзе от първоначалния си ужас, той можеше пак ясно да мисли.

— Чух камиона и всичко отново се извъртя пред очите ми. Извинявай, ако съм те уплашил, Били. Боже мой, можех да стана причина ти да катастрофираш.

Тя продължи да го притиска, като нежно го целуваше.

— Не се безпокой за това. Всичко е наред, скъпи мой.

Сърцето му сякаш радостно запя, когато чу гальовните й думи. О, как желаше да влага искрени чувства в тях. Но всъщност просто се грижеше за него. Нищо друго. Дали изобщо някога ще има нещо повече от това? Той се надяваше. Би трябвало да има.

Една вечер тя влезе в дневната и видя, че Матю е застанал пред една от наградените му фотографии. Стори й се, че напрегнато се взира в нея. Нима можеше да вижда, почуди се, а сърцето й силно заби, но после поклати мълчаливо глава, знаейки, че просто се самозалъгва. Не, тъжно реши тя, той щеше да й каже.

Приближи се безшумно и се спря зад него.

— Красива снимка.

— Да, тя е една от най-хубавите ми. — Рязко наведе глава, когато се опомни. — Просто стоях тук и се опитвах да си я припомня. Боя се, че не успях да се справя особено добре — промърмори той. Почувства как тънките й ръце го обгръщат през кръста. — Когато си заминеш отгук, вече няма да съм в състояние да живея отново сам, Били. Свикнах да разчитам на твоята помощ. — Раменете му клюмнаха унило; оказа се, че притежава неподозирани за самия него артистични умения на трагик.

Били притисна лице до силния му гръб и потръпвайки въздъхна.

— Никога няма да те изоставя, Матю. Ще остана, докогато имаш нужда от мен. — Завинаги, ако ми позволиш — прошепна тя на

сломеното си сърце. Защо той трябваше да се държи толкова гордо и така дяволски независимо, мислеше си тя.

Матю вдигна лице и се обърна срещу прозореца, към нощното небе. Над планината в ранната есен се бе издигнала пълна луна.

— Може ли да се поразходим навън?

Пъхна ръката си под лакътя му.

— Да, сега е прекрасна топла вечер — отвърна тя. — Но ще те придържам.

Той се усмихна на нейната предпазливост.

— Ще ми бъде приятно. — Сложи силната си длан върху нейната. — Има ли луна?

— Тя е златиста и пълна — отговори Били, когато излизаха навън към моравата. — Плува в черното небе. Леки облачета, облени с лунна светлина, се носят от планинския хребет към долината. — Не успя да сподави въздишка при красотата, която описваше.

— Това ми звучи като нощ за любов, мила. — Стояха един до друг, боси върху прохладната росна трева, и той я обгърна с ръцете си, милвайки гърба ѝ с дълги, настойчиви ласки. — Искам да те докосвам на лунна светлина — промълви Матю. Бавно я разсъблече, изострайки чувствителността на тялото ѝ, докато сваляше дрехите ѝ една след друга, и накрая се залюбува на играта на лунните лъчи по кожата ѝ, придаващи ѝ особен отблясък. — О, как бих искал да те видя, скъпа! — прошепна той. Затвори очи пред нейната фигура и сравни този нов образ с онези, които беше запаметил от своите докосвания. И в двата случая, помисли си, тя беше прекрасна гледка. Тръпнец от желание, притегли голото ѝ тяло към себе си и започна да направлява отзивчивите ѝ форми с любящите си ръце. — Липсват ми визуалните образи в живота, Били, тяхната изумителна яркост.

Били вдигна ръце към раменете му и пъхна пръсти в гъстата му коса.

— Какво например, Матю? — Започна да целува шията му и да се притиска по-близо до тялото му.

— Липсват ми цветовете на дъгата. Светлината в детските очи. Пищната красота на природата. — Той бавно се смъкна на меката като кадифе трева и я вдигна над себе си. — Липсват ми проблясващите реклами във вечерните улици. — Нагласи главата ѝ върху гърдите си и се заигра с дългата ѝ коса, взирайки се в тъмното небе отгоре. —

Липсва ми гледката на падаща звезда, когато мога да си пожелаая нещо.
— Всъщност очите му се замъглиха, защото можеше да направи това.

Били притисна топлото си тяло към неговото и прошепна:

— Скоро, Матю, скоро.

— Ако можех, бих си пожелал да те видя и с очите си, а не само чрез докосването си. Бих пожелал да те задържа при себе си.

Приблужи устни до неговите и тихо промълви:

— Ти вече имаш това пожелание. Обещах да остана при теб дотогава, докогато имаш нужда от мен.

— Да, знам. — Замлъкна, потънал в размисъл. Искаше му се тя да бе казала, че ще остане, докогато той иска това. Въздишайки, Матю я търкулна върху меката морава. — Нека да те видя на лунна светлина, моя горска нимфо. — Пръстите му започнаха да масажират и гаят меките ѝ гърди и те станаха твърди и възбудени. Когато видя как зърната ѝ се изправиха като две връхчета, той сведе глава и пламенно ги засмука, докато Били не затрепери от силно желание. — Гърдите ти са като цветя, сладка моя — напевно ѝ говореше той. — Разцъфтяват, щом ги докосна. Денем те се разтварят и изпълват със слънчеви лъчи; нощем са прохладни и сребристи от звездния прах.

— Тази нощ си настроен поетично, Матю. — Тя въздъхна, извивайки гърба си, когато той долепи устни върху развълнуваната ѝ гръд. — Може би трябва да се заловиш с писане. То също е изящно изкуство.

Той отпи дълбоко от нейната сладост и пламенно я притисна.

— Някой ден ще те извая — обеща ѝ. — Статуята ще бъде само за моите очи и моите ръце и когато си далеч от мен и ми домъчнее за теб, ще мога да те докосвам така, както го правя сега.

Очите на Били се напълниха със сълзи, а умът ѝ преливаше от толкова тъжни мисли, че тя потрепери. А тя какво щеше да има, когато ѝ домъчнееше за него? Само избелели фотографии и спомени.

— Люби ме, Матю — неочаквано извика тя. — Моля те, люби ме.

— Да, скъпа моя, да.

После всичко беше тихо, освен въздишките, сливащи се в една вълна на нежна страст. Луната се бе издигнала високо в небето, преди двамата да станат и бавно да се отправят обратно към къщата.

10.

Всеки ден следобед Били и Матю се отправяха по дългия коридор към своето легло. През изминалата седмица това им беше станало обичай. Любовното преживяване при пълнолуние, изглежда, се бе превърнало в повратна точка във взаимоотношенията им. И двамата бяха станали ненаситни. Сякаш знаеха, че всеки момент може да настъпи краят на съвместната им идилия.

— Искам да те гледам как се събличаш на слънчева светлина, Матю. Не спускай завесите. — Думите ѝ бяха изпълнени с предвкусане и страстно желание. Тя се отпусна върху стола в ъгъла и прошепна: — Моля те.

— Ще го направя, но се чувствам като стриптийзър. — Той се засмя малко притеснено. — Не трябва ли да пуснем някаква съблазняваща музика? — попита и бавно разкопча ризата си, изправил се с целия си ръст под снопа слънчеви лъчи.

— Аз си пея моя собствена песен — нежно каза тя. Очите ѝ бяха приковани към широките му гърди, когато той издърпа ризата си от панталона и я пусна на пода до босите си крака. Очите му станаха като лазерни лъчи, изпълнени с очаровани искрици. През тъмните си очила той виждаше как тя го наблюдава! С възбуждащи движения прокара големите си загорели ръце нагоре и надолу по гърдите си, приглаждайки и разрошвайки къдравите косъмчета, приближавайки се, а после едва докосвайки с пръсти ниско спуснатия край на късите си панталони. Усмихна се, когато тя неочаквано изпусна дълбока и замаяна въздишка. Кехлибарените ѝ котешки очи започнаха да блестят и да се разширяват. Тя облиза пълните си устни, сякаш се канеше да погълне с апетит огромна порция великолепен крем. Безсилна да спре собствените си движения, Били скръсти ръце пред едрите си гърди и започна да мърда нетърпеливо пръстите на краката си. Когато се обърна с гръб към нея, самият той вече дишаше тежко.

— Не мога да те виждам — разочаровано запротестира Били.

— Струва ми се, че така трябва да се прави — отвърна той, докато смъкваше късите си панталони, сгъвайки мускулите си. Усмихна се вътрешно и си представи колко шокиран би могъл да бъде някой, ако погледне през прозореца и види какво прави той. Чуваше тежкото дишане на Били. С мъка сдържаше нетърпението си. А той се възбуждаше само като си помислеше за това! След секунди изрита гащетата си и се обърна. Но не остана там дълго. Вече се беше така силно настроил, че затвори очи и пипнешком стигна до леглото, за да седне.

Били щастливо се смееше.

— Струва ми се, че можеше да усетиш очите ми върху себе си — съчувствено рече тя, когато седна до него. — Толкова си объркан, че забрави да си свалиш слънчевите очила. — Тя нежно ги свали и Матю трябваше да си наложи да гледа право напред и да не се втренчва много в нейните очи.

Сложи ръка върху раменете ѝ и я привлече към себе си.

Устните му целунаха слепоочието ѝ и той вдъхна неповторимия аромат на кожата ѝ.

— Искам да си послужи с въображението си — реши той на глас. — Застани пред мен срещу слънцето и нека да те чуя как се събличаш. Казвай ми какво сваляш, за да си го представя. — Почувства как тялото ѝ се сковава; щеше да му откаже. Тогава се сети, че трябва да ѝ каже „моля те“.

— Звучи ми, сякаш това е твое интимно представление по поръчка — пошегува се тя и се отдалечи към прозореца.

— Съвсем интимно — увери я той. — Сега говори ми, мила.

— Аз съм до прозореца.

Той веднага обърна глава по посока на гласа ѝ.

— Гледам ли те?

— Да. Свалям си блузата.

— Нещо по-точно, Били. Описвай. Описвай подробностите.

— Свалям си светлосинята блуза без ръкави. Има избродирани маргаритки отпред. Докосвал си я преди.

Матю сви пръсти, наблюдавайки я изпод тъмните си ресници.

— А, да. Спомням си я.

— Косата ми е на две плитки. Махам закопчалките.

— Разпусни я и я среши с четка, Били — настоя той. — Искам да чуя звука. — „Искам да я видя как пада на вълни върху гърба ти“ — добави си наум.

Тя послушно отиде до тоалетката и взе четката си.

— Искаш ли ти да го направиш?

Той жадно преглътна.

— Не, не искам още да те докосвам. Моля те, иди до прозореца. — Знаеше, че не може да я гледа, ако е твърде близо периферното му зрение щеше да бъде стеснено. — В съзнанието си те виждам там — нежно обясни той.

Били се включи в играта му и най-напред свали сutiена си. С голяма мъка Матю се въздържа да не ахне от удивление и трепет, когато тя се върна на предишното място.

— Гола съм от кръста нагоре, Матю. Въображението ти работи ли както трябва? — Започна да разресва косата си и в тишината се разнесе мекото пукане на четката през блестящото злато.

— Били! — Той потръпна. — Виждам как прекрасните ти гърди се раздвижват и повдигат при всяко замахване на четката. Виждам как четката се хлъзга през косата ти и как кичурите се разделят и падат леко надолу.

Тя изтръпна, усещайки, че само с думите си той я съблазнява.

— Отново сякаш ме изгаряш с очите си.

— Глупости — възрази той. — Просто съм се съсредоточил в дишането ти. — Закачливият му тон я накара гърлено да се разсмее. — Наливат ли се гърдите ти, Били?

— Да. — Тя тихо изстена.

— Докосни ги вместо мен. Знам, че няма да чуя твоето докосване, но въображението ми се е развилняло, Били.

Изпълни желанието му, а от устните ѝ се откъсна нова въздишка, сляла се със стона на Матю, който бе толкова дълбок, че пръстите на краката му изтръпнаха.

— Умът ми се замъглява, когато чуя твоя отклик — задъхано каза той.

— Караш ме да се чувствам неудобно. — Тайно наблюдаваше как устните ѝ се нацупиха.

— Не, не, не спирай. Това така обогатява мисловната ми картина. — Видя как тя дърпа ципа на късите си панталони и звукът отекна в

притихналата стая. — Не е нужно да ми казваш какво правиш сега. — Той дяволито се усмихна. Панталоните ѝ тупнаха леко върху стола. — Дали беше това, което си мислех? — попита, макар че вече знаеше.

— Също и бельото.

— Значи сега си съвършено гола, обвита само в слънчеви лъчи?

— Да. — Тя беше запленена от думите му.

— Толкова си красива. Виждам те как стоиш, обляна от слънцето. Обръщаш се и си те представям в профил.

Несъзнателно тя започна да изпълнява неговите нареждания, забравяйки, че осъществява вътрешната му картина и че той не би могъл да я види.

— Протягаш се високо на пръсти и вдигаш ръце, хващаш косата си и я пускаш да пада като наметало над раменете ти. — Той стисна края на матрака, за да се овладее и гърдите му се надигнаха от дълго съдържана въздишка. — Плъзгаш ръце надолу до хълбоците си, после ги прокараваш над гъвкавия си, потрепващ корем. Бавно минаваш по гърдите си, правиш кръгчета около зърната, докато станат твърди и кръгли, после... после!... Господи, не издържам повече. Ела при мен, Били. — В следващия миг тя беше в обятията му и двамата се повалиха в леглото. — Прекрасна си, сладка моя. Кожата ти е топла от слънцето.

— Аз съм повече от топла, мистър Дънкан — игриво рече тя, подръпвайки къдравите косъмчета по гърдите му. — Никога не съм участвала в мислен стриптийз.

Той тихо се засмя и докосна с устни гърдите ѝ.

— Я виж ти, мис Теодор! Какво искаш да ми кажеш?

— Искам да ти кажа, че никога не съм била така... така стимулирана през целия си живот. — Тя страстно се заизвива срещу него.

— Наистина си личи, мое дивно хубаво змийче. И ми се струва, че не бива да губим нито минута от твоето... стимулиране. Ела тук, момиче. Време е да научиш някое и друго ново упражнение.

Матю направи различни неща по нея — невероятни неща, за каквито Били дори не беше чела. Скоро вече сякаш се рееше високо нагоре, над облаците. В трескав унес се движеше до него, над него, под него, докато се прегръщаха плътно на огромното легло.

— Матю, искам те. Желая те. Сега!

С едно бързо движение той проникна в нея.

— Тук съм, скъпа моя. Тук съм.

Любенето не беше кротко; двамата сякаш се бяха вкопчили в еротична схватка. Извиващите им се тела кипяха от енергия. Всеки от тях се стремеше да жертва личната си наслада за другия.

Когато Били не можеше повече да се сдържи, извика неговото име:

— Матю, о, Матю! Никога досега не съм се чувствала така. О, Матю!

— Аз също, сладка моя — дрезгаво отвърна той. — Очите ти са замъглени и загадъчни. Потъвам в тях. — Той се движеше все по-бързо, притискаше я, галеше я, изпълваше я със своята любов. — Косата ти... тя е изпъстрена със златни искрици светлина. Боже мой, Били, аз... избухвам в хиляди горящи метеори.

— Ти си най-прекрасният любовник от всички — прошепна нежно тя, когато се понесоха лениво обратно към земята, изтощени и преситени.

Матю се обърна край нея и целуна гъвкавите ѝ красиви гърди. Устните му се извиха в многозначителна усмивка.

— Най-добрият от общо двама не е съвсем зле, мила!

— Не се закачай — скара му се тя. — И хиляда любовника да имах, пак ти щеше да бъдеш най-добрият. — Плахо зададе въпроса, който я изгаряше: — Как ме преценяваш сред всички останали?

Той не я пускаше и му се искаше да я подразни. Искеше му се да я обвини, че си проси комплименти, но не можеше да го стори. Той знаеше какво точно иска да чуе и тя имаше право да го научи.

— Какви останали? Харесвам само теб от първия миг, в който те докоснах. Твоите кехлибарени котешки очи, твоята изсветляла от слънцето коса. Твоята непринудена отзивчивост, когато се любим. Изключителна си, Били.

С бавни движения Били се изправи и пое дълбоко дъх. Очите ѝ широко се разтвориха и тя започна да плаче от щастие.

— Матю. Ти можеш да виждаш — прошепна тя.

— Да, виждам.

— О, Матю, скъпи. Ти виждаш. Ти виждаш! Ето отговора на всичките ми молитви. — Целуваше го навсякъде, усмихната и опиянена от радост. Замайно разменяше погледи с него. Но щом

преодоля първоначалното изумление, умът ѝ отново започна да действа нормално. Стана и се отдалечи малко от леглото. Матю внимателно се вглеждаше в строгото ѝ лице. — Откога можеш да виждаш?

— От около две седмици — призна си той. Не каза нищо повече в очакване на бурята. Нямаше да се изненада, ако неговата темпераментна Били изригнаше като истински вулкан.

— Значи горе-долу откакто започна да носиш слънчеви очила? — Гласът ѝ беше направо унищожителен. Той кимна. Тогава тя кипна. — Това е толкова подъл, отвратителен, гаден, заблуждаващ номер! — Започна да хвърля по главата му възглавници, обувки и дрехи. Той лесно се справи с атаката; после тя отново се развилия. — По дяволите, по дяволите! Защо трябваше да ми изиграеш такъв ужасен номер? Защо, когато знаеше колко щях да съм щастлива заради теб?

— Не исках да те загубя, Били. Исках да те задържа при себе си колкото се може по-дълго.

— О, това е просто страхотна причина! — каза тя. — Нима не обещах да не те оставям? Само трябваше да ме помолиш. — Тя гневно се вгледа в голото му тяло, когато той се изтърколи от леглото и се изправи пред нея, висок и прекрасен. На сериозното му лице беше изписана загриженост. — Матю! — извика тя, като вдигна ръце, а после застана с юмруци на заоблените си хълбоци, сякаш се готвеше да се бие. — Все още ли си толкова сляп, та не виждаш, че те обичам.

Изумлението по лицето на Матю беше съвсем спонтанно. Тя го обичаше. Чу я със собствените си уши как казва тези думи. Не беше само от съжаление. Тя го обичаше. Той пристъпи към нея, усмихвайки се на вдигнатата ѝ брадичка и на войнствената ѝ поза.

— Били? — прошепна с надежда. — Толкова ли си сляпа, та не виждаш, че те обичам?

Тя пое дълбоко дъх и изведнъж едва не припадна. Зави ѝ се свят.

— Наистина ли ме обичаш? — После присви подозрително очи. Дали това не е поредният номер, чудеше се тя.

— Искам да се оженя за теб и заедно да прекараме останалите дни и ноци от живота си.

— Наистина ли? — отново попита тя с дрезгав глас. Все още не можеше да му повярва. Нали беше ненадминат в своите трикове.

— Да, наистина. А ти би могла да кажеш: „Аз също“ — подтикна я той с вид на недоволено малко момче. Неспойно прокара ръка през гъстата си коса. — Желая го отдавна, мила, но се страхувах толкова много. Предполагам, че детските ми преживявания са повлияли повече, отколкото ми се иска да призная.

— Защо не ми каза, че ме обичаш? Нощем лежах будна и си фантазирах как те чувам да казваш тези думи.

— Безпокоях се, че говориш така само за да помогнеш на своя кумир, горкия сляп фотограф — засрамено призна той. — Извинявай. Не вярвах, че наистина можеш да ме обичаш — та ти заслужаваш толкова повече.

Тя се хвърли в обятията му и го целуна.

— Колко си глупав. — Обичаше го повече от всичко на света, но в ума ѝ се въртеше план как да се реваншира. Трябваше да бъде наказан, задето не ѝ каза, че отново е започнал да вижда. Да, трябваше да си плати за този подъл номер.

— Кажи, че ще се омъжиш за мен, Били — прошепна той. В очакване на отговора лицето му светеше като коледна елха.

Били погледна блесналите му очи и си придаде отчаяно и объркано изражение. Планът ѝ беше свършен.

— Не бих искала нищо повече — рече тя, — но какво да кажа на Джек? Току-що подписах нов договор с него да работя за Истман Кодак. — Едва не избухна в смях, когато ръцете му се отпуснаха, сякаш го бяха попарили, и стоеше — смаян — с ококорени очи и зяпнала уста.

— Какъв нов договор имаш предвид? — От гръмогласния му вик прозорците направо задрънчаха. — Не можеш да ме изоставиш!

— Ами просто не знам какво да направим — неуверено продума тя. Въздъхна със сведен поглед и долната ѝ устна затрепери, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Ако ти не ме обичаше, какво друго ми оставаше, Матю — обясни тихо, с разтреперан глас.

— Най-напред ще счупя врата на Джек — каза той, яростно блъскайки с юмрук по другата си длан. — Той не може да направи толкова нещо. Договорът ни е абсолютно обезпечен. Обвързана си с мене пожизнено.

Били ахна. Сега разбра защо той така разпалено настояваше тя да подпише онзи договор. Добре, и за това ще си плати, мрачно реши.

Отново въздъхвайки, тя промърмори с нещастно изражение:

— Значи... затова Джек ми каза да не се безпокоя за договора ми с теб. Рече: „Гилбърт може не само да съставя, Гилбърт може и да разваля“.

— Ще го убия! — Матю се разкрещя, съвсем побеснял, и се устреми решително към телефона, за да се обади на току-що уволнения си агент.

Били разбра, че той ще я разкрие, ако телефонира сега. Втурна се към него и вдигна кехлибарените си очи, препълнени с крокодилски сълзи. Наблюдаваше самодоволно как сърцето на Матю започна да омеква.

— Кажи ми какво ще правим, Матю. Страх ме е.

Той я привлече в мощната си прегръдка и я целуна по косата.

— Ще се борим, скъпа моя. Все някъде ще открием някаква пролука. — Притискаше я до себе си, докато размишляваше. — Откога точно би трябвало да влезе в сила този договор?

Тя се разкикоти като смутено девойче, хванато с размазано червило след бурна любовна среща, ала вдигна блесналите си котешки очи и дрезгаво прошепна:

— В началото на следващия ми живот.

Той не можа веднага да асимилира информацията. Били истински се наслаждаваше на променящите се чувства по изуменото му лице.

— На следващия ти живот ли? Следващият ти живот? — повтори той. — По дяволите, Били, ти ме изигра. Как можа да го направиш? Толкова подло, отвратително... Не беше честно — укори я той. — Та ти съзнателно ме заблуди!

— Защо ли съм го направила? — Невинното ѝ изражение като че ли още повече объркваше Матю. Сякаш цяла вечност мина, докато той осъзна, че това е нейното малко отмъщение.

— Беше коварен номер за стар човек като мен, Били. — Поклати глава и отвърна на усмивката ѝ. — Но май си го заслужавах, а?

— Така ми се струва — отвърна тя безмилостно.

Той щастливо и ликуващо се разсмя.

— Обичам те, Вилхелмина Теодор.

— Обичам те, Матю Дънкан. — Изведнъж се сети нещо. — Ей, това ли ти е истинското име?

— Такова е от двадесет години. Сменил съм го в съда.

— Помислих си, че просто е невероятно да си наречен на двама прочути фотографии.

— Само историци и други фотографии правят тази връзка. — Той се засмя. — Боже мой, ще бъде вълнуващо да се живее с теб. Май няма да ме оставиш да се измъквам безнаказано, нали? Но аз наистина искам да се ожения за теб. И наистина искам да имам семейство. Кълна ти се, че ще бъда добър баща.

— Ти ще бъдеш най-прекрасният татко на света — съгласи се нежно тя.

— Не забравяй, мила. Докато смъртта ни раздели. Ще ми трябва толкова време, за да те опозная докрай.

Били безмълвно изрече благодарствена молитва и се съгласи.

— На мен също.

— Чудесно — уверено каза той. — Аз не се шегувах за онзи договор. Той е пожизнено споразумение. Разбираш ли?

Трябваше да се досети, че не би могла да надхитри своя учител. Но той ще си понесе заслуженото, весело реши тя и се залови да го наказва с целувки и всякакви еротични хитрини, докато той не започна да я моли да го пощади.

Най-после тя се смили и сложи край на мъките му.

Издание:

Джоун Брамш. Докосване в мрака
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 1994
Коректор: Недялка Георгиева
ISBN: 954-459-135-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.